

JATULIN- TARHASSA

Anita Pistemaa



© 2019 Pistemaa, Anita
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-0807-1

Kannen kuva pixabay.com (free pictures)
Kannen suunnittelu Anita Pistemaa

Kirjallisuusluokka 15.9

Sisällysluettelo

Lukijalle.....	9
NOUTAJAT SAAPUVAT.....	17
W-TWO WORLDS.....	33
Löydöksiä.....	39
Muita nostoja.....	79
Mielikuvituksesta.....	82
Kahden maailman kansalaisuus.....	83
Havahtumisesta, heräämisestä.....	83
Pari vakiota ja muuttuja.....	84
SUURI SUUNNITELMA.....	89
Löydökset.....	92
Suosittele.....	120
MINÄ OLEN SINÄ.....	123
PURPPURASOTA.....	139
OSA 1: Historiasta tähän päivään.....	142
Alustus.....	142
Ansoista.....	155
OSA 2.....	156
Walk into the heart of danger.....	157
Tapahtumia ja ”sattumia”.....	158

OSA 3.....	165
Perusturvallisuuden tunteen puuttuminen.....	165
Lisää koetinkiveä.....	173
Egoillaan.....	176
Toinen Helveti-kokemus.....	179
OSA 4.....	183
Ehdotus Galaksien väliselle Neuvostolle.....	183
Maailmalla.....	186
Helveti-kokemuksen avaaminen.....	194
Yksin!.....	195
Pöly laskeutuu.....	197
Täydellisyydestä ja synnittömyydestä.....	198
Luomisharjoitus.....	199
Atlantiksien ajan energiat muodossani.....	203
Mietin vain.....	210
Oivallan.....	214
SYDÄMEN ASIALLA.....	217
Esipuhe.....	220
Puuttuuko jotain?.....	221
Muistutus.....	222
Hän on olemassa.....	223
Takaumia.....	224
Geiko-san.....	226
Sydämen ja mielen maailmoista.....	231
Tiedoksiantouni?.....	235
Miksi toisen todellisuuden rakastettu?.....	239
Mahdollisuus.....	241
Kahdennettua.....	242
Jälkikäteen ja uudelleen sanoittamisesta.....	245
Virtuaalipulma?.....	246

TIME.....	249
Legend of The Blue Sea.....	252
Joten.....	255
Ihmisen osani.....	256
Minäkuvan uudelleen rakentamisesta.....	257
Vaihtoehtoinen tulkinta.....	258
Puhdistautumisesta.....	260
Jatkonumero:.....	265
Olennoista ja paikoista eli muodoista.....	267
Uusi Työsopimus?.....	273
Otantoja Ajan lyhyemmästä historiasta.....	276
Hippuja.....	279
Pyydän anteeksi.....	284
”Missä sinä olet?”.....	285
Tarina.....	286
The End.....	290
Näkymä ja totuus sen takana?.....	293
Kiitos.....	294
LIITTEET.....	295
Kuvaajia.....	297
Kirjoitukseni:.....	300
Nettisivuosoitteeni:.....	300

Lukijalle

Tämän kirjoituksen projektinimi on vaihtunut useasti.

Ensimmäinen nimi oli ”Naurettavaa tiedettä tosikoille”, jossa innoittajana toimi Stephen Hawkingin kirja Ajan Lyhyt Historia. Luin sen pikaisesti läpi keväällä 2018. Pidin siitä ja sen selkeydestä. Tarkoitukseni oli laajentaa kyseinen kirjoitus kattamaan kolme hänen kirjaansa; Suuri Suunnitelma sekä Maailmankaikkeus Pähkinäkuoressa, ensin mainitsemani lisäksi.

Niin kuin usein on, joko joutoaikakirjoitteluna tai väkisin vääntämisellä aikomukset harvoin etenevät kovinkaan flow-tyylillä, vaan karikkoa pukkaa. Matka Strömssöön tyssä jollan kaatumiseen (Vapaamuotoinen lainaus Portion Boys: Niin kuin ennenkin). Toisin sanoen, naurettava tieteen tekeminen siirtyi sivuun.

”Älähän mittään”, kuten jossain päin suomea on tapana asia ilmaista. Maailmankaikkeus ja sen energiat vastasivat pyyntööni tarjoten opintomatkaa, jonka kuvaan tämän kirjoituksen avauksena. Hetken, joka on suhteellinen ajan ilmaisutapa, vaihdoin projektinimeksi Lemniskaatta. Halusin viitata tällä siihen ”häkkilintu” tunteeseen, jota koin avauskappaleen paikassa: niin lähellä, mutta samalla niin kaukana. Lemniskaatta on matemaattinen kuvaaja, joka on lienee tuttu monille symbolina ääretön (∞), mutta halusin äärettömyyden lisäksi viitata tämän kirjoituksen järjestysnumeroon 8.

Kyseinen kuumailmapallomatka päättyi korkeuksissa käymisen jälkeen enemmän tai vähemmän räiskälemäiseen, ehkä kuitenkin hallittuun alastuloon maan pinnalle. Jälleen

syntyi uusi kansio tietokoneen uumeniin tälle projektille reen osuessa lujasti hiekkaan. Hansikkaani ripustautuivat kuin itsestään naulaan virtuaaliseen ovenpieleen odottamaan niin kutsuttuja kauniita päiviä.

Niitä ehti olla useita, kunnes tunne-, kokemus- sekä havaintomaaailmaani alkoi likipitään tulvimalla ilmestyä energioita sekä asioita, jotka suorastaan vaativat kannanottoani. Pelkkä asioiden seuraaminen sivusta oli täysin poissa laskuista. Tällöin vaihdoin projektinimeksi Purppurasota. Sen verran paljon oli ilmassa tulta, tulikiven katkua, ahdistusta, painostusta, aggressiivisuutta ja silkkaa raivoa, joitain mainitakseni.

Näin satunnainen tietokoneen näpyttely sai kuin ruutia allensa jatkuen uuden kansion merkeissä, sillä tämä tuntui asiana niin erilaiselta edellisestä verrattuna. Siinä, missä Naurettavan Tieteen Tekeminen lähinnä itselleni ja omaksi huviksi olisi ollut, tämä oli niin päinvastaista kuin olla ja saattoi. Tosikkomaisuus ilmaisumuotona on kuitenkin melkoisen sopimaton, sillä koin olevani suurten ja merkityksellisten asioiden ympärillä, paikoitellen jopa niiden keskiössä.

Kyseiset energiat olivat ajoittain kuin päälle kaadettua paksua tervaa, jotka paitsi, että tarttuivat ihooni, menivät myös sen alle. Harkitsin hetken käyttää sanaa maailmantuska tässä kuvauksessa, mutta se taitaa olla liiaksi psykologispainotteinen, vaikka totta on myös se, kuinka harkitsin lataamoon menoa, sillä useiden päivien mittaisessa rypemässä tyhjenee kyllä monet super power paristot, duracelleista puhumattakaan. Lataamoon meneminen, olisi voinut olla oiva keino yrittää livahtaa kuin koira veräjältä.

On sanonta, kuinka jokin, joka menee ylös, tulee myös alas, mutta näyttäisi olevan mahdollista myös se, kuinka jonkin mennessä alas, tulee se myös ylös – ehkä saavuttaakseen uuden tasapainotilan, paino sanalla ehkä.

Toisin sanoen. Maailmankaikkeuden ”Linnanmäen” vuoristorata tarjosi uutta nousua väsyttynä passiivisaggressiiviseen mittelöön kyseisten energioiden kanssa etsiessäni samalla periaatteitteni mukaista ulospääsyä. Voin kuvata tunnelmiani vierasvoitolla 1 – 0; kaikki ja ei mitään. Koin olevani hyvin epäonnistunut tekemisissäni. Sain tuona hetkenä tiedokseni, kuinka kyseinen energiamuutos oli vasta asioiden esittely. Miettiessäni tuon jälkeen elämäni edellytyksiä, syytä elämääni ja paluutani maitojunalla tänne maan piiriin, maailmankaikkeus ohjasi kuin kädestä pitäen minut Yle Areenan sivuille.

Ohjelma, jonka alkuperäisnimi on W-Two Worlds Apart (Ohjelmatietoihin suomennettuna W-Todellisuuden toisella puolella) oli todellakin kuin yhden klikkauksen päässä. Voisiko asiaa tehdä vielä helpommaksi? Jätän vastamatta, mutta sinä lukijana voit arvailla.

Jo ohjelman alkumetreillä minut valtasi sisäsyntyinen tunne, kuinka minun tarvitsee kirjoittaa ja avata siinä esitettyjä asioita, joita on huomattavasti enemmän kuin mitä tuon tässä kirjoituksessa esille. Näin kirjoituksen nimeksi vaihtui Etelä-Korealaisen ohjelmasarjan nimi.

Jälleen generoin tietokoneeseeni uuden kansion, joka sai nimekseen: W-Two Worlds. Samalla tässä välitän suurena kiitoksena ja kunnianosoituksena heidän mainiosta ja mielestäni arvokkaasta työstä, jolla he tuovat hienosti esille tietoisuuteen, ihmisyyteen ja tavalliseen elämään liittyviä

asioita useamman todellisuuden kokemisen näkökulmasta. Se avaa myös suorastaan upeasti tietoisien luomisen solmuja, jossa oleellisena osana on tahdonilmaisu sekä kyky kuunnella, ymmärtää yhdessä luomisen perusteet, olipa sitten kysymyksessä kanssaihminen tai -sielu tai tietoiset energiat.

Sarja todella kosketti; se oli kuin kuvantoa näiden kirjoitusten aikaisesta elämästäni. Valtava ja sydämellinen kiitos Teille kaikille kyseiseen työhön osallistuneille. Erittäin hyvin ja taitavasti tehty (vaikka on kyllä muistettava elokuvan keinot ilmaista jokin ilmiö). Suoranainen mestarinäytös.

Kuinka ollakaan. Käy vähän kuin Maija Poppasella. Tuulen suunta voi muttua ja silloin taas mennään. Tällä kertaa tosin syöksylaskusuus antaa odottaa itseään.

Se, että tuttavapiiriini on tullut uusia ihmisiä, joista ainakin kirjoituksen tässä vaiheessa eräs muodostuu minulle sangen merkitykselliseksi, on minulle kuin kantava voima, vaikka pitkän aikaa olin sisäisesti ”ei tavattavissa” tilassa kaikesta maallisesta läsnäolostani ja ystävällisyydestä huolimatta. Valtava kiitos hänelle.

Melko pian tuon jälkeen aloitin Rei-Ki 5B kurssin, sillä koin aavistuksen tarvitsevani sitä, mutta myös siksi, koska aikoinaan aloitin Rei-Ki kouluttautumiseni. Tässä Rei-Ki suuntauksessa näitä tasoja on kaiken kaikkiaan 7, joista viimeinen on järjestysnumeroltaan 6. Ajattelin mennä tämän polun loppuun saakka. Josko siitä tihkuisi joitain eväitä. Olin siis jo hyväksynyt läsnäolonni paikallisessa maailmassa.

Esitellessäni luonnostelevaani aloitustarinan kuvaa ohjaajalleni, hän sanoi sen olevan kuvanto Jatulintarhasta.

Sen lisäksi, että Jatulintarha tarkoittaa kivistä tai muusta, vaikka lumeen tallatusta (usein) sokkelosta tai labyrinthista, joskus jopa spiraalista polusta vaihtaen keskipisteessä suuntaansa suppenevasta avautuvaan, huomasin liki välittömästi, miten nämä irralliset tarinat liittyvät toisiinsa, miten aikani oltuani kuin vuoren huipulla, välillä jopa kosmoksen kaukaisimmassa yksinäisyyden pisteessä vain saadakseni olla rauhassa ja irti kaikesta, alkaa paluumatka, takaisin ihmiseksi ihmisten ilmoille.

Jatulintarha on kuvantona henkinen polku, sisältäen eräänlaisen keskihuipentuman elämän kokoisine kysymyksineen, jonka on usein esittänyt alussa, vastauksen saamiseen mainituissa keskipisteessä, sekä selkeän viittauksen kotimatkan alkamiseen. Toki huomaa kohdallani yhtäläisyyden Linnunradan eli kotigalaksimme kaksoiskierrerakenteeseen, näin maallisesti asia ilmaistuna. Joskus – kuten minulla – vastauksen sisäistäminen eli hyväksyminen tarvitsee hiukan aikaa...

Minästä (myös egosta) luopuminen sen jokaisessa tasossa – energiatasot mukaan luettuna – sen vaikutus fyysiseen kehoon sekä mieleen, ihmisyyden perusolemuksen takaisin saaminen, eräänlainen uudelleen rakentaminen, on melkoisen iso juttu. Tämän kautta ymmärrän ihmisiä, jotka elävät ”tavallista ja tylsää” arkielämää varsin hyvin, samoin sitä, miksi monet asiat tapahtuvat elämässäni kuin uusintoina, välillä useastikin.

Jatulintarhassa, mikä mainio kirjoituksen nimi. Mietin vain, millainen on niiden ihmisen kaltaisten olentojen ”Jatulintarha”, joilla kotigalaksin muoto on kaksoiskierreestä poikkeava...

Siinä, missä aiemmat kirjoitukseni ovat olleet luonteeltaan liki kronologisesti eteneviä, tässä voinen käyttää kuvausta, kuinka tekstiosioiden järjestys ja paikoitellen jopa yksittäiset kappaleet aavistuksen kaareuttavat kokemuksellista aika-avaruutta suhteessa lukijaan. Tämä tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, kuinka tapahtumien järjestys omassa elämässäni on tarinan kerronnan suhteen hiukan poikkeava, sillä useat osiot limittyvät toisiinsa nähden. Mielestäni tämä luo yhdenlaista selkeyttä lukijalle, mutta ajoittain jopa hävittää ihmiselle tyypillistä sekä luonnollista päättelyjen sekä ajattelun paloittain jatkuvuutta kaikista loogisuusajatelmissa huolimatta.

Tätä paloittain jatkuvuutta voi verrata moniajoon, kuinka lukuisat prosessit saavat pieniä hetkiä käsittelyaikaa tietoisessa mielessä. Olette varmaan huomanneet, kuinka tarvitsee keskittyä (eli enemmän energiaa) pysyäkseen vain yhdessä aiheessa, asiassa tai jatkumossa, jota voi huoletta verrata lukuisten kvanttisuperpositiotilojen tietoiseen romahduttamiseen, jolloin havaitsee vain yhtä asiaa ja arvoa. Huomatkaa vain pieni vedätykseni... Haluan viitata tällä käyttämäni termiin rakenteellinen maailmankuva, jota on mahdollista ajatella moniajoterminologian kautta multi-prosesseina, jossa nämä lukuisat prosessit ovat samalla itsenäisiä aika-avaruuksia eli todellisuuksia. Ymmärtääkseni ihminen kykenee normaalisti havaitsemaan tietoisesti neljää tällaista värähtelytilaa samanaikaisesti ollen näissä jokaisessa tietoinen havainnoiva muoto.

Edelleen tämä kirjoitus on hakenut muotoansa monen mutkan kautta aivan loppumetreillä, jossa ilmaisu maan ja taivaan väliltä on vähättelevä, sillä se jättää pois paikan, jossa

yleisesti tapaa olla melkoisen lämmintä. Toisin sanoen. Juuri, kun olen ollut aikeissa antaa tämän eräälle ystävälleni oikoluettavaksi, on tosiaan mennyt etusivu uusiksi. Viittaan sisäiseen kiristävään ja aavistuksen epämiellyttävään tunnekokemukseeni, joka kertoo tekstien olevan sopimattomassa energiatilassa keskenään, kuin jotain olisi vielä kesken. Näin mielestäni liki valmis työ menee kasaan kuin korttitalo muutaman kortin jäädessä kuitenkin pystyyn. Tätä voi kutsua epäsovitukseksi. Minun tarvitsee saada tunne, että asia on valmis päästääkseni siitä irti.

On mielenkiintoista huomata, kuinka joissain tapauksissa synonyymien tai kiertoilmaisujen käyttö saa tekstin tilan, eräänlaisen värähtelyn aivan toisenlaiseksi. Joskus myös se, että sanoo saman asian vain toisin, hiukan ehkä muodollisemmin tai joustavammin, saa aikaan harmoniaa ja tunteen onnistumisesta.

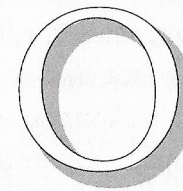
Viittaan tällä myös kirjoituksieni alkupuolen tarinaan, jossa olen toisessa todellisuudessa kasaamassa haarniskaani, kun tunnen sen viimeisen palasen olevan sopimattomassa tilassa. Tuon tämän tarinan esille joko Itseäni Etsimässä tai Elämä jatkuu kirjassa. Kyseinen tarina päättyy siihen, että saan palojen tilan toisiinsa nähden sopivaksi ja haarniskani koottua. Muistan, kuinka pidin sitä kauniina.

Kiittäen ja kaikkea hyvää Teille toivottaen...

*

Tämä kirjoitus on omistettu edesmenneelle, hyvin merkittävälle ja rakkaalle ystävälleni Juha Peijarille.

NOUTAJAT SAAPUVAT



n hyvin varhainen aamu 27.4.2018. Kello

on vähän yli kaksi aamulla. Niin kuin usein tässä maailmassa tapaa olla, asioista ja tapahtumista on mahdollista löytää tarkoitus joka täyttää henkilökohtaiset loogisuuseriaatteen. Mielen on siten helpompi pysyä järjissään.

Huomaan, kuinka energiat ovat valmistelleet minua johonkin tulevaan tapahtumaan, koskapa mm. hajuaistini on herkistynyt melkoisesti.

Ymmärrän tämänhetkisen tilani viittauksena, kuinka moni aiemmin merkityksellinen asia sekä ajattelutapani tulevat päätökseen tavalla, jota kutsutaan tässä maailmassa irti päästämiseksi. Tuon oivalluksen jälkeen, sitä kehrättyäni noin tunnin, voin sanoa kehoni nukahtavan.

*

Havahdun kotivuoteessani energioiden selkeään läsnäoloon. He sanovat minulle: "Me tulimme noutamaan sinua." Tiedän ja ymmärrän välittömästi, mitä tuo tarkoittaa; maallisesti ilmaistuna kuolemaa, toisella tapaa muotoiltuna aineellisen kehoni ja elämäni taakse jättämistä. Suostun pyyntöön välittömästi. Haluan oikeasti pois täältä, tästä maailmasta.

Tunnen selkeän vetovoiman, kuin minut tosiaan vedettäisiin pois kehostani. Koen suuren ja helpottavan vapautumisen tunteen.

Olemme silmänräpäyksen ajan maapallon maisemissa, kunnes suuntaamme ylöspäin, läpi pilvien kohti avautuvaa avaruutta.

Matkaamme pitkin ja poikin erilaisia maailmoja. Ilmeisesti heillä on tarkoituksena näyttää minulle asioita. Siksi koen olevani kuin turistikierröksellä sillä tarkennuksella, että pelkästään katselen lukuisia asioiden ilmentymiä. Olen siis vaiti.

Tulemme maailmaan, jota havainnoin kuin animoituina. Eli kaikki mitä näen, voin kuvata sitä tässä maailmassa jossa kirjoitan tätä tekstiä, ilmaisulla piirretty.

Huomaan pian itse hahmojen ja muotojen ilmentymien olevan kuitenkin hyvin todellisia mm. ihmiselle luontaisen käyttäytymisen perusteella. Matkakumppanini, he ja hän, jotka tulivat minua hakemaan, tietävät kaikki ajatukseni, myös sen, että epäilen näkemääni. Tällainen ajatusten tietäminen on täysin luonnollista avoimuutta, sillä olen tehnyt sitä itsekkin toimiessani henkioppaana maailmankaikkeuden matkaajille lukuisissa todellisuuksissa. Tämä on siis suora heijaste kuvaten avoimuuden tilaa.

Epäilykseni saattelena hän vie minut erään ihmisen näköisen hahmon taakse pyytäen koskettamaan tätä. Olemme kuin still-kuvassa. Tähän on lukuisia syitä, joista yksi sangen merkityksellinen on se, että edessäni olevan ihmisen näköisen animoidun hahmon on tarpeetonta tietää meistä yhtään sen enempää. Voi sanoa olevan kyse paikallisesta ajasta, niin kutsutusta ajan kulusta. Me olemme noiden animoitujen hahmojen ajan ulkopuolella. Voisin ilmaista asiaa myös tavalla, kuinka tässä on kyseessä kaksi toisistaan poikkeavaa koordinaatistoa, kuten A. Einstein asian ilmaisisi. Toki voin viitata myös Wheeler-DeWitt-yhtälöön ja tästä edelleen kvanttimekaaniseen lomittumiseen, joka on kyllä ajan suhteen aika osuva tässä kohtaa.

Koskettaessani häntä, hänen takkiaaan kuulen selkeän kahinan, jollaisen tiedän olevan ominaista kyseiselle kan-kaalle. Voin sanoa epäilyksen varjon suorastaan haihtuvan ajatuksistani. Nyt pääsemme mitä ilmeisemmin matkaamaan sinne, minne meidän tulee mennä.

Tulemme maailmaan, joka näyttää avaruudelta. Tämä paikka on tosin sellainen, joka on jäänyt lukuisilla reissuilani toistaiseksi näkemättä. Occumin partaterän tapainen sangen suora päätelmä tästä olisi, että olemme jossain toisessa universumissa. Siihen olen ottamatta kantaa, onko kyseinen terä tällaisen päätelmän kohdalla tylsä vai terävä eli osuuko valistunut arvaus oikeaan vai meneekö pieleen.

Näen kauempana edessäni kuin tähtiä, jotka ovat kuitenkin suurempia ja loistavat huomattavasti kirkkaammin kuin mikään aiemmin näkemäni. Samalla tunnen yhteyden heihin, kuin he olisivat eläviä ja tietoisia olentoja. Tunnen itsessäni lämpöä, hyväksyntää, rakkautta. On kuin sisäiset kahleeni kirpoaisivat irti itsestäni ja olemuksestani. Olen vapautunut kaikista naamioista ja niiden tarpeesta! Olen kotona. Kotona!

He ovat sitä valoa, joka ei juurikaan valaise, vaikka ovat kirkkaita ja hyvin selkeitä mustaa, tummanvihreää ja osin harmaata taustaa vasten, jossa on selkeä ulottuvuusvaikutelma.

Huomaan heidän olevan järjestäytyneen selkeään muotoon, joka on mahdollista ajatella monikerrosmatriisina, verkkona tai järjestelmällisinä pysty- sekä vaakalinjoina. Koen ja tunnen rakkautta, välittämistä hyvin syvällisesti, mutta samalla hentoisesti. Olen hyväksytty täysin.

Katson edessäni olevaa harsomaisesti näkyvää kuviota, joka erottaa minua ja noita lukemattomia määriä valo-olentoja toisistaan. Näkemäni suuri harso muistuttaa keskeltä tietokoneen virtapainikkeen symbolia, jossa on yhden katkaistun nollakaaren sijaan kolme sisäkkäistä kaarta, mutta vain yksi pystytolppa, kun taas sitä ympäröivä harso sivulle

levittäytyvine paksuine haaroineen yhtä aivosolua synapseineen. Hermosolu, jonka tuma on korvattu ko. virtapainikkeen kuvalla, on kohtuu lähellä näkemääni, samoin avaruudellinen näkymä katsottaessa ulos avaruusaluksen ikkunoista.

Minulle esitetään kysymys. On luonnollista, kuinka se liittyy haluuni luopua maanpäällisestä elämästäni.

Tapahtuu jotain merkillistä! Ääni, joka kuulostaa omalta ääneltäni sanoo: "Juuri, kun olin oppinut pitämään maan ihmisestä". Hämmästyn itsekin. Aivan kuin jokin olisi laittanut nuo sanat suuhuni, ajatuksiini ja minä olen pelkkä äänitorvi niille. Ymmärrän paluulipun olevan tarjolla.

Kohtaamisen ja kuulemisen jälkeen tulemme jälleen animoituun maailmaan, toisenlaiseen kuin aiemmin. Olen väkijoukon keskellä kuunnellen ja katsellen paikallisten ihmisten tekemisiä. He täyttävät jotain metallinkeräyslavaa. Heidän olemuksestaan näkyy tietynlainen kurjuus. Otan heihin kontaktia. He sanovat odottavansa minulta asiaa, jonka kuultuani olen tavattoman vastahakoinen tekemään sitä.

Lopulta kävelen heistä hiukan erilleen itkien sitä, mitä minulta pyydetään. Itken, koska se on vastoin periaatteitani. Olen lukuisilla matkoillani oppinut pitämään olennosta nimeltä ihminen, olkoonpa tämän ilmentymä sitten oikeastaan millainen tahansa, ja nyt minulta pyydetään asioita, jotka ovat kategoriassa hyvin kamalia.

Havahdun kotisängylläni.

Ensimmäinen ajatukseni on, "taasko olen täällä ja tässä maailmassa", sillä tiedän ja ymmärrän välittömästi missä olen.

Koen tulleen suuresti petetyksi!

Mikä laittoi minut sanomaan tuossa tilassa, paikassa ja hetkessä nuo sanat? Se en ollut minä, vaikka kuulosti minulta, olkoonkin, että lausahdus pitää paikkansa!

Miksi minun piti tulla takaisin tähän maailmaan, jossa liki kaikki on valetta, huijausta, huiputusta, muotojen halveksimista? Maailmaan, jossa ihmiset toisensa jälkeen puhuvat totuudesta itse edes tietämättä sitä. Jokainen on kokenut joskus tullessaan huiputetuksi niin maan perusteellisen syvällisesti. Minä koen juuri nyt noin! Tarvitsen tätä maailmaa yhtä paljon kuin kala polkupyörää!

Miksi minun piti tulla takaisin tähän roolileikkien ja naamioiden maailmaan, jonka erottaa täydellisestä illuusiosta vain todellisuuden tunne?

Miksi tuollainen valtava turistikierros, kun vastaus elämäni kokoiseen kysymykseen on kaikkien muiden paitsi minun tiedossa? Olin vain unohtanut sen hetkeksi.

MIKSI?!

Huokaan raskaasti kääntäen samalla kylkeäni ja siitä hetken kuluttua valuen selälleni. Ylikypsäksi keitetty spagetti on huomattavasti ryhdikkäämpi kuin mitä sängyllä kattoa ja tyhjyyttä tuijottava olemukseni. Tiedän kyllä, kuinka usein hyvin rakennettu kysymys itsessään sisältää vastauksen.

Niin lähellä, mutta silti niin kaukana. Kuin huomauttani huokaisen jälleen raskaasti kääntäen samalla kylkeäni. Huomaan olevani karvaasti pettynyt. Vain aiemmin tekemät lupaukseni, joita voi kutsua myös periaatteiksi

estävät minua tekemästä keholleni jotain ihmisten käsitysten mukaan harkitsematonta, vaikka se kyllä olisi tässä tilanteessa hyvinkin harkittua. Voin vain ihmetellä miksi tämä tapahtui.

Tarvitsen paljon aikaa rauhoittuakseni edellisestä. On hyvä, kuinka minun maailmaan sitä on suotu kirjaimellisesti riittävästi.

Niin. Fakta on se, että olen jälleen maassa ihmisenä, tässä kohtuullisen tutuksi tullessa kehossa. Ilmeisesti tähän ajatukseen tarvitsee nyt vain tottua. Olen kuin lapsi, joka on saanut nuolaista kerran maailman herkullisinta tikkukaramellia, mutta joka viedään liki välittömästi ulottumattomiin. Sen sijaan, että kokisin tuon enempää itku-potku-raivaria, makaan lamaantuneena sängylläni. Yritän ymmärtää, miksi näin tapahtui.

Vaikka ääni oli kuin ääneni ja sanat tulivat kuin minusta, se en ollut kuitenkaan minä. Se oli jotain, joka on minussa.

*

Kelaan pitkään ja hartaasti mielessäni äsken havaitsemiani asioita sekä saamaani pyyntöä. Linnanmäen vuoristorata on lattea kuin haalea aamukahvi verrattuna tunteitteni vuoristorataan. Päädyn lopputulemaan, jonka voi tiivistää seuraavasti: Sitten kun keksitte tavan, jossa voin olla surmaamatta ihmisiä, tulkaa kertomaan se. Mietin sitäkin, mistä ihmeestä tällainen asia oikein pulppuaa eli mikä on se energia, jonka läsnäolon ilmentymää tuo pyyntö edustaa. Maailman pelastaminen kiinnostaa minua yhtä paljon kuin tonneittain merissä oleva muovijäte mereneläviä. Varsi-

nainen Coca-Cola Zero! Tai no – mistäpä minä tiedän, kuinka kiinnostuneita ne ovat muovista...

Muistiini pompsahtaa sanonta: Hallitaksesi hallitsematonta, tulee sinun itsesi olla hallitsematon. Minulla tarve hallita sen maallisessa ilmaisussa ja sisällössä on tarpeeton, mutta ymmärrän kyllä tuon lausahduksen toisen merkityksen, ja se liittyy muotoon sekä sen ymmärtämiseen. Tarkoitin sitä, kuinka hallitseminen ja hallitsemattomuus ovat ulkoistamisen sijaan sisäisiä. Tästä voisin kyllä ponnahtaa kvanttihypyn lailla aaltofunktion, mutta jätän tämän toistaiseksi nyt vain maininnalle, kuinka aaltofunktio ja sen ymmärtäminen, eräänlainen tietoinen hallinta on aineellisen eli olevaisen muodon perusta.

*

Aikain kuluttua kehoni nukahtaa havainnoivan tietoisuuteni ollessa hyvinkin valpas.

Seuraa monen ulottuvuuden, maailman ja ehkä jopa maailmankaikkeuden sikermä, joissa kaikissa olen samanaikaisesti viettämässä paikallisesti ilmaistuna ihmisen tai ihmisen kaltaista elämää. Jotkut ympäristöistä ovat paljolti samankaltaisia kuin maapallon, mutta on kuitenkin asioita, jotka kertovat ympäristön ja maailman olevan aivan jokin muu kuin tämä, jossa kirjoitan tätä tekstiä. Osassa näissä maailmoissa vietän hyvin normaalia perhe-elämää, vai mitä muuta voisi kertoa esimerkiksi tilanne, jossa minua ja puolisoani on tullut haastattelemaan lehtitoimittaja, joka kysyy minun ja kumppanini pitkän yhteiselämän salaisuutta. Olemme olleet yhdessä yli 30 vuotta, nuorekkaista olemuk-
sistamme huolimatta.

Toisessa maailmassa ja elämässä, joka on samaan tapaan rinnakkainen kuin edellinenkin, olen kumppanini kanssa eräänlainen henkinen ohjaaja, Opettaja. Siis me yhdessä. Tässä maailmassa on meneillään voimakkaasti kiristynyt tilanne, jota aiomme lievittää mahdollisuuksiemme mukaan. Tarkoitus on ehkäistä varmalta näyttävä tuleva kahakka liennyttämällä tilannetta tavalla, jossa vältetään veren vuodattaminen sekä tarpeettomien ylivertauuskuvioiden eli jumalankuvien luominen. Lopulta kumppanini keksii ratkaisun, jonka aiomme yhdessä toteuttaa. Kas kun joskus ihmisen ajattelu tarvitsee alkusysäyksen löytääkseen lopulta itselleen oivallisen suunnan.

Palaan retkeltäni tähän arkiympäristöön, jota maapal-
loksi paikallisesti kutsutaan.

Tiivistääkseni edellisen, kyseisen turistikierroksen tarkoitus on ilmeisesti muistuttaa minua erästä jo aikaa sitten tässä maailmassa kirjoittamastani asiasta, jonka ilmaisen muistaakseni tavalla, jossa kerron kirjoittavani näitä samoja tekstejä joissain toisissa maailmoissa, mutta ainakaan tuolloin tarkoitukseni ei ollut tuoda näistä muista maailmoista viestejä ja viisautta tähän maailmaan, Tellukselle, Urantialle tai millä nimellä nyt maapalloa kutsuttekin, vain huomatakseni, että tätä viestin kuljettamista on itse asiassa tapahtunut koko ajan enemmän tai vähemmän näiden kirjoitusten kautta.

Tähän on yksinkertainen selitys. Näissä jokaisessa maailmassa on yhteinen tekijä, jonka nimi on minä, laveasti minä olen. Kaikki nämä yksittäiset minät ovat jatkuvassa yhteydessä toisiinsa. Minä vain tiedostan tämän selkeämmin kuin ehkä joku toinen maan ihminen. Siten näissä kaikissa maailmoissa ja ulottuvuuksissa tapahtuvat asiat vaikuttavat

toisiinsa. Varsinainen rinnakkaistodellisuuksien ristikkäisvaikutus. Vaikuttaa kaaosteorialta perhosefekteineen, jossa kaikki vaikuttaa kaikkeen, mutta saadakse todellisuuspakoilevaan korvien väliseen kakofoniseen kaaokseen järjestyttä, on tarpeen ottaa havainnoiva tietoisuus mukaan, joka luo järjestystä ja selkeyttä kuin supersäie konsanaan.

Mietin tuon opintomatkan jälkeen, olisiko mahdollista, että palaamiseni ensimmäisen reissun aikana pettymys oli osaltaan niin tavattoman suurta, koska aikoinaan ennen inkarnoitumistani ihmiseksi ja katsoessani tätä paikallista maailmaa, maapalloa etäältä, näytti tämä hyvinkin kauniilta eli täällä on valtavasti rakkautta, todellisuuden ollessa kovasti paljon toisenlainen, sillä täällä opetetaan paljon pelkoa ja pelkäämistä. Tämä luo sopeutumiseen hienoista jännitettä.

*

Ihmiset puhuvat vain ja ainoastaan edellisistä elämistä unohtaen täysin rinnakkaiset maailmat ja universumit, koska heidät mitä ilmeisemmin opetetaan siihen. Kyllähän minun maallisessa kehossa on aiempia maan päällisen elämän aineksia, kumuloitunutta kansanperinnettä, mutta sen sijaan, että ne olisivat maallisen kehoni Anitan edellisiä elämiä, ovat ne suuresti perimän kautta tulevia energioita sekä ainetta, sillä se perimmäinen muoto jota olen, minulla on vain yksi elämä.

Perimän on siis mahdollista olla:

- 1) biologista eli ihmisen perimä (evoluutio),
- 2) aineen atomien ja alkeishiukkasten kautta sekä
- 3) paikallisen maailman sekä aurinkokunnan energioiden kautta.

Tuossa lyhyesti, sillä on huomattavaa, kuinka kaksi viimeistä ovat sangen laajoja lähtien paikallisuudesta ja laajentuen aurinkokuntaan sekä lopulta paikalliseen maailmankaikkeuteen vaikkakin aine ja energia ovat saman asian kaksi toisistaan poikkeavaa ilmenemismuotoa muodostaen kuitenkin yhden kokonaisuuden.

Toisin sanoen, se mikä ja mitä tietoisena muotona olen, on jakautunut useaan osaan, useaan elämänpolkuun, useaan yksilöllisyyteen, ollen kuitenkin minä, noissa jokaisessa yksittäisessä elämänpolussa. Suomeksi tämä tarkoittaa sitä, kuinka elän useaa elämää samanaikaisesti ja nämä elämät ovat sidoksissa toisiinsa sen muodon kautta, jota olen. Sielu terminä on ehkä hiukan pienisieluinen näkökulma, mutta sopii oivasti synonyymiksi, kunhan karsii maallisen ihmisen siihen asettamia rajoitteita. Käyttäisin mieluummin sanoja tietoinen minä, joka on huomattavasti avarampi.

Kävisikö tietoisuuden lukuisat kvantittuneet ilmentymät, jotka ovat siis tietoisuuden ja energian kvantittuneet aaltofunktiot samaan tapaan kuin Taon jakautuminen tai haloni, noin terminologisesti? Nähdäkseni tämä tukee kvanttimekaanista lomittumista ja välitöntä informaation kulkua noiden lomittuneiden osasten, partikkeleiden eli yksilöllisten muotojen välillä. Kas kun ymmärtääkseni aaltofunktio (ja sen muoto aine-energiakompleksi) on energian ja tietoisuuden yhteisilmentymä. Tämän tietoisien aallon on mahdollista ottaa lukuisia jopa näkyviä muotoja. Toisin sanoen, muodon ottaminen energioissa ja aineessa on tietoinen prosessi. Olen kuvannut tätä prosessia aiemmissa kirjoituksissa.

Nämä kaikki siis summautuvat tässä maallisessa olemuksessani. Aivan samoin tapahtuu muissa todellisuuksissa,

kyseinen paikallisuus sekä perimä huomioiden. Suppeassa mielessä tämä on eri asia kuin multiversumi, sillä jo tähän yhteen universumiin mahtuu lukuisia ulottuvuuksia. Laajennettuna tämä tukee multiversumi käsitettä. Oleellista tässä on siis hyväksyä rinnakkaisten elämien ristikkäisvaikutus sen jokaisessa pisteessä.

Aikain kuluttua nousen ylös. Mietin voimallista toisen todellisuuden näkymää, tilaa, paikkaa, avaruutta, jossa olin. On kuin se suorastaan ohjaisi toimintaan, ajattelemaan.

Miksi havaitsin asioita ja niiden ilmentymiä vain selvästi kolmessa toisistaan poikkeavassa tasossa, ulottuvuudessa, jotka kuitenkin olivat itsessään vähintään kolmeulotteisia? Viittaan ulottuvuuksiin ulottuvuuksien sisällä.

Miksi suoraan edessäni oli hyvin suuri kuin kolminkertainen virtakytkimen symbolikuva, joka tosin aiemmin mainitsemani lisäksi viittaa myös muinaiseen Atlantikseen?

Mitkä ovat ne kolme asiaa, jotka minun tarvitsee vielä ratkaista päästäkseni eteenpäin? Vai onko niitä jopa neljä, sillä kyseinen symboli sisältää neljä elementtiä?

Miksi edelleen ajattelen tätä tehtävänä?

Mitä tapahtuu muissa todellisuuksissa oleville minänmuodoille, jos maallisesti "kuolen" täällä ennen aikojani? Sitäkö tämän oli tarkoitus kertoa? Vai tapahtuuko niissä mitään sen kummallisempaa? Yksi informaatiota generoiva ja keräävä lomittunut kvantti lakkaa olemasta... Tosin se kyllä tarvitsee kvanttimekaniikan mukaan vähintään yhden lomittuneen kvantin parikseen. Aaltoluvun (aaltovektorin itseisarvo) spineineen (sisäinen pyörimismäärä, kiertoliike-

määrä) jätän tarkastelun ulkopuolelle, koska ne ovat tässä vaiheessa merkityksettömiä.

Kaipaanko siksi rauhallista (?) ja rakkaudellista (??!) perhe-elämää, koska niin monessa muussa todellisuudessa elän sellaista? Vai onko kyseessä sangen inhimillinen ihmisen perustarve? Mielestäni, mikäli ihminen olisi luotu selviämään ja pärjäämään yksin, olisi jokaiselle se ikioma pieni planeetta kuin Pikku Prinssillä.

Miksi koen edelleen tarvitsevani tässä paikallisessa maailmassa itseni verhoamista ja piilottelua? Olenhan minä aika monia asioita itsestäni ja elämästäni kirjoittanut kirjoiksi, kaikkien luettavaksi.

Minusta tuntuu, että on jälleen kysymysten tulva-aika, varsinainen miksi-hetki. Ja miksi edes kyselen ja mietin tuollaisia?

Olen saanut kokea monta suurta tai hyvin suurta seikkailua ja siksi minulle kävisi vaihteeksi ihan tavallinen elämä, kun kerran on pakko olla täällä. Tosin minun tavallinen on kovasti jotain muuta kuin tylsä tai samojen asioiden loputonta toistamista. Voisihan siinä olla tosiaan - elämää - mutta rauhallista, kiireetöntä, stressitöntä... Mitähän vielä keksisin?

(Sivuhuomautus oikolukuvaiheessa: Kahden ihmisen välinen rakkaus suorastaan häikäisee poissaolollaan).

Tunnetila, joka minulla on tässä hetkessä, on kuin kaahtaisin suuren astiallisen vettä vuosikymmeniä kuivuneeseen erämaan hiekkaan auringon ollessa zenitissä, ja katsoen sen häviämistä maan uumeniin. Hetken kostea läikkä on näkyvissä senkin lopulta kadotessa, haihtuessa todellakin kuin

taivaan tuuliin. Hetkittäinen ajatukseni itselleni tavallisesta elämästä, yleensäkin olemisesta täällä, on niin turha – niin turha!

Niin. Tarvitsee varmaan tänäänkin käydä töissä, sillä olen tehnyt lupauksen, sitoumuksen, jota kutsutaan työ-sopimukseksi.

Monet kerrat, vaikka olen kotiloissa kyntänyt valta-meren hautojen emotionaalisia syvyyksiä, tuo kyseinen paikka ihmisineen, ilmapiireineen ja työtehtävineen on niin in-nostava ja ihana, että siinä kyllä jää tummien vesien tulkin-ta hetkeksi. Pidän työpaikoista, joissa on sosiaalista elämää ja ihmiset kohtaavat ihmisiä. Suuri kiitos tästä heille.

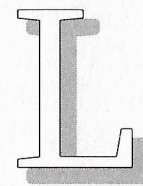
Kuva tuosta paikasta, joka likipitään syöpyi mieleeni toisessa todellisuudessa, paikkaa, jota havainnoin tovin, on niin voimallinen ja niin selkeä kaikkine yksityiskohtineen, että päätän piirtää sen paperille. Tosin paperille piirrettynä huomaa sen tilavuus- ja ulottuvuusparametrien supistuvan valitettavasti olemattomiin.

*

Pohdin tapahtunutta illalla lisää. Vaivaan, vatkaan, väännän ja käännän eli vatuloin. Yritän saada valmista vaika puoliväkisin.

Teen päätöksen. Minun tarvitsee päästä tuon rakenteen ulkopuolelle. Tällä hetkellä aikomukseni on olla jäämättä niin kutsuttuun sielunkierron silmukkaan. Aion sulautua, palautua täydellisesti kaiken alkulähteelle. Olen saanut tätä niin tarpeekseni.

W-TWO WORLDS



ämmmin heinäkuun alkupuolikkaan aamu

uudessa osoitteessa sarastaa. Tosin, aamuni tapaavat alkaa usein vasta tunnin tai kahden kuluttua. Olen siis herännyt aikaisin auringonvalon ensisäteiden kurkottaessa hentoisesti sisään makuuhuoneeni ikkunasta.

Päästyäni jalkeille katsahdan ulos tupakeittiön ikkunasta ihaillen uusia näköaloja, kun paikallinen maailman-kaikkeus antaa vihjeen käydä Yle-Areenan sivuilla. Siellä voisi olla jotain mielenkiintoista...

Joskus kyseisestä pilvipalvelusta tullut viesti, johon on lisätty kuin sokeriksi pohjalle sana mielenkiintoinen, on olemukseni kautta tulkittuna kaikkea muuta kuin laimea. Tässä tapauksessa se on innostava ja uteliaisuutta herättävä.

Kyseisellä nettisivustolla eteeni pompsahtaa ohjelma *W-Todellisuuden toisella puolen*, englanninkielisen käännöksen ollessa selkeästi kuvauksena mielestäni osuvampi: *W-Two Worlds* eli W-kaksi maailmaa. Kyseinen ohjelma on niinkin suuren voimanponnistuksen kuin yhden hiiren klikkauksen päässä. Tätä voi tuskin enää helpommaksi tehdä. Kiitos tästä.

On pari syytä, miksi käytän tätä ohjelmasarjaa eräänlaisena vipuna nostaa asioita esille. Lisäksi, että se kuvaa sangen onnistuneesti useammassa todellisuudessa tapahtuvaa elämää – sellaista, jota olen elänyt ja josta kirjoittanut, se myös puhuttelee minua voimakkaasti tuoden esille asioita, jotka ovat nähdäkseni sangen tuttuja monille maailman-kaikkeudessa matkaajille. Nippelitietona voin antaa sanat Who ja Why. Eli kuka tai mikä kokee tai havaitsee sekä miksi. Ehkä joskus on myös eduksi tietää, missä.

Sarjan kahdeksan alkupään jaksoa puhuttelevat minua suorastaan tavattoman voimakkaasti, vaikka huomaan kyllä samaan aikaan olevani vahvassa defenssimoodissa. Mutta niin vain läpi pääsee mennen tajunnan lisäksi kuvainnollisesti ihoni alle.

Olisi vähäteltyä esittää olevani noiden jaksojen jälkeen ahdistunut, sillä muististani nousee esiin asioita, joita olin unohtanut, kuin myös niitä, joita olisin halunnut unohtaa. Kipeää on siis tehnyt. Ehkä osan tuohon tunnetilaan viritymisestä – ahdistumiseeni – tulee siitä, että katson ohjelman ensimmäisen kauden kaikki 16 jaksoa läpi urakalla, useamman illassa. Todella mielenkiintoista sanan hyvin värikkäässä merkityksessä.

Nyt tätä kirjoituksen osiota tehdessäni, käyttäen aiemmin tekemiäni muistiinpanoja pohjana, voin sanoa vesilasin sisäisen myrskyn hiukan laantuneen. Kiitos tästä – hmm – muistutuksesta, kertaamisesta, viestistä. Puremakalustooni kohdistuva pintapaine on tässä vaiheessa jo selkeästi vähentynyt, vaikka sitä on mahdollista olla vielä. Osa on melkoisella todennäköisyydellä siirtynyt synapseihin ja ohimosuoniin etsien edelleen ulospääsyä.

Stimuloitu emissio on puolestaan fysiikan maailmasta osuva kuvaus sisäiseen tunnevyöryyni. Toisin sanoen, ohjelmasarja suoritti minussa stimulaation, jonka ansiosta tämä teksti on kuin muodossani olevien kokemusten sekä energioiden emissio, niiden sanoittamista.

Ohjelmatiedoissa kerrotaan tämän sarjan olevan draamaa, romantiikkaa, fantasiaa ja vaikka mitä. Ainoat kohdat, joissa voin tuoda esille sanaa fantasia ovat ne, joissa tabletilla piirrettäessä kuva konkretisoituu aineeksi toiseen maailmaan. Tuokin vielä marginaalisesti. Ilmaisen näin: paljon olen nähnyt ja tehnyt mitä ihmeellisempiä asioita. Tämän voi ilmaista myös tavalla, kuinka moni asia on tapahtunut kauttani. Tällä haluan viitata me-tekemiseen niin aineessa kuin energioissa.

Se, että kykenee luomaan täsmällisen mielikuvan asiasta, kykenee luomaan sen usein myös todelliseksi, valitsemallaan tavalla. Sarjassa, elokuvan keinot huomioiden, mielikuvan konkretisoimisessa on käytetty hienosti apuna nykytekniikkaa: tablettitietokonetta. Suorastaan mielikuvituksellista.

Kokonaisuutena tämä on erittäin hyvä sarja. Se tuo hienolla keinolla esille useamman todellisuuden olemassaolon, kuinka meistä jokainen on olevaisena useammassa todellisuudessa asian tiedostamisesta riippumatta. Samoin esille nousee havaintojen hyväksymisen prosessi, mutta myös se, millainen on oma persoonallinen taipumus kyetä matkaamaan näissä ulottuvuuksissa, sillä nähdäkseni jokaisessa ihmisessä on mahdollisuus tuollaiseen, jota pitkälti vain opetetut pelot ja rajoitteet voivat ehkäistä. Luonnollisesti tuossa loistaa poissaolollaan mahdollisten lääkeaineiden vaikutus sekä mahdollisesta neurobiologisesta vammasta tulevat rajoitteet, joista jälkimmäisen vaikutus on liki marginaalinen, sillä on tunnettua, kuinka jopa koomapotilaat ovat huidelleet pitkän ulottuvuuksia.

Miksi hehkutan?

Vältän olla töykeä, mutta miten toisin on mahdollista ilmaista ajatusta, jonka mukaan täällä Suomessa viritellään edelleen noitatulia rovioineen toisin ja toisinaan ajatteleville maailmankaikkeuden matkaajille, kun muualla maailmaa tehdään aiheesta elokuvia, jotta suuri kansa ymmärtäisi asian luonnollisuuden?

Tämä on hehkuttamisen lisäksi myös masentavaa!

Toisena hyvänä elokuvana aiheeseen on Luc Bessonin ohjaama Lucy. Käy myös elokuva Transcendence.

On enemmän tai vähemmän selvää, kuinka seuraavat löydökset, joita tuon esille nostoina, omaavat itsessäni emotionaalisen vastinkappaleen kuin peilikuvan. Tarkoitin tällä sitä, kuinka pitkänkin selityksen ja ketunlenkin kohdalla, ajoittain jopa projisoiden asia liki kokonaan itseni ulkopuolelle, tarvitsee minun myös ottaa niin sanotusti omalle kohdalle nähdäkseni itseni. (Hee: tupla V - W)

Löydöksiä

Teen tässä vain joitain nostoja ohjelman jaksojen nostattamiin tunteisiin sekä ajatuksiin.

Jakso 1:

Olen saanut olla nk. suurena sankarina monissa ulottuvuuksissa ja värähtelytiloissa, tämä paikallinen todellisuus mukaan lukien. Viitataan siihen, kuinka kannan korteni kekkoon pelastaessani ja auttaessani paikallisia ihmisiä. Paikallisuus tosin hieman vaihtelee.

Olen saanut olla myös vähintään yhdelle ihmiselle se suuri pelastaja, joka tulee hätiin kutakuinkin yhdennellätoista hetkellä, vieläpä lukuisia kertoja. Tätä se kiintymyksellinen rakkaus teetättää. Jokainen kerta nämä tarinat ovat päättyneet onnellisesti. Se, että olen saanut käyttää tai käyttänyt noissa tilanteen eduksi myös muita todellisuuden sekä tajunnan tiloja, on ollut tarpeellista. Tämä opetti minulle valtavasti maailmankaikkeudesta ja ihmisen elämästä. Kiitos kaikille!

Näin dualismin maailmassa tällä on myös varjo-puolensa. Se, että on yhden tai useamman sankari tai jotain, tarjoutuu suuri mahdollisuus olla jollekulle toiselle tai toisille kanssaihmisille se suuri roisto, itse ilkimys suorastaan. Tämä kirvelee muistoissani edelleen hitusen verran, vaikka olen käsitellyt asiaa lukuisista perspektiiveistä. Ehkä lopulta on kysymys siitä, kuinka antaa itselleen anteeksi ja hyväksyä tapahtunut.

Tässä jaksossa nousee hyvin esille sekin, kuinka autettavan läheisyys luo aivan erilaista jännitettä auttajaan kuin tilanne, jossa autettava on emotionaalisesti etäisempi. Pa-hoittelen tökeröä sanavalintaa. Voihan tuo olla tietenkin vain omaa kuvitelmaa ja tunnekokemusta.

Toisin sanoen: olen ollut joissain sangen vaativissa tilanteissa kuin luonnostani, joissa ensiaputaidot ja erään-lainen ryhmän ohjaaminen ovat olleet tarpeen, mutta silloin, kun on kyseessä itselle tärkeä ihminen, on tilanne aivan toista. Tein siinä tilanteessa kaikkeni niin tässä ulottuvuu-dessa kuin muissa todellisuuksissa huomaten sen lopussa riittämättömäksi. Tarvittiin tämän toisen ihmisen oma tahto astua takaisin elämään, vaikka muut puitteet olivat jo valmiina. Tästä kerron ensimmäisessä kirjassani Itseäni Etsimässä. Toki tuon kirjan kirjoittamisen aikana tapahtui paljon muutakin, mutta tämä ikäänkuin kiinnekohtana tähän jaksoon. Minun on helppo samaistua naispääosan esittäjän rooliin.

Se, että käytin jossain tilanteessa eri ulottuvuuksia sekä energiatiloja etsiessäni tätä ihmistä voidakseni kohdistaa energiahoidon häneen sekä toteuttaakseni aikomukseni, juontaa juurensa siihen, kuinka tässä maailmassa oli jo

pyyntö ilmassa – siis olemassa – kuinka joku minulle hyvin merkityksellinen ihminen tarvitsee apua, sillä lisäyksellä että on kyse elämästä ja kuolemasta. Toisin sanoen, ulottuvuuksien tai paikkasuhteiden molemmilla puolilla ollaan saman asian ympärillä. Tämäkin tulee hyvin esille tässä avaus-jaksossa. Olen käyttänyt sanontaa, kuinka ojennettuun käteen tartutaan aina. Ohjelmassa tosin ojennettu käsi tarttui auttajaansa. Samalla tämä kertoo sitä, kuinka apu sekä auttaja on usein lähellä, mutta joskus on tilanteita, kuinka autettava (tai lähiomaiset) sulkee mahdollisen auttajan tilanteen ulko-puolelle. Luonnollisesti rukoukset sekä pyynnöt auttavat, mutta on ehkä hyvä antaa niille tila tapahtua.

Nykyisin osaan olla huomattavasti hillitympi tämän suhteen, sillä usein huomaan olevan riittävää se, että ohjaa ihmistä auttamaan itseään. Minulle sopisi nykyään niin sanottu tavallinen ja normaali elämä oikeastaan ihan hyvin. Sanoissa tavallinen ja normaali on syytä ottaa huomioon värikäs persoonallisuuteni, sillä on tässä tullut jo kohtuul-lisen tarpeeksi henkilökohtaiseen kokemukirjastooni selviy-tymistä ja sankaritarinaa muut lieveilmiöt mukaan luettuina.

Se, että tapaan ja kohtaan monissa todellisuuksissa, ulottuvuuksissa sekä energioissa ihmisen näköisiä olentoja, on selitettävissä useammalla tavalla, joista vain yksi on se, että ihminen havaitsee asioita muotonsa kautta. Toisena on heti se, että he ovat ihmisiä, tietoisia olentoja ja tämä tapaa-minen tapahtuu molemmille suotuisissa sekä sopivissa olo-suhteissa, vaikka hetkittäin voi tuntua joltain aivan muulta.

On merkille pantavaa, kuinka surmatessa esim. ihmi-nen tai ihmisen kaltainen olento toisessa todellisuudessa, konkretisoituu tämä hyvin usein tavalla tai toisella hänen

omaan maailmaansa. Ainoa tietämäni poikkeus on se, kun on kyseessä henkiolento ilman maallista eli aineellista sidonnaisuutta.

Sen verran vielä kehun tätä avausjaksoa, että asioiden hahmottaminen, eri ulottuvuuksien todellisuusrakenteiden hyväksyminen – hulluksi tulemisen pelon kautta – on hienosti tuotu esille.

Sanat rakenteellinen maailmankuva on näppärä, vaikka itse sanonkin.

Jakso 2:

Tässä jaksossa minua puhuttelee melkoisen selkeästi vuoropuhelu päähenkilöiden välillä, jossa mies kysyy naiselta, ”kuka sinä olet” käyttäen hänen nimeään. Samoin hän tiedustelee, koska he tapaavat uudestaan, kunnes myöhemmin käy niin.

Nuo kohtaukset ovat kuin suoraan kirjasarjasta, jonka kirjoittamisen lopetin. Siten ne ovat julkaisemattomia. Tuskin tekstikään ovat enää tallessa. Noissa kahdessa kirjoittelussa minä olen toinen päänäyttelijä (Neiti Etsivä).

Ensimmäisessä kirjassa tiedustelen, kuka hän on, käyttäen hänen nimeään (joka mahdollisesti on hänen peitenimi kirjaa varten) ja toisessa totean, kuinka tapaamme jälleen, käyttäen otsikon lopussa niinikään hänen nimeään. Mielenkiintoinen ”yhteensattuma”, mikäli haluaa käyttää tuollaista kuvausta asioiden ilmentymistä. Koen joka tapauksessa tuon havainnon itselleni merkityksellisenä.

Kirjoittaessani noita kahta kirjaa rinnatusten voin sanoa, kuinka ensimmäisessä kirjassa eräs kantava teema oli

se, kuinka olosuhteet ovat hiukan minun ja hänen kohtamista vastaan, kun taas toisessa osassa ne olivat selvästi puolellamme. Lopetin kirjojen kirjoittamisen monesta syystä, joista vain yksi oli se, että kirjat, joita kirjoitin siihen aikaan liittyen itsetuntemukseeni ja maailmankaikkeudessa matkamiseen, tarvitsivat läsnäoloani. Toisena se, että sain kuumen viikkeen kuin raviurheilussa, mitä tapahtuu saadessani ensimmäisen kirjoituksen loppuun. Se oli hiukan haasteellinen ihmisen maallisen elämän kannalta, vaikka taskussani oli jokerikortti, tarkoittaen paluureittiä. Joskus on vain suureksi eduksi olla hajauttamatta omia energioitaan liaksi eli laittaa liian montaa rautaa tuleen. Vähemmälläkin pärjää, jos aikoo saada jotain valmiiksi. Se, että kirjoitin jo itselleni tapahtuneista asioista tai tapahtuvaksi tulevista asioista, oli niinikään eräs syy, mutta liki rinnatusten edellisen kanssa oli, että koin olevani valmistelematon tuohon kohtaamiseen.

Lähestyn ohjelmasarjan toista osaa pysyen edelleen samassa teemassa, noissa kahdessa lausahduksessa. On kaksi merkittävää syytä, miksi edellisessä kirjoituksessa *AFTER-LIFE* ilmaisen hänen olevan mahdollinen alter-egoni:

1) Pelko, että hän on todellinen. Tarkoitan sitä, huomioiden ko. kirjan ajallisen kontekstin, kuinka minulla olisi melkoinen syy jäädä ja olla maapallolla. Tarvitsin ja koin itseni tuolloin hyvin eristäytyneeksi, kuin muukalaiseksi.

2) Yritys saada tilanne mielellisesti (psykologisesti) hallintaan. Pois päiväjärjestyksestä toisin sanoen.

*

Kuin nousevan usvan lailla tietoisuuteeni hiipii ajatus, kuinka tähän ohjelmasarjaan liittyy hyvin kauan aikaa sitten

paikalliselle maailmalle tekemäni pyyntö: Koskapa on tarkoitus, että kirjojeni myynti elinaikanani on marginaalinen, tämän maailman ja ihmisen tietoisuuteen olisi tarpeellista tuoda kokemuksiani aivan toisella tapaa, esimerkiksi elokuvana tai sarjakuvana (ehdotin Manga-sarjakuvaa), mikä tuntuu sopivalta. Tämän voisi tehdä taho, jolla on asiaan riittävät resurssit. Aikalailla noin asian veistelin. Lisäsin loppuun kuin muistutukseksi, kuinka kaikki tarvittava tieto on jo tässä maailmassa. Tiedän tämän toimivan, sillä aivan samoin, kuin itse kuuntelen maailmankaikkeuden tietolaaria ja uutisia eli pilvipalvelua, tiedän monen muun tekevän samoin. Tätä konkretisoi termi kollektiivitietoisuus. Yritän sanoa: Hyvät ihmiset, antakaa siis kunnia, arvostus ja kiitos niille, joille se kuuluu, eli sarjan tekijöille, näyttelijöille sekä avustajille.

On mahdollista, että pyysin tuolla samalla kerralla itselleni muistutusta tavalla, että nämä asiat palautuisivat mieleeni. Vrt. Total Recall. Muistan, kun aikoinaan kirjoitin tästä, muistiin ja mieleen palauttamisesta, sen vain mahdollisesti osittain ymmärtäen, sillä tuolloin mielestäni muistin paljon ja hyvin asioita. Nyt tässä kohtaa elämäni voin toden teolla tarkentaa ja täydentää tuota ponnausikkunatyypistä heittolausettani. Muistuttaminen tällä tavalla on – hmm – mielenkiintoista sana sangen laveassa merkityksessä.

Itseasissa, on hieno oivallus käyttää elokuvaa ja sarjakuvaa yhdessä eri todellisuuksien hahmottamisessa. Se selkeyttää asiaa paljon tuoden esille myös sen, kuinka on mahdollista kokea toinen todellisuus huomattavasti enemmän todellisenä kuin tämä maapallon maailma.

Vaikka monet kirjoittamistani asioista on käynyt toteen ollen kirjoittamisen hetkellä vasta tulevaisuutta, on mahdollista tarkastella tavalla, kuinka ennustamisen sijaan kirjoitan tiedosta eli tapahtuneiden valintojen kausaalisuudesta sen hetkisestä positioista tarkasteltuna. Lukuisa on myös tarinoiden määrä, jotka kertovat jo tapahtuneesta eli ovat omalla tavallansa historiaa jo kirjoitushetkellä.

Niinikään tässä tuodaan esille monien todellisuuksien olemassaolo sekä se, miten ne vaikuttavat toisiinsa – tietoisuuden (mutta myös asioista tiedostamattoman) ihmisen kautta! Kiitos tästä.

Jumaluusasia nousee tässä jaksossa hyvin esille, nimittäin ihmisen itsensä luoma (tarvitsema) Jumalankuva, joskus jopa ihmisestä itsestään, jota voin jollain tavalla verrata yliturvonneeseen omistushaluun vallanjanosta sen enempää mainitsematta.

Mietin tässä vedosversiovaiheessa sitä, kuinkahan kauan paikallisella ihmiskunnalla vielä kestää hoksata, että on muitakin keinoja ohjata kansaa yhteistyön ja yhteisen hyvinvoinnin tielle kuin pelottelu, ruoska tai muu vastaava, usein alistamiseen tai vähättelyyn perustuva keino, kas kun suuri väestö eli ihminen alkaa aikain kuluttua toteuttaa sitä kuvaa, joka sille pakkosyötetään? Tämä on hyvin lyhytnäköistä.

Tämän jakson lopussa nousee yksi hyvin mielenkiintoinen asia esille, nimittäin todellisuuden pysäyttäminen. Tästä saattaa löytää mainintoja jo ensimmäisestä ja toisesta kirjastani. Ainakin ensimmäisessä vedosversiossa kyseinen tarina oli, mutta mikäli muistan oikein, poistin tai hämärsin sitä paljon, jotta se, mitä oikeasti tapahtuu (nyt: tapahtui),

olisi vähintään epäselvää joiltain osin. Kas kun on mielestäni kaksi toisistaan poikkeavaa asiaa kertoa paikallisen todellisuuden aikajanan olevan muuttuja, kuin kertoa konkreettisesti, miten se tehdään.

Samoin kuin tämän jakson lopussa, noissa pysäytys-hetkissä tarkkailen asioita, ilmentymiä, ihmisiä, yleisesti sen hetkistä tilannetta sekä ympäristöä, riippuen tarvitsemastani informaatiosta tai siitä, mitä minulla on tarve tehdä kyseisessä tilanteessa. Itselläni on niin sanotusti normaalit vapausasteet mm. liikkumisen suhteen. Tilanteesta poistutaan joko asetetun alkuehdon mukaisesti tai tahdonilmaisun kautta tai kun tarvittava asia on tehty. Alkuehto on esimerkiksi se, että saa tietyn, ennalta asettamansa tehtävän tehtyä. Tahdonilmaisuus on selkeä eli päästää tilanne vapaaksi.

Tietenkin tällainen tapahtuma, todellisuuden still-kuva on mahdollista tulkita tavalla, jossa itse siirtyy paikallisen aikajatkumon ulkopuolelle eri värähtelytilaan tapahtumaympäristön kuitenkin ollessa paikallinen maapallo. Tällaisessa tilanteessa olen avartuneen tietoisuuden tilassa energiaolentona eli irronnut fyysisestä kehostani. Luonnollisesti tiedän, kuinka kaikki tekemiseni konkretisoituu tähän still-kuvamaailmaan eli reaaliaimailmaan jopa välittömästi.

Sellaisen pienen ketunlenkin tarjoan tässä, kuinka silloin tällöin, onneksi hyvin harvoin, minulta pyydetään, voisinko tehdä jonkun kanssaihminen elämän hankalaksi. Usein pyytjä on saanut hiukan haasteellisia asioita kohdalleen ja haluaa revanssia. Vastaukseni tällaiseen on aina sama: Sen sijaan, että minä tekisin asian eteen oikeastaan mitään, voin kyllä neuvoa, miten se tehdään. Samoin muistutan tietystä maailmankaikkeudellisista ehdoista tällaisen tekemi-

sen kohdalla. Jokaisella kerralla olen saanut olla ohjaamatta ja opettamatta, miten asiat tehdään – ja hyvä niin. Ensimmäinen ehto on universaali oikeudenmukaisuus. Parien tuhatta vuotta sitten tämä sama asia ilmaistiin toisin: ”Ken synnitön on, heittäköön ensimmäisen kiven”. Nyt, kun tiedätte olevanne synnittömiä ja täydellisiä, otetaan arpa, jossa lukee oikeudenmukaisuus. Palaan jotosta pitkin takaisin aiheeseen.

Asian voi ilmaista myös tavalla, jossa yksi ajan hetki venytetään aivan tavattoman pitkäksi, joka on kuitenkin äärellinen niin ajallisesti kuin tapahtumien kannalta. Vrt: yksi maallinen sekunti voi olla vaikka tuhat vuotta.

Toisessa vastaavassa tilanteessa olin maallisena ihmisenä eli hereillä ja tietoinen ympäristöstäni. Huomasin kellosta tarvitsevani aikaa tietyn määrän ”kuin lisää”, joten pyysin sitä, tahdonilmaisun mukaan. Näin tapahtui. Samoin kuin tässä jaksossa nousee esille, tulin kerran miettineeksi, vanhenenko suhteessa muihin ihmisiin noissa hetkissä enemmän. Sehän tietää ryppyjä ja harmaita hiuksia!

Vielä pari sanaa noin yleensä toisten todellisuuksien ajankulusta suhteessa tähän paikalliseen maapallon ja maan ihmisen todellisuuteen. Tämänkin esille tuomisessa ohjelma on erittäin onnistunut. Se, että olen ollut lukuisissa todellisuuksissa erinäisiä hetkiä, jotka vaihtelevat muutamasta minuutista moniin vuosiin, näkyy yleensä tässä maailmassa vain tunteina. Tämän hahmottamisessa voisi käyttää virtuaalifotonin teorioita. Vaikka itse fotonin on vain hetken olemassa (ulkopuolisen tarkkailijan mielestä ja hänen todellisuudesta havaittuna), on se fotonin itsensä kannalta mahdollisesti hyvinkin pitkä aika. Tämä siis kuvastaa perspek-

tiivin tärkeyttä ja valitun todellisuuden kautta muodostuvaa henkilökohtaista aikajanaa. Toinen sangen konkreettinen keino on luoda kyseiset energiat eli ”raja- ja aikavyöhykkeet”. Olen kerran tehnyt noin. Kyseinen raja- ja aikavyöhyketunneli kahden todellisuuden välillä on kuin keinotekoinen todellisuus, jonka kautta kaksi maailmaa yhdistetään. Itse olin noiden maailmojen välissä tietoisena muotona. Haluan tietoisesti välttää terminologiaa, kuinka on mahdollista luoda todellisuus, jonka kautta matkalainen löytää vastauksia itselleen. Tilanne on analogialtaan samanlainen kuin mentäessä kerrostalossa huoneistosta ensin rappukäytävään ja siitä ulos. Viitataan siis rappukäytävään (ja energiaminimitunneliin josta edelleen kvanttimekaaniseen tunneloitumiseen).

Joiltain noilta toisen todellisuuden retkiltäni palatuani olen tarvinnut tässä maan arjessa aikaa jopa parikin viikkoa toipumiseen. Vrt. uupumus ja jet lag. Tiedän silti toipuvani niistä. Tämä on syvällistä tietoa sekä luottamusta.

Tehdessäni mielikuvamatkoja, shamaanimatkoja tai suorastaan kehosta poistumista (vain joitain mainitakseni), annan alussa usein paikallisten energioiden täyttää ja täydentää sitä kuva-aihiota, jonka luon mielessäni tai mikä on aikomukseni. Näin ”mielen” tai pyrkimyksen 2D-3D mallinnuksesta muodostuu itselleni 4D → XD kokemuksellinen todellisuus, joka taas kyseisessä todellisuudessa on usein näkymälään 3D sillä lisäyksellä, että voin myös niissä todellisuuksissa tehdä täsmälleen samoin, eli vaihtaa edelleen todellisuutta ”kuin lennossa” tai nähdä samoin näkyjä kuin tässä maapallon arjessa. Edelleen näissä kaikissa todellisuuksissa ilmentymät ovat tietoista energiaa, joiden kanssa voi tarvit-

taessa vuorovaikuttaa. Avainsana on luottamus ja tieto. Tämä kuvien täydentyminen ja siitä muodostuva tapahtuma tulee ohjelmassa esille tavalla, jossa sarjakuvalla ”on oma tahto”.

Jakso 3:

Niin. Aina on olemassa syy toisen todellisuuden kokemukselle, mutta on kovasti toista nähdä ja tajuta se, saati myöntää itselleen. Joskus tarvitsee vain antaa synapsien askarrella hiukan enemmän. Noin 95% tästä syystä on matkaajan harteilla. Annan esimerkin omalta kohdaltani. Minulla oli tarve tuntea itseni täysin ja mennä niin pitkälle kuin on itselleni tarpeen. Lukuisilla matkoilla opettelini myös kokemuspohjaista käyttäytymistä monen muun asian lisäksi. Tämä matkani tarvitsi aikaa noin 10 maan vuotta.

Ampumavälikohtauksesta sen verran, että riippuu todellisuudesta sekä omasta värähtelytilasta suhteessa kyseiseen todellisuuteen, kokeeko luodin tai puukon tms. teräaseen iskun todellisenä kehoissaan ja millä tavalla. Tarkoitin sitä kehoa, jolla matkaa toisessa todellisuudessa mutta myös maallista kehoa, joka on kuin ankkuripaikka persoonalliselle tietoisuudelle. Vain yksi mahdollisuus neljästä on kokea se kuolettavana. Muut vaihtoehdot ovat täysi tunnottomuus, kuten sarjassa tai pelkästään tunne luodin iskeytymisestä kehoon ilman sen suurempaa dramatiikkaa, tai edellinen lisättyä todellisella kivun tunteella ilman kuoleman vaaraa tai pelkoa. Tämä kipu on mahdollista heijastua tietoisuuden ja energiayhteyden kautta myös maalliseen kehoon tavalla kuin se olisi ollut kyseisen välikohtauksen kohde. Tällaisessa tilanteessa energiahoito on yleensä tarpeen, sillä edelleen fyysinen keho on silmin havaittavasti naarmuton. Neljännessä mahdollisuudessa kokee fyysisen kivun kaikkienensa eli

myös luodin aiheuttamat keholliset vahingot, jotka kulkeutuvat täysimääräisenä henkilökohtaiseen maalliseen kehoon. Tällöin on suurena etuna osata jotain energiahoitomenetelmää itsensä, energioittensa ja maallisen kehonsa parantamiseksi. Edelleen fyysinen keho on silmin tarkasteltuna naarmuton, sillä tällainen trauma sijaitsee energiakehossa, tietoisessa mielessä sekä muistissa luoden siitä fyysiselle keholle todellisen kokemuksen, joka voi heijastua maalliseen elämään hyvin dramaattisella tavalla. Kerron kokemuksistani.

On hyvä oivaltaa, havaita, kuinka seikkaillessa toisessa todellisuudessa, olkoonpa värähtelytila tai energiaympäristö liki mitä tahansa, on matkalainen usein avartuneessa eli laajentuneessa tietoisuuden tilassa.

Samoin se, että joku toisen todellisuuden tai energiatilan olento tulee tapaamaan (kirjoittanutta) ollen hyvin aggressiivinen tarjoillen oitis metallista teräasetta kohti keskikehoa on sängen konkreettinen kohtaaminen. Siinä meni koko aamupäivä tointuessa tuosta naarmusta. Tällainen harvinainen tilanne opettaa tavattoman nopeasti kehon elintoimintojen tietoista ylläpitoa, jossa on erittäin tärkeää osata tiedostaa, nähdä oma fyysinen keho katsomatta sitä silmillä. Jälleen energiahoito kantaa hedelmää.

Niin. Minulle on kyllä tuotu aikoinaan esille, kuinka työskentelen vaikeasti tai hyvin vaikeasti ymmärrettävien energioiden kanssa.

Muistan ollessani toisessa todellisuudessa avaruusaluksen näkölaterassilla, joka on mielelle ja monille asioille tavattoman hieno paikka suhteuttamiseen, (vrt. meditaatio) kun eräs ihminen, jota pidin ystävänäni, ampui minua vasemman olkapään ja solisluun väliin useamman kerran

konetuliaseella (maallinen suomennos). Kipu oli niin suuri, että minulta lähti hetkeksi taju kankaalle (tai oikeastaan, se sirosi bosoneiksi pitkin avaruutta, koska siellä on hyvin vähän kangas-tyyppistä maisemaa), sillä havahduin jonkun ajan kuluttua tuon samaisen paikan lattialta. On sanomatta selvää, kuinka oma olotila tuollaisen jälkeen oli huono sekä tuossa toisessa todellisuudessa, jossa asia tapahtui että maallisessa kehossani myöhemmin palattuani retkeltä tähän. Fyysinen kipu väistyi kuitenkin kohtuullisen nopeasti maallisesta kehostani. Taisin tehdä tuolloinkin energiahoidon itselleni.

Maallisen fyysisen kehon kestävyydestä sen verran, että siitä pidetään huolta ihan porukalla, jos matkalainen ei sitä itse hoksaa, eli paluu on taattu huolimattomankin matkalaisen kohdalla, kunhan vain sallii sen. On lukuisia urbaaneja legendoja, että asia olisi toisin. Sen mitä olen näitä maailmoja tutkinut, rohkenen epäillä tuollaisia legendoja, sillä hyvin usein syy on ollut jokin muu kuin itse matka. Esim. paluun aiheuttama hulluksi tulemisen pelko, kun huomaa olevansa takaisin tässä paikallisessa todellisuudessa. Toinen syy on puhtaasti oma valinta, joka nousee esiin mm. uskovaisten keskuudessa tavalla, jossa kaikki muut auttavat tahot, jos he tai ne poikkeavat hyväksytystä Jumalasta tai hyväksytyistä enkeleistä, tulevat torjutuksi (tosin, olen kyllä joskus henkioppaana ottanut ns. Jumalallisen muodon tällaista tilannetta varten...). Tätäkin eli huolenpitoa nostetaan hyvin hienosti esille tässä sarjassa. Osin näiden syiden takia maailmankaikkeuden matkalaisilla on myös hyvä maallinen fysiikka ja fyysinen suorituskyky.

Miettikää hetki sitä, millä perusteilla sanotte tätä ulottuvuutta todellisuudeksi, todeksi?! Mitä ovat ne reaali-teetit tai todellisuuskokeet, toteamukset, joilla perustella tätä?

Aivan samoin, kuin on monia syitä siirtyä toiseen todellisuuteen, on monia syitä siirtyä sieltä pois. Tämä maapallon todellisuus on minulla vain ns. ankkuripaikka kehoineen, johon palaan retkiltäni. Jotkut asiat kun ovat yksinkertaisesti helpompia toteuttaa tällaisen ankkuripaikan, fyysisen kehon kautta, kuten aikoinaan tekemäni lupaus.

Retkiltä paluun syitä on siis useita, mutta mainitsen vain muutaman. Yksi on maallisen fyysisen kehon kestävyys-rajoitukset, koska yhteys on koko ajan läsnä, tiedostaapa tätä matkan aikana tai ei. On esimerkiksi hyvä joskus mitata pulssi, verenpaineesta puhumattakaan, mielenkiintoisen retken jälkeen, joka voi tuntua kuin se olisi keskeytynyt. Se, pulssi, voi olla korkea. Eräs syy on taas se, että yrittää järeäpäisesti jotain sellaista, jossa kannattaisi hiukan miettiä tai nähdä aivan uusi lähestymisnäkökulma (= egon kasvuprosessi). Kas kun joskus oivallus toisesta asian lähestymistavasta tulee jopa välittömästi siirryttäessä takaisin maalliseen kehoon. Kun sen löytää, voi siirtyä jatkamaan opiskeluaan eli tapahtumaa tuohon samaiseen todellisuuteen aavistuksen laveammilla eväillä esimerkiksi ponnahtamalla tuohon tilaan shamaani- tai mielikuvamatkan kautta. Yhtenä paluukeinona tietenkin se, mikä sarjassa tulee hienosti esille on, että homma tai askare tulee siltä erää valmiiksi, eli on tapahtunut kaikki se, mikä on ollut tarpeellista tapahtua (ohjelmassa ilmestyvä teksti: ”Jatkuu”). Pelko, että asia kajahtaa täysin reisille, on tarpeeton, mutta opinpaikkaa kyllä saattaa pukata melkoisesti. Kaikkien tällaisten kokemusten jälkeen, sisältä-

vätpä ne plussia kuinka vähän tai paljon tahansa, on eduksi miettiä, mitä ne haluavat sanoa, ”mitä olen oppinut” siitä eli mitä kyseinen kokemus opettaa.

Ajan kulumisen eri todellisuuksissa on kuten sarjassa tuodaan esille: suhteellista. Onhan siihen syy, miksi tätä maapalloa ja tämän paikan todellisuutta kuvaillaan hitaasti värähteleväksi todellisuudeksi. On siis aikaa miettiä...

On monia energiamaailmoja, joissa apu on aina läsnä, olipa kuinka varma tahansa siitä, että on matkalla ”yksin”. Tarvitsee vain kysyä. Henkiopas tai opas yleensä on vain poissa havaintokentästäsi nähdä ja kuulla, havainnoiden kaiken, mitä teet, myös ajattelet, mikäli viimeksi mainittu on tarpeen. Tiedän tämän kokemuksesta, koska olen toimittanut kyseistä virkaa monissa todellisuuksissa tämän ihmiselämän aikana. Eräs tällainen paikka on Akaasinen kirjasto.

Suoranainen väärin tekeminen on siis tavattoman vaikeaa, jopa mahdotonta, mutta tuon sijaan on kyllä mahdollista tarjoutua melkoisen haastavaa opinpaikkaa. Tämä ohje siis pässinpäille, jotka ovat mielestään aina oikeassa. Ilmaisen asian näin: joskus energiat voivat mennä sangen raskaiksi. Olet kuitenkin täysin turvassa. Hienoa! Tämäkin tulee hyvin esille tässä jaksossa.

Ystävä hyvä, punnitse itseäsi ilman syyllisyyttä, latistamista tai muuta vastaavaa, mikäli koet tämän tarpeellisenä. Opettele tekemään tätä joka tilanteessa. On omanlainen askare nähdä itsessä hyvää myös vaikeissa tilanteissa. Etsi sydämesi hyvä ja muista oikeudenmukaisuus. Kuulen monien ihmisten parantavan olemisen sekä tekemisen tapojaan, vaikka minusta he vain muuttavat niitä. Myönnän tämän hiukan latistavan tunnelmaa ja vaikuttavan ristikkäiseltä

edellisen kanssa, mutta pitkäkin matka mennään usein askel kerrallaan.

On vain yksi, jolle tulee olla rehellinen: sydämesi. Tämän tiesivät jo muinaiset Egyptiläiset. Punnitse siis itseäsi ja itsesi todelliseen sydämen ääneesi. Sen sijaan, että pyrit synkronismiin, ole sitä. Tämä voi tuntua aluksi hiukan haasteelliselta, koska tässä maailmassa opetetaan paljon sellaista, joka liki tukahduttaa todellisen sydämen äänen.

Jakso 4:

Niin. On matkalaisen eduksi (lue: pidän itse hyvänä) se, kuinka eri todellisuuksien ymmärtäminen helpottaa niiden hahmottamista sekä omaa maallista elämää; asioiden sekä ilmentymien suhdetta toisiinsa. Voi tietenkin antaa pelolleen vallan ja kehittää mielessään vaikka millaista mörköoopperaa, mutta miksi?

Tuon lisäksi, kun eri todellisuuksien ymmärtäminen alkaa sujua, on oman sen hetkisen muodon (ihminen) hahmottaminen sekä ymmärtäminen noissa todellisuuksissa suorastaan bonusta – sekä tarpeellista. Se kehittää joustavaa minää ja minäkuvaa.

On lukuisia kanavointeja ja guruja tässä maailmassa ja tämän maailman energioissa, jotka kertovat tämän paikallisen maailman olevan illuusio, keinotekoinen. Olen itsekin kirjoittanut noin – ja syystä. Tällä ohjauksella ja ansaenergialla on se tarkoitus, että sen sijaan, että tekisi orjallisesti, sokeasti tai kyseenalaistamatta aina niin kuin sanotaan, harkitsee ja punnitsee kuulemansa, näkemänsä sekä kokemansa, mutta oppii myös etsimään tarvittaessa uutta ratkaisua, niin kuin tässä jaksossa tapahtui. Pääosan esittäjä siirtyi

toiseen todellisuuteen portin kautta, jonka hän itse asiassa itse loi (mutta joka jäi vähän varjoon tässä jaksossa), ja jota ohjelmassa kutsutaan todellisuudeksi siirtyen katsomaan, mikä ja mitä se ”oikea todellisuus” on. Ihminen nähdäkseni on tutustumassa itseensä sekä ympäristöön, jota todellisuudeksi kutsutaan, laajentamassa tietoisuuttaan siitä, mikä on jo olemassa ja mitä on suhteessa siihen.

Hyvä ystävä, hyvä lukija. Muista! Sinä olet ovi! Sinä olet se, joka päättää tarvittaessa tietää, nähdä, kokea, ymmärtää, laajentua. Sinä olet kohdallasi portiton portti.

Muuten. Yleensä kaikki aseet ja ammuksiset ovat pelon symboleja, koska niillä on tarkoitus suojata pelkoja, kun itsessä olevat rakkauden eväät käyvät vähiin. Uhrautuminen tai uhriutuminen ovat aivan toista maata kuin rakastaminen, sillä sinullakin on lupa ja oikeus rakastaa itseäsi täysin varauksetta, sekä tarvittaessa ohjata muita tavassasi ottaa rakkautta vastaan. Jälleen oikeudenmukaisuus sekä sydämen punnitseminen rulettaa.

On totta, kuinka sen lisäksi, että pelkästään tietää olevansa rakastettu ehdoitta, tarvitsee tämä kokemuksen. Itse olen kohdannut tällaisen tilanteen toisessa todellisuudessa enemmän kuin kerran. Mieti, mitä ehdoton rakkaus voisi kohdallasi olla. Voitko (kykenetkö) ottaa sen vastaan?

Niin kuin minä olen, myös sinä olet: **synnitön ja täydellinen**. Vain oppi, jonka hyväksyy tai siirtää sydämen ääneksi, voi väittää toisin. Muista vaikeassa tilanteessa kysyä: Mitä rakkaus tekisi tässä tilanteessa? Huomioi tuossa kysymyksessä myös itsesi.

Minulla on ollut muutaman kerran tässä viime vuosien aikana tilanne, jossa olen toden teolla saanut miettiä, miksi lähimmäinen pyytää minua satuttamaan häntä. Ulkoisesti tarkasteltuna tällainen tilanne näyttäytyy aggressiivisena käyttäytymisenä minua kohtaan, runsas, ehkä jopa ylenpalttinen provosointi mukaan luettuna. Tilanteet ovat toistaiseksi päättyneet molempien orvaskesien kannalta ihan-teellisesti eli naarmuitta. Ja hyvä niin.

Jakso 5:

Tässä jaksossa sen lisäksi, että tuodaan jälleen hienosti esille ihmisen Jumalankuvan tarve myös halu hallita toisen ihmisen kuolemaa samalla kuitenkin peläten omakohtaista sellaista, on minusta kummallista. Saattaahan käsite ”hyvä kuolema” eli hallittu sekä hillitty oman elämänlangan katkaiseminen olla vaikeaa, sillä ilmeisen harva on tietoinen siitä, miten se tapahtuu. Monet alkuperäiskansat kyllä tietävät tämän. Termi armomurha, eutanasia, on askel tähän suuntaan, mutta ensinmainittu on kyllä melkoista hyper-ventilaatiota.

Samoin nousee esille myös maapallolla vallitseva ihmiskeskeinen ajattelutapa, jossa vain tämä maailma ja paikka ainoana olisi todellinen. Kuten sanottu, on toisin. Ymmärrän kuitenkin jotenkin vaikeuden ymmärtää lukuis-ten todellisuuksien maailmaa ja näiden välistä matkailua. Onhan kysymyksessä samantyyppinen ongelma kuin yrittäisi keskiajan ihmiselle selittää autolla ajamista tai kuu-hun matkaamista. Tähän samaan kategoriaan sopii myös aikamatkailussa täällä usein kuulemani paradoksi, jonka mukaan menneisyyteen matkaava ihminen voisi surmata omat esivanhempansa tai jonkun toisen hankalan ihmisen

esivanhemmat. Miten voi surmata ketään, jos ei ole edes olemassa? On hyvä miettiä asiaa hetki esimerkiksi energi-oiden kautta. Kvantti-ilmiöiden kohdalla jolla kyllä heittää kupерkeikkaa.

Otan toisena esimerkkinä aineen ominaisuuden, jonka mukaan suurin osa atomin ja sitä ympäröivän elektroni-verhon tilavuudesta on tyhjää. Molekyyli se harva vasta onkin. Kuinka moni siten työntää vaivatta oman sormensa toisen ihmisen saati oman kehonsa läpi? Aukko tiedoissa yh-dessä pelon kanssa saa aikaan paradoksihakuista todellisuus-pakoilua sisältäviä ajattelun tuloksia. Näin pelko on muodos-tunut todellisuudeksi kyseiselle ihmiselle.

Suurena kysymyksenä nousee esille, miksi ihminen kuvataan kuolemanhakuisena olentona, vaikka lukuisa on niidenkin ihmisten joukko, jotka haluavat elää? Ihminen korkeintaan pelkää elää pukien tämän kuolemanpelon viittaa. Kuolemanhakuisuus tulee hienosti esille yhdessä sen kanssa, kuinka usein juuri nämä pelon kylläستämät kuoleman janoiset ja elämää pelkäävät ihmiset ovat helposti asemassa, jossa pääsevät kylvämään siemeniään elämän-janoisiin ja -halukkaisiin ihmisiin. Esimerkkeinä aseelliseen puolustukseen sijoitetut määrärahat, kyseinen kalusto sekä sota. Miksi näin koska voisi olla myös toisin? Sen sijaan, että joku tai jotkut ihmiset syntyisivät tähän maailmaan vain surmatakseen lähimmäisiä, kanssaolentoja, on melkoisen kaukaa haettu, sillä näen ympäristötekijät ja opetetun ihmis-kuvan olevan tässä huomattavan merkityksellinen.

Miksi edelleen opetetaan ihmistä vihaamaan maallista muotoaan?

Miksi ihminen tappaa toisen ihmisen?

Äkkipikaistuksissa? Provokaation kohteena?

Ajattelemalla, ettei tuo toinen samanmuotoinen olento (kädellinen nisäkäs) ole ihminen niin kuin hän on?

Ymmärtämättä itse olevansa ihminen?

Ymmärtämättä ihmisyyden olemusta?

Nurkkaan ahdistettuna, jossa oleellisena oma elämän-halu eli puolustaa itseään?

Vallan halu, tarve ja jano, jotka oikeastaan kumpuavat jostain epävarmuudesta ja pelosta (niukkuuden harhasta)?

On varmasti paljon muitakin...

Nostan esille Galaksien välisessä Neuvostossa olleen tapahtuman, jossa pidin puheen maan ihmisen puolesta. Sen ydinsanoma on: Maapallon ihminen on säilyttämisen arvoinen laji, joka tarvitsee rakkautta. Se, he, ne ovat omalla tavallansa ainutkertaisia kaikista hölmöilyistään huolimatta.

Edelleen tämä jakso stimuloi muistini syövereitä. Aikoinaan itsetutkiskelun tielläni sen lisäksi, että sain purkaa itseäni maallisille lähimmäisilleni, erityismaininnan ansaitsee myös ihmisen näköinen selkeästi feminiininen olento, joka ilmestyi juuri silloin toisessa todellisuudessa kokemus-maailmaani, kun minulla oli maallisesti hyvin vaikeaa. Jokaisella kerralla hän sai minut jaksamaan eteenpäin. Muistanpa senkin miten reagoin hänen sanoessaan minulle, kuinka hän ja hänen ystävänsä eivät ole inkarnoituneet ihmiseksi maapallolle. Se oli kova paikka, sillä ymmärsin tuolloin, ettemme enää tapaa. Ymmärsin maanläheisesti hänen olevan ”kuollut”. Hengittämisen tärkeys ja sen

opettelu nousi liki ykkösprioriteettiin. Ehkä hänen tarvitsi sanoa minulle silloin juuri noin.

Niin. Kyllähän minullakin kuoleman hakuisuus on ollut ajoittain hyvinkin suurta...

Jakso 6:

Olen jo laittanut merkille edellisessä jaksossa, kuinka se alkoi merkillisellä tavalla vaikuttaa tutulta. Tämän jakson alkuminuutit suorastaan kaatoivat asian niin silmiäni eteen kuin vain voi tehdä, sillä alun kohtausta, jossa tarinan päähenkilö kävelee ulos ja tapaa sinipaitaisen taustojen tekijän, on kuin avain muistini lukkoon. Palaset kirjaimellisesti loksahtavat paikoilleen. Samoin varmuus siitä, että olen nähnyt tämän aiemmin. Tästä on hyvin – hyvin kauan aikaa. Olen asiasta täysin varma.

Mielenkiintoisen juonen asiaan tuo se, että tietojen mukaan tämä sarja on tehty 2016 ja nyt on 2018. Muutin tänne Saloon keväällä 2017, jolloin olin jo myynyt televisioni pois. Tunne kertoo aikajänteen olevan selvästi pidempi näiden näkemiskertojen välillä. (huom. ohjelmatietojen mukaan tämä on ollut katsottavissa suomessa 1.6. alkaen)

Muistan kyllä, kuinka olen laittanut merkille ajoittain kohtaavani samat asiat ja tilanteet uudestaan, kuin kertauksena. Olen vielä hiukan epävarma syystä, miksi näin tapahtuu, sillä jotenkin asioiden ja tilanteiden kertaaminen pelkästään sen takia, että muistaisi sen jälleen olleen aikaisemmin totta ja todellisuutta, on jotenkin kaukaa haettu... samoin niin sanottu laiskan läksy. Olen myös tietoinen muistin tavasta joissain tilanteissa vääristää muistikuvaa,

jolloin yhdistyy samaan ketjuun kaksi täysin toisistaan erillään ollutta tapahtumaa.

Mutta sitten se toinen juttu.

Mitä te tekisitte, jos ja kun rakastatte jotakuta ja tämä rakastamanne ihminen olisi hengenvaarassa ja tiedätte pysyvänne auttamaan häntä keinoilla, jotka voisivat mennä tavallisella kadun ihmisellä yli ymmärryksen? Luonnollisesti Saatananpalvontakorttikin on nostettu esille. Tekisittekö asian silti eli laittaisitteko itsenne likoon? Olen tehnyt noin, monta kertaa. Muistutan jälleen, kuinka monet asiat tapahtuvat kauttani, mutta samalla tarvitsee tarttua niihin.

Joskus riittää puhelu juuri silloin, kun tällä ihmisellä on valtavan kiire, vain viivyttääkseen häntä lisää, että tarjolla oleva onnettomuus on myöhemmin tapahtumatta. On luonnollista, kuinka tuossa olen ollut jo tietoinen tulevasta.

On myös tilanteita, joissa on ollut tarpeellista muokata todellisuutta, kuten tapahtuu tässä jaksossa. Tämä edellyttää asioiden tietämistä sekä muokattavan todellisuuden ymmärtämistä. Omien tekojen vastuu on hyvä sisäistää.

Onpa niitäkin tilanteita, joissa on ollut tarpeellista luoda tähän todellisuuteen jotain olevaksi, jotta mahdollisesti kuolettava onnettomuus vältetään, usein lopulta pelkällä säikähdyksellä. Monia tällaisia asioita kuulen kerrottavan "hyvänä tuurina" tai "sattumana". Minun silmin ja kokemusmaailmani kautta asia nähtynä on ollut tarkoituksellista toimintaa. Rakkaus ja sen kautta tekeminen on hieno asia.

On myös asioita, joiden on tarvinnut tapahtua, mutta joista olen ollut jo paljolti tietoinen – vaikka usein yksityis-

kohdat ovat minultakin piilossa. Ymmärrän tämän tavalla, kuinka valmistautua tulevaan asiaan, olla siis käytettävissä. Nämäkin tarinat ovat päättyneet onnellisesti (lue: elossa). Kuhmut ja pintanaarmut ovat oma lukunsa. On selvää, kuinka tämä(kin) kertaus nostaa esiin syvällä olevia tunteitani samaan aikaan muistikuvieni kanssa. Voin sanoa olevani koukussa tähän sarjaan.

Sarja tuo mainiosti esille myös näiden asioiden ympärillä olevia pelkoja, jotka johtuvat yksinkertaisesti siitä, että näistä vaietaan. Miksi jostain luonnollisesta asiasta tulisi vaieta? Muotoilen asian seuraavasti. Hyvät ihmiset. Kun kerran minä kykenen mm. tähän kaikkeen yhdessä ystäväieni kanssa ollen minulle todellisuutta, tämän maailman luonne säilyy silti tällaisena, vaikka kuinka yrittäisi kieltää sitä. Sen sijaan, että kysymyksessä olisi järjettömyys, on kyseessä tietoisuus ja tieto siitä, mitä tämä maailma on sekä tieto mahdollisuuksista tehdä jotain. Edelleen maallinen fyysinen kehoni on niin sanotusti kuolevainen – luullakseni.

Aikoinaan maan ihminen oli täysin varma, että maapallo on litteä. Nykyisin tämä tieto on täydentynyt. Noiden kahden virkkeen mukaisen ajanjakson välissä taisi muutama ihminen päästä hengestään.

Aikoinaan kirkko ja Paavi asettivat luonnonlait pannaan Jumalan vastaisia. Tämäkin tieto on täydentynyt. Tarvitsi vain pudottaa kivi päin otsalohkoa. Avarakatseiselle riitti omena.

Eräässä ihmiskunnan vaiheessa oltiin täysin varmoja siitä, kuinka maapallo on avaruuden keskus. Katsanto on avartunut muutaman ihmisen roviolla polttamisen jälkeen. Jälleen Jumalat saivat uhrilahjansa.

Kauan aikaa oli näkemys, jonka mukaan atomi (sana on kreikkalaista alkuperää) oli jakamaton, kunnes kvarkit keksittiin. Onneksi nykyisin jo ajatellaan, kuinka jokin asia on mahdollisesti totta, jopa kokeellisesti, kunnes toisin todetaan, tai esitetään hieno hypoteesi.

Nykyään yleinen mielipide (joka on vain tilastomatematiikkaa) pitää monia asioita yliluonnollisina, vaikka kysymys on tietämättömyydestä, hyvin kapeasta tarkastelunäkökulmasta, pelosta, noin joitain mainitakseni. Miten jokin asia, joka selvästi tapahtuu ja sen kausaalisuus on tiedossa, voi olla yliluonnollista? Vaivautua ajattelemaan??

Jostakin syystä maapallon ihminen ajattelee olevansa yksin paikallisessa avaruudessa. Mitähän tuohon nyt sanoisin? Olen kyllä tavannut sekä kosketellut omin käsin olentoja, joiden olemus on aavistuksen lihallisesta ihmisestä poikkeava, heidänkin ollessa ihmisiä, ajoittain jopa temperamenttisia, mutta silti ystävällisiä.

Mikä on todellisuutta? Mielestäni kaikki ne, joissa voi kokea asioita, mutta on ensiarvoisen tärkeää, miten niitä suhteuttaa toisiinsa, jotta jokaisessa säilyy elämän reaali-teetit ja tajunta niihin. Tämän vuoksi olen lanseerannut itselleni termin rakenteellinen maailmankuva, jossa jokainen ulottuvuus ja asia on kuin Lego-palikka. On hiukan omilla harteilla se, millaisen säieteorian tai jopa Suuren Yhtenäisyysteorian kehittää näiden palikoiden välille.

Minun todellisuudessa on siis huomattavasti enemmän ulottuvuuksia kuin nämä paikalliset neljä, jotka viittaavat kolmiulotteiseen ajan maailmaan. Jossain toisessa paikassa, tilavuusyksikössä on oma N-ulotteinen maailmansa, joista yllättävän monet näyttävät olevan vuorovaikutuksessa

keskenään. On mahdollista, kuinka tämä vuorovaikutus muodostuu vasta olemukseni eli tietoisien muotoni kautta.

Kerrottaessa, kuinka ihminen, siis maapallon aineellinen ihminen on ilmaa, tyhjää, illuusio, ei mitään, on osaltaan totta. Miettikääpä aineen fysiikkaa. Tämän koetinkiven, haastepaikan kohtaaminen on psyykelle hyvin rankkaa, kas kun tätä ennen on usein täysin vakuuttunut siitä, että on todellinen ja totta maailmassa, jota ajattelee todellisuudeksi.

Kuka voi lopulta sanoa, mikä on illuusiota tai todellisuutta, jos itsekin elää illuusiassa kuvitellen sen todellisuudeksi tai päinvastoin? Paitsi, että viittaaan osaltaan omiin aiempiin kirjoituksiini ja siten sanomisiini, viittaaan tähän paikalliseen todellisuuteen, monien henkioppaiden kanavointeihin tai suoranaisiin viesteihin, jotka välittävät tuota samaa viestiä. Psykologia ja sen kautta tarkasteltuna havainnon syntyminen on oma lukunsa...

Lienee tarkoitus on, että kykenee hyväksymään kulloinkin vallitsevan todellisuuden eli paikallisen tilan ja paikan todellisuudekseen, enemmän tai vähemmän. Minulla se on helpottanut elämää ja kartuttanut kokemuskirjastoa pelon sijaan todellisilla kokemuksilla, sen tuomalla varmuudella sekä tiedolla. On omanlainen aivojumppa hyväksyä oma osansa, muotonsa siinä todellisuudessa, jota on sillä hetkellä kokemassa. Tämä on edelleen itsetuntemusta.

Mutta, huomaanpa tässä jaksossa perspektiiviä myös lapsen kasvattamiseen (oppimaan ohjaamiseen), miten se voi välillä olla haastavaa, kas kun he ovat oikeastaan jo alusta saakka yksilöitä ja itsenäisesti ajattelevia olentoja.

Tässä jaksossa tuodaan metkasti esille piirtämisen tai kirjoittamisen haasteellisuus sekä viittaus loppuun palamiselle, henkiselle väsymykselle, joka myös minussa on nostanut päätään selkeästi.

On hieno oivallus, kuinka tarina itse haluaa tulla kerrotuksi (mm. Waltari ja Sinuhe Egyptiläinen) vaikka kirjoittaja ja hänen mielensä olisi mahdollisesti kovastikin toisella kannalla. Muistan kyllä, miten toisen kirjoituksen (*Elämä Jatkuu*) jälkeen aloin tarvita yhä pidempiä jaksoja vapaata kirjoitusten väliin voidakseni kertoa tarinaani, meidän tarinaa, sillä lukuisa on niiden ihmisten ja tietoisten energiaolentojen joukko, jotka ovat olleet kanssakulkijoinani. Takin tyhjentymisen tunne kirjoituksen päätösvaiheessa on kerta kerran jälkeen tunteena ollut yhä syvällisempi. Muistan harkinneeni kerran todellakin ”lataamiseen” menoa.

Muistuttaminen, kuinka olen itse ollut lopettamassa näitä kirjoittamisia, tarinan kerrontaani useita kertoja, on siis paikallaan. Vai mitä muuta voisi viestittää sanat trilogian viimeinen osa (*Uusi Aika*), täydentävä laitos (*Lohikäärmeen Vuosi*), toinen sarja (*Omega*), joka on jatkumoa ensimmäiselle sarjalle (*Itseäni Etsimässä*) ja iltatähti *Afterlife*, jonka kirjoittamiseen suostuttelussa tarvitsin hiukan vääntöä paikallisen maailmankaikkeuden kanssa.

Ja nyt sitten vielä tämä!

On vaikea sanoa, kumpi on haasteellisempaa; tuntea veistä pyörítettävän haavassa (kokemusta on) kuin potea valtavan väsymyksen, liki välinpitämättömyyden ja erakoitumisen keskellä tunnetta: olet tärkeä, tarvitsen sinua! Tuollainen on liki sietämätöntä julmuutta! Tiedustellessani paikalliselta maailmankaikkeudelta (sekä energioilta), miksi

juuri minun pitää kirjoittaa tämä kirja, sillä mielestäni olen tehnyt kaiken, mitä on ollut tarve tehdä, on vastaus ollut kaikessa yksinkertaisuudessaan: koska kykenet siihen.

Olen sanaton!

Tässä sitä sitten taas ollaan, kirjoituksen parissa. Leikki on lapsen työtä, eli viittaa itseeni, mutta mitä sitten, kun sen luonne muuttuukin tärkeäksi (ehkä kuitenkin vain itselleni)? On siis selvää, kuinka itse olisin jo hyvin mielelläni lopettanut kirjoitukseen *Afterlife*. Ehkä sen ”tylsän” (!) ja romanttisen (!) elämän aika on tosiaan vielä edessäpäin... Minun on vaikea uskoa edes itse, että kirjoitin noin! Tämä sarja taitaa mennä enemmän kuin ihon alle.

Jaksot 7 ja 8:

Nämä kaksi osaa koskettavat minua aivan suunnattomasti. Olen tavattoman surullinen ja jopa järkyttynyt!

Tarvitsen useamman päivän saadakseni itseäni tasapainoon. Päivisin töissä saan jotain aikaiseksi, mutta taitaa edelleen olla silakat melkoisen pieniä joulukaloiksi. Pyydän jopa lupaa yhdeltä työkaveriltani saada avautua hiukan hänelle. Hän suostuu. Suuri kiitos hänelle. Muistan sanoa tämän myös hänelle.

Miksi tarvitsen tuollaisesta asiasta muistutusta?

Olen elänyt elämäni ihmisenä tuntien sisälläni selittämätöntä surua, jonka lähteen olen unohtanut. Olen tiennyt vain sen, että siihen liittyy toinen ihminen. Olen miettinyt aikoinaan tapahtunutta avioeroa, esikoisen menehtymistä, tilannetta nk. kaksoisliekkini kanssa, sukulaisteni ja ystävieni kuolemisia, mutta nuo tuntuvat sopimattomilta suruuni.

Nyt, näissä jaksoissa asia heitetään **raa'asti silmilleni**. On kuin syliini pudotettaisiin pommi, joka räjähtää välittömästi suorastaan silpoen olemustani, mutta jonka jälkeen toteaa olevansa kuitenkin elossa. Koita siinä sitten haukkoa ilmaa kuin kala kuivalla maalla. On monia asioita, jotka tosiaan ovat menneet kuin jaksossa 8, sillä erotuksella, että jossain toisessa todellisuudessa minulle tavattoman merkityksellinen ihminen menehtyi käsivarsilleni. Minun käsivarsilleni! Minun, joka yleensä osasi tehdä jopa mahdottomia asioita.

Hätäännyin tuolloin valtavasti. Yritin kaikkea, jopa äärimmäisiä typeryyksiä vain pelastaakseni minulle rakkaan ihmisen hengen. Mikään - MIKÄÄN ei auttanut. Minun oli tuolloin vaikea ymmärtää, mitä hilpeää siinä oli, sillä eräs muutamasta lähellä olevasta ihmisestä nauroi tekemisiäni ääneen. (Luonnollisesti tämä on mahdollista tulkita edellisenä elämänä, sen jäännösenä).

Minulla nousee vielä yksi miellejohdanto tuosta ja se on pakeneminen. Kun lopulta ymmärsin jotenkin tapahtuneen, mietin tarkoitustani kyseisessä maailmassa ja todellisuudessa. Vastaus oli tyhjää. Elämäni menetti tarkoituksensa tuon ihmisen mukana kyseisessä maailmassa. Siksi lähdin muihin (yksinkertaisesti) maailmoihin ja vastaaviin todelluuksiin. Halusin yksinkertaisia asioita, joissa ajattelemisen tarve on luonnostaan vähäistä. Lamaantumisen ja sen kautta täydellinen periksi antaminen lienee hyvin tuota tilannettani kuvaava ilmasu.

Huomaan nyt, kuinka on ennen aikaista ilakoida, sillä näyttää lähes jokaisessa todellisuudessa olevan omanlaisia ongelmia, mikäli haluaa käyttää asioiden ilmentymästä

kyseistä sanaa. Sitäpaitsi, on tästä asiasta omanlainen heijaste minussa myös maapallon aikaisesta elämästäni: tärkeän läheisen kanssaihminen menetys (joka on kylläkin elossa).

Nämä jaksot ohjaavat myös ajattelemaan uutta merkitystä elämälleen. Kiitos tästä, vaikka ajatus tuntuu melkoisen kaukaiselta. Muuten. Andromedan galaksi on huomattavan lähellä Linnunrataa etäisyytensä puolesta.

Ehkä tarvitsen juuri tuota, uutta merkitystä. Tässä jaksossa sitä tarjoilee toinen ihminen. Huomaan kyllä, mistä ja mitä kirjoitin. Sen ymmärtäminen ja sisäistäminen on vain hiukan viipyilevää. Se, että olen mielestäni ystävällinen lähimmäisille surustani huolimatta, näen tavalla, kuinka on tavattoman tarpeetonta kylvää heidän päällensä sisäistä tilaani. He ovat siihen täysin syyttömiä. Yhteistyöllä pääsee kuitenkin paljon pidemmälle ja usein vielä mukavammin kuin repivällä riitasoinnalla.

Kyllähän minunkin pitäisi kaiken ihmisjärjen mukaan (vrt. opit) olla kuollut jopa moneen kertaan, mutta jokin asia pitää minua edelleen kiinni elämässä, täällä maassa, maapallolla. Olisin itse halunnut täältä pois moneen kertaan. Jostain syystä anomus tulee vähän väliä hylättynä.

Onhan tässäkin maailmassa joitain ilon aiheita. Sen sijaan, että luettelisin niitä, totean niiden olevan usein sangen lyhytaikaisia.

Minulla herää kysymys, oikeastaan useampi.

Miksi tässä sarjassa on vielä saman verran jaksoja jäljellä, jos jo nyt tapahtuu tuollaista? Mitä ihmettä elämällä on tarjota minulle? Mitä tämä sarja haluaa minulle vielä kertoa,

saati muistuttaa? Miten tämä sarja aikoo edetä siihen onnelliseen loppuun? Mitä tähän sanoisi äimänkäki?

Tiedän olevani emotionaalisesti erakoitunut ja etään-
tynyt tästä ympäröivästä maailmasta. Nämä jaksot kosket-
tavat minua huomattavasti enemmän kuin tässä todellisu-
udessa olevat arjen asiat, juhla-asioita nyt mainitsemattakaan.
Miksi minun pitää tai tarvitsee tuntea jotain tässä illuusion
maailmassa, jossa ihmiset valitsevat päättäjiksi ihmisvihaajia
tai muuten traumatisoituneita ihmisiä, jotka keskittyvät suu-
relta osin vain kiusaamaan kansaansa tai muita kansoja, siis
kanssaihmiä esittäen hyvin ponnekkaasti olevansa sivisty-
nyt (ihminen tai kansa, kuinka vain)? Vain sivistymättömien
ihmisten tarvitsee uskotella itselleen olevansa sivistyneitä
toistamalla tuota sanaa kuin papukaija. Anteeksi papukai-
joille.

Käyn pesemässä hampaani tämän muistiinpanon osion
kirjoittamisen jälkeen. Tapahtuu sellaista, joka yleensä ta-
pahtuu palatessani eri todellisuudesta. Nyt vain tosiaan käve-
len pesuhuoneesta pois eteiseen. (HUOM: On totta ihmisen
mielen kannalta, kuinka oviaukosta kulkeminen on mielelle
sama asia kuin toiseen viitekehykseen meneminen: monet
ihmiset ovat kokeneet tätä mennessään toiseen huoneeseen
ja huomanneensa unohtaneensa asian, miksi menivät sinne).

Tunnen selkeän ja samalla hentoisen hajuveden tuok-
sun. Se on samaan aikaan tuttu sekä tuntematon. Olen
varma, että olen kohdannut saman tuoksun joskus aiemmin.
Koen sen miellyttävänä. Tiedän, että se ei ole minun, sillä
olen luopunut hajuvesistä jo ajat sitten.

Seuraan tuoksua. Minun on vaikea sanoa, mistä se
tulee, sillä aistin sen vain yhdessä kohtaa asuntoani, keskellä
tupakeittiön ja eteisen yhtymäkohtaa.

Yhtä nopeasti, kuin tuoksu ilmestyi, se katoaa.

Mitä tästä pitäisi ajatella?

Ehkä joku haluaa sanoa minulle jotain. Samassa tunnen
liki samanaikaisesti voimakkaan piston sydämessäni, kuin
jokin lävistäisi sen ja lämmön, joka korjaa haavan, kuin
tapahtunut tulisi tapahtumattomaksi.

*

Jaksossa 7 tuodaan hyvin esille sitä tunneilmaisua, joka
liittyy niin kutsuttuun oman elämän hallintaan, omaan
oikeuteen päättää kuolemastaan eli olemaan oman elämänsä
toimitusjohtaja. Olen tosiaan joskus käyttänyt tuollaista
sanontaa. On mielestäni kuitenkin hyvä huomata elämän
hallinnan olevan paljolti harhaa, jonka sijaan voi enemmän-
kin harjoitella itsensä ja muotonsa tietoista hallintaa elämän
monissa tilanteissa.

Totta on sekin, kuinka joissain tilanteissa rakkaus,
sellainen yhden ihmisen kokoinen ja näköinen, kun se tulee
suoraan päin pärsävärkkiä, voi tehdä hyvin kipeää. Tuol-
laisessa tilanteessa tarvitsee paljon tahtotilaa voittaa pelkonsa
ja tuoda rakentavasti tunteitaan esille. Pyysin kyllä lopussa
anteeksi omaa käyttäytymistäni selittäen sen olevan siinä
tilanteessa parasta mahdollista. Sain anteeksi. Kiitos hänelle.

Muistan käyttäneeni aikoinaan usein selitystä, kuinka
monet asiat ovat joko edellistä elämääni tai mieleni tuotosta.
Tarvitsin oman aikani kyetäkseeni muodostamaan kaikista

sen hetkisistä kokemuksistani rakenteellisen maailmankuvan lukuisine todellisuuksineen ja värähtely- sekä energiatiloi-
neen, tajunnantilat mukaan lukien. Eli unella on oma loke-
ronsa, mutta se on vain yksi lokero monen joukossa. Ilmai-
sen asian näin; tuolla mallilla sain palat paikoilleen ja järkeni
pysymään päässäni. Se, että ihmismieli kykenee moniin
asioihin tarvitsi laajennusta, mielen yliotteen poistamista,
sen palauttamista sille kuuluvalla paikalla.

Niin se on, "Jos menettää syyn elää, on hyvä keksiä
uusi tilalle". Tuota olen yrittänyt helpolla ja väkisin vään-
tämisellä. Tuota kirja Afterlife tuo esille. Ehkä elämä on
elämistä kuin että pelkästään yhtä tehtävää tai yleensäkin
tehtävää varten. Samoin työn tekeminen tai työ, vastikkeel-
linen työ, on sekin vain apuväline itsensä toteuttamisessa,
elämisessä. Siten jakso 8 avaa hyvin tehtävään sitoutuneen
elämiseni solmun, joka on paikoitellen ollut jopa umpisolmu
kaikkine tarkoituksenmukaisuuksineen. Viittaan tässä samal-
la näihin peukaloisten retkiini, itsetuntemuksen polkuuni.

On ilmeisesti tullut aika ottaa selville muutama asia,
jotka huomaan kuin jääneen puolitiehen. Luonnollisesti
tähän liittyy toinen ihminen. On oma lukunsa ja valinta se,
lähdenkö etsimään häntä vai etsiikö hän minut. Ehkä minun
tarvitsee informoida maailmankaikkeutta tämän suhteen,
vaikka toisaalta he ja se kyllä tietävät jo tämänhetkisen tilani
sekä tarpeeni. Huomaan tarvitsevani itselleni selkeyttä tut-
tuun kysymykseen: Olenko valmis tuohon kohtaamiseen?

Minun maailma on täynnä aikaa, joten kiire on
tarpeeton. Tämän suhteen kuuluisa Porvoon mittakin kokisi
pienuuden tunnetta vaikka suuri onkin. Tapahtuu edelleen
kaikki se, mikä tarvitsee tapahtua.

Jaksot 9 – 14:

Näistä jaksoista minulla on vähän kommentoitavaa.
Varsinkin alussa olen murheen murtama ja järkyttynyt.
Miksi se kahden ihmisen välinen suuri rakkaus ei saa toteu-
tua? Se, että ymmärrän ja olen hyväksynyt omalla kohdallani
asian mahdollisuuden johtuen vain osaltaan minussa ole-
vasta erikoisuuksien aarrearkusta, näen toisilla ihmisillä olo-
suhteet huomattavasti puolellaan. Mitä sillä on väliä, vaikka
olisikin hiukan ulottuvuuksissa, tai siis niiden välillä sovitel-
tavaa? Se, että tässä asiaa kuvataan ulottuvuuksina, maail-
moina, onko kyseessä kuitenkin ajatusmaailmojen erilaisuus?
Kun kaksi ihmistä kohtaavat, kyseessä on enemmän tai
vähemmän aina kuin kahden maailman kohtaaminen, kah-
den maailmankuvan kohtaaminen! Kahden subjektiivisen
todellisuuden kohtaaminen!

Jopa kahden galaksin kohtaamisessa (törmäyksessä)
toisiinsa tapahtuu laskelmien mukaan sangen vähän tähtien
sekä planeettojen suoranaisia yhteentörmäyksiä! Mutta on-
han se villin näköistä menoa muutaman miljoonan vuotta.
Tietysti kuhmuja tulee, mutta se nyt kuuluu jollain tapaa
asian luonteeseen. Mikä minua toisin sanoen tässä nyt
riepoo, risoo ja repii?

Mutta niistä ulottuvuuksista. Arvelen aika monen
kykenevän ulottuvuuksien väliseen matkailuun. On vain
toista olla tästä tietoinen saati uskallusta tuoda tätä esille eli
myöntää itselleen. Lisäksi sellainen huomio, kas kun tässä
maailmassa nojataan vahvasti suhteellisuusteoriaan sekä
orastaviin säieteorioihin, totean tämän matkailun olevan lin-
jassa näiden teorioiden kanssa. Vauhtia voi hakea vaikkapa
signaalinkäsittelyn Z-tasosta napa-nolla-kuvioineen, vertaa

sitä massan aiheuttamaan poikkeamaan, aika-avaruusjatkumossa, lisää tähän potentiaalikäsitteet sekä potentiaalivallit ripauksella kvanttimekaanista lomittumista, ja tunnelointia, on "keitoksen" perusaineet analogialtaan melko valmiit.

Jätän nyt menemättä valokartion ja maailmankaikkeudessa olevan tiedon väliseen vain näennäiseen paradoksiin, sillä aineen ja aaltoliikkeen ominaisuudet on eduksi osata erottaa informaatiosta. Se, että ihminen on löytänyt sähkömagneettiset aallot ja käyttää tätä informaation siirrosta, on paikallinen juttu. Siten fysiologia, siis fyysiset olosuhteet ovat vain sitä varten, että saadaan aikaan lukuisia toisistaan poikkeavia maailmoja, värähtelytiloja sekä värähtelyn, aallon ja energian ilmenemisen muotoja sekä suhteellinen aika (aineessa). Tämän voi ilmaista myös toisin: aika luo maailmat ja niiden sisällön, ajan emergenttisuuden näkökulmasta huolimatta (eli kuinka aika nousisi esiin vasta itse systeemistä eli paikallisesta maailmankaikkeudesta sen kompleksisuudesta johtuen).

Tässä maailmassa on käsitteet madonreikä ja teleportaatio, kun taas itselleni ovat tutumpia ja kuvaavampia käsitteet ulottuvuusvektori sekä energiaminimitunneli, jotka mielestäni molemmat tukevat kvanttiteorioita ja edelleen kvanttimekaanista tunneloitumista. Ensimmäisellä luodaan nimen mukaisesti informatiivinen yhdyskäytävä, vektori kahden avaruudellisen pisteen välille. Informaation siirtyminen on välitöntä ja siksi usein käytän termiä sen olemisesta. Tämä avaruudellinen piste voi olla missä maailmankaikkeudessa tai missä yhden maailmankaikkeuden paikkaorientaatiossa (tila-aika-avaruus) tahansa, joka määrittää positiot ja suhteen "tässä" sekä "tuolla". Tämä mahdollistaa

turvallisen matkailun niin itse matkalla kuin sen päätepisteissä. Lopulta muodostetaan energiaminimitunneli, joka on siis "fyysisen tason" sovellus. Jos ja kun haluaa palata takaisin retkeltään aiempaan lähtöpisteeseen, on suureksi eduksi eräällä tavalla kiinnittää se eli määritellä.

Näissä jaksoissa tuodaan mielestäni hyvin esille ainakin yksi tärkeä asia, siis vaaratekijä liittyen tähän matkailuun. Kun siirtyy kahden ulottuvuuden välillä, on suureksi eduksi tarkistaa, mihin laskeutuu, ettei tosiaan vaikka auto aja päälle tai jotain vastaavaa. Noin siis esimerkiksi spontaanissa tapauksessa. Ja tosiaan, myös ainetta on mahdollista siirtyä ja siirtää pelkän informaation lisäksi. Sitähän tuo itse asiassa on. Ulottuvuusvektorin kautta toimimalla ongelma poistuu, koska sitä ei yksinkertaisesti ole. Samoin, kun maallinen keho on ankkuripaikkana, moni pulma poistuu.

Mutta onpa tässä hienoja vihjeitä ja selitys sille, miksi ihmeessä olen vielä elossa (katso kirja Afterlife). Minulla voi, saa ja tulee olla muutakin kuin vain yksi tarkoitus olemassaololleni tässä maailmassa, jonka voin määritellä ihan itse. Näen tämän olevan ohje myös muille valaistuneille hengen ihmisille. Joissain ajatussuunissa kun ihmisen löydettyään itsensä eli tullessaan valaistuneeksi, tulee jättää paikallinen maallinen keho taakseen. Muistoistani nousee esiin tilanne, jossa aikoinaan kuullessani tuon väitteen, nousin sanoissani sitä vastaan todeten, kuinka voin olla tästä toisesta näkemyksestä elävä esimerkki. Näin on tosiaan tapahtunut. Jälleen kohdallani maailmankaikkeuden vaaka punniten sanoja suhteessa tekoihin näyttää tasapainoa.

Entä miltä kuulostaa se, että olemme jo hengen maailmoissa päättäneet tämän maailman tapahtumista, ja kun

kaikki on tehty, joutaa pois? Elämäntehtävä -ajatusmalli. Marionetti käy yhtä hyvin.

Nuo ovat ihmisen luomia energioita ja se, että olen toisen mielipiteen kannalla, tarkoittaa sitä, kuinka ”taistelen” noita energioita vastaan luoden sellaisen vaihtoehdon, joka on itselleni sopiva. On siis aika murtaa tämäkin kahle. Tuskin olen ainoa tässä asiassa.

Nämä jaksot ovat toden totta palauttaneet muistiini paljon asioita, sellaisia, joita on ilahduttava muistaa, mutta myös niitä, joita voisin aivan hyvin olla muistamatta. Kuten niin usein on, tarvitsee ottaa vastaan koko paketti, yksi kokonaisuus.

Tarinasta ja tietyistä asioista irti päästäminen tulee oivallisesti esille. On totta, kuinka tällainen vapautuminen tapahtuu täsmälleen silloin, kun on sen aika, mutta on huomion arvoista, että alkaa itse ohjata asioita kyseiseen suuntaan, tarjota paikallisille energioille tätä mahdollisuutta ja alkaa luovia sitä kuuluisaa omaa elämää kohti, mitä se sitten ikinä tarkoittaakaan. Liiaksi tarinaan kiinni jääminen voi aiheuttaa terveydellisiä pulmia.

Pari sanaa halusta ja tarpeesta. Totean, kuinka paikallinen maailma aurinkokuntineen on luotu tarpeesta. Tämä voisi tarkoittaa vaikka sitä, kuinka jonkin tarpeellisen (tilan) ilmestyttyä (vrt. luominen) suuri kaikkeus alkaa välittömästi täyttää sitä. Tätä tosin selitetään alkuräjähdyksellä, joka on mielestäni hiukan merkillistä. Se, että alkuluomisen hetkessä tapahtuu asioita nopeasti suhteessa syntyvän maailman sisäiseen aikaan, on kuitenkin eri asia kuin räjähtäminen. Tässä auttaa Wheeler-DeWitt yhtälöineen. Nähdäkseni

tämäkin tieto, informaatio, on jokaisessa olevaisessa tässäkin maailmassa. Tarvitsee vain noukkia se esille.

Tämä tila sekä sen täyttämisen tarve toistuu nähdäkseni myös ihmisen mittakaavassa. Tämä selittää, miksi halu ei toimi ja tarve toimii. Kirjoitin aikoinaan tästä käyttäen sanaa rekursiivi (-rakenne), joka on ohjelmisto-opin termi. Tarve ymmärtääkseni lähtee ajatuksesta, kuinka tarvitsee jotain, jota ei vielä siinä hetkessä ole, mutta jolle on jo tila olemassa (vrt. tyhjiö). Tarve on myös ajatuksen suuntaamista sekä toimintaan ohjaava. Halu puolestaan huomaa myös sen, mitä puuttuu, mutta halu funktiona täyttää muodostuneen tyhjän tilan, jolloin tarve täyttää se poistuu. Halu on enemmänkin mielentila ilman ajatuksen suuntaamista saati toimintaan ohjaamista, tunteen ja tunnetilan lisäksi.

Niin. Kyllähän minä olen käynyt omalla kohdallani pitkän Jaakobin painin, aiheutinko epäsuorasti tai jotenkin muuten esikoispoikani menehtymisen, estinkö hänen inkarnoitumisen ihmiseksi. Nyt, tällä hetkellä näen, kuinka tämä asia on paljon laajempi kuin pelkästään minun päätökseni takana.

Toki huomaa tässäkin jaksossa lukuisia stereotypioita, esimerkiksi rakkauden ilmentämisen suhteen, hyvis-pahis-dualismin sekä ihmisessä uinuvan raadollisuuden, mutta nuo jää tosiaan havaitsemisen asteelle tässä murheen alhossa vellomiselle. Totean olosuhdetekijöillä ja opetetuilla asioilla olevan paljon osuutta asiaan, sillä herkkä mieli voi nyrjättää, varsinkin sen alkumetreillä.

Muistan kyllä, kuinka usein kertoessani kokemuksistani, tiedon etsimisen reissuistani eräällä hyvälle ja ihanalle ystävälleni – joka oli harrastanut tuolloin hengen tietämystä

jo usean vuosikymmenen ajan – oli hämmäntynyt kertoen olevan melkoisesti pihalla näistä asioista. Sanat yli ymmärryksen konkretisoituivat hänelle useamman kerran. Minusta hän taas ymmärtämättömyyden sijaan ymmärsi aina jotain ja hei, hän osasi kysyä. Mielestäni sain häneltä todella paljon.

Jaksossa 12 esitetyt säännöt ovat toimivia ja paikkansapitäviä sillä erotuksella, että en ole suoranaisesti ohjelman tavalla kuljettanut ketään ulottuvuuksien välillä, paitsi kerran mennessäni Galaksien väliseen Neuvostoon. Minulla tosiaan oli maan ihminen mukani, mutta toin hänet sinne muulla keinolla. Halusin esitellä siellä tätä hienoa muotoa myös muille, että ymmärtäisivät jotain oleellista. Itse olen tosiaan siirtynyt osin omasta pyynnöstäni, tahtotilastani ulottuvuuksien välillä hyvin monella tavalla, joissa kaikissa on keskeistä oma ajatus ja tarve. Niin ja apureita on liki aina tarjolla. Itsepäisyys taitolajina on eduksi muovata muotoon joustavuus sekä harkinta, havainto ennen kuin on jo päättänyt, mitä havaita.

Niin. Tämä seuraava asia taitaa tulla jaksossa 13. Minulle on ainakin kerran tapahtunut erehdys ilmentymiseni suhteen liittyen värähtelytiloihin. Tästä on jopa ulkopuolinen todistaja, kas kun minulta tiedusteltiin myöhemmin, mitä tein kyseisessä paikassa siihen aikaan. Omasta mielestäni fyysinen maallinen kehoni oli kotonani nukku-massa, kun sen sijaan olin tietoisena projektiona, tietoisena muotona huitelemassa kyseisessä paikassa. Minun tarvitsi tavata eräs ihminen. Paitsi, että paikka täsmäsi ystäväni havaintoon, myös käyttämäni asustekokonaisuus täsmäsi. Ymmärsin olleeni hiukan huolimaton. Ja totta, tämä paikka on Oulussa. Olin siis tietoisena projektiona, muotona tässä

fyysisessä maailmassa, mutta sen hetkinen kehoni ei ollut biologiaan perustuva, saati perinteiseen ektoplasmaan, vaan energiakeho, joka tosin näytti suorastaan täydellisesti samanlaiselta kuin fyysinen maallinen kehoni. Ja ei, en kävellyt unissani. Tätä on hiukan haasteellinen selittää ihmisille, joiden mielestä kaikki on vain tässä ja henkimaailmassa jossain tuolla, vieläpä kaukana. Samoin se, että henkioppaat ovat aina edesmenneitä, on paikkansapitämätön. Sitäpaitsi, minulle termi henkimaailma alkaa kärsiä melkoista inflaatiota, vaikkakin sana astraalikeho on ihan toimiva.

Jaksot 15 ja 16:

Mitä sanoisin?

Samoin kuin aiemmin, eläydyn jälleen voimakkaasti kohtiin, jossa se suuri rakkaus menehtyy aivan silmien edessä. Se koskettaa minua edelleen. Myönnän hyvin vähän tehneeni tämän asian suhteen itseni kanssa. Onneksi tätä lajia tulee runsaasti tässä sarjassa – tai siis minusta tuntuu siltä.

Se, että rakastettu kuolee, tai että luulee rakastamansa ihmisen kuolevan silmiensä edessä voimatta itse tehdä yhtään mitään, on murskaava. On vaikeaa painottaa riittävästi edellisen virkkeen viimeistä sanaa. Yritän koota itseni palasia lattialta siinä vaivoin onnistuen. Muistutan itselleni hengittämisen tärkeydestä.

*

On mennyt muutama päivä tuon ohjelasarjan katsomisesta.

Vaikka koen selkeää defenssimekanismia onnellista elämää kohtaan, minulla on alkanut itää ajatus, josta on tullut päätös: aion etsiä tämän itselleni tärkeän ihmisen, sillä se, että luulen häntä kuolleeeksi, on mahdollista olla kuitenkin toisin.

Sen sijaan, että tekisin niin kuin noin 10 vuotta sitten, lähden aivan toisenlaisista lähtökuopista. Mukailen aiemmin julkaisemattomia kirjoituksiani ja tämän sarjan alkupään jaksoja kysyn... Missä olet.... Kuka olet...

Teen mielikuvamatkan. Nousen ajatuksissani maapallon yläpuolelle avaruuteen. Esitä kysymyksen kaikelle olevalle mitä tiedän: onko tätä ihmistä olemassa?

- Saan myöntävän vastauksen.

Kysyn, onko tämä ihminen elossa?

- Saan myöntävän vastauksen tavalla, jossa näen hänen kävelevän minua kohti hänen jäädessä kuitenkin etäälle. Hän on pukeutunut samoihin vaatteisiin, kuin mitä oli edellisen kerran tavatessamme, hänen sanoessaan aikoinaan tyrmäävät sanat ja esitellessään ystävänsä.

Kysyn häneltä: koska tapaamme?

Hän vastaa: 29.8.

Totean - asia selvä.

Kiitos tästä.

Lisäys paljon myöhemmin syksyllä 2018:

Tapahtuu todellakin niin, että eräs tuttavapiirini ihminen, tiedustellessani häneltä tapaamisen ajankohtaa, ehdottaa aiemmin mainittua ajankohtaa, ilman, että olen mainin-

nut siitä hänelle saati kenellekään toiselle sanaakaan. Totta tosiaan, olen osannut pitää jotain asiaa täysin omana tietonani. Vasta myöhemmin kerron tästä asiasta merkittävälle ystävälleni.

Tapaamisen aikana kyseisenä päivänä juttelemme monista asioista, niin kuin ihmisillä on tapana. Nostan esille myös tämän asian ja päivämäärän, miksi se on minulle merkityksellinen. Mielestäni hän ilmaisee asian hienovaraisesti ja kauniisti sanoessaan, ettei hän ole mitään tilannut.

Ehkä tämän tarkoitus on ohjata minua toden teolla irti vanhoista ajattelumalleistani ja jo kertaalleen käytetystä kaavasta. On totta, kuinka ajatus hänen todellisesta olemaisuudesta saa hienovaraisten särön.

Kuulen maailmankaikkeuden kuiskaavan: Luota. Suh-
taudun siihen likipitään kuin vierasperäiseen sanaan.

Muita nostoja

On mielenkiintoista huomata, kuinka sarjan alussa ulottuvuusmatkailua tekevä naispäähenkilö yksinkertaisesti havahtuu toisessa todellisuudessa, johon jokin on hänet pyytännyt, kuljettanut. Sarjan tavoin ensimmäiset siirtymäni kahden todellisuuden välillä olivat nimenomaan sellaisia, joissa minua usein pyydettiin lähtemään matkalle tai yksinkertaisesti havahduin toisessa todellisuudessa.

Myöhemmin tämä siirtymän luonne muuttuu, useamman kerran, ollen lopussa ainakin toisella päähenkilöllä tietoista. On huomion arvoista, kuinka tätä siirtymistä kuvataan samankeskeisinä aaltoina, ympyröinä, samoin kuin

esittelen kirjassani *Afterlife*. Aivan samoin on tapahtunut itselläni, sillä lukuisa on niiden siirtymien joukko, jotka ovat olleet lähtöisin itsestäni, olkoonkin, että monilla matkoilla olen etsinyt ja hakenut tietoa, tehnyt sellaisia asioita, jotka ovat olleet lähimmäisten edun mukaisia.

On paljon puhetta ja epäilystä ilmassa siitä, onko kaikki matkani kohdistuneet toisiin todellisuuksiin saati tiedon etsintään. Luonnollisesti havaintojeni kirjo on laaja lähtien aina tavallisesta unesta, mutta tuolloin käytän sanaa uni. Vastaavasti on asia mielikuvamatkan sekä shamaanimatkan kohdalla. Siten toiseen todellisuuteen siirtyminen ja siinä (tässä) toimimista on kuvauksena perusteltua, koska pystyn tekemään noissa todellisuuksissa vähintään täsmälleen samoja asioita, aistimuksia sekä tuntemuksia kuin tässä maallisessa todellisuudessa. Tämä on havainto ilman todellisuuskokeita perustuen tietoon ja avartuneeseen tietoisuuden tilaan. Voitte katsoa sanakirjasta kyseisen termin. Avautuu mahdollisesti käsitteen selkouni kautta. Olen kyllä käsitellyt tätä aihetta aiemminkin kirjasarjassani.

Toisin sanoen, kokiessani itseni nälkäiseksi toisessa todellisuudessa, syön jotain, jonka tiedän olevan kyseisessä värähtelytilassa eli maailmassa ravintoa ja tulen kylläiseksi. Tämän voi halutessaan ymmärtää myös maadoittumisena kyseisiin energioihin. Osaan ilmaista, miltä se maistuu, tuoksu ja tuntuu suussa. Samoin kosketellessani esineitä tai asioita osaan kuvata tuon tuntuman tämän paikallisen maailman käsitteillä, jossa näitä tekstejä kirjoitan. Tätä voi kutsua informaation transformaatioksi.

Olkoonkin, että lääketieteen ja psykologian kautta voidaan selittää oikeastaan kaikki tuntemukset ja aistimuksia

pseudotodellisina, lumeilmiöinä eli sisäsyntyisinä, silloin tämäkin paikallinen maailma on ihmisessä sisäsyntyinen kaikkine sairauksineen. Mikä on se virtuaaliongelman, joka liittyy usean todellisuuden ja tätä kautta rakenteelliseen maailmankuvaan, monien maailmojen paikkasuhteiden verkostoon, useaan rinnakkaiseen elämänpolkuun? Termi edellinen elämä tai sen energiajäännös tarvitsee rinnalleen jotain lisää.

*

Tämän osion vedosversion valmistumisen jälkeen kuuntelen musiikkia. Kappale, jonka olen kuullut monia kertoja ja johon olen ehtinyt ajoittain kyllästyä, jopa tymppääntyä, koen nyt puhuttelevan sekä koskettavan minua melkoisen syvällisesti: aivan kuin hän viestisi minulle!!

Hänen viestinsä on selkeä, hän pelkää menettävänsä minut. Samalla hän kertoo minun tärkeydestä hänelle. Nuo sanat ovat koskettavia.

On oma ikuisuuden kissanhännän veto, halusinko kuulla kyseiset sanat ja kappaleen juuri noin eli heijastaako se itsessäni olevaa asiaa tämän toisen sijaan, vai onko se tosiaan viesti häneltä. Arvelen asioiden selviävän aikanaan, mutta sen verran otan asiaa kohdalleni, että kykenen hyväksymään hänen olemassaolonsa, tosin hiukan abstraktisti.

Välttääkseni liiallista asian romantisoitua voisin liki väittää, kuinka joku tai jotkin haluavat pitää minusta täällä maan päällä erittäin hyvää huolta, sillä huomaan tapahtuneen aika mielenkiintoisia asioita, joista yhtenä ovat öiset energiahoidokvantit. Muistan kiittää näistä hoidoista joka kerta. Kiitos tästä teille kaikille.

Mielikuvituksesta

Pitkän tovin kuluttua, saadessani kohdattua ja jollain tapaa selvitettyä itselleni ohjelman elämästäni esiin nostamia tunnekuohuja, toisin sanoen, katsoessani kauempaa, mitä tämä ohjelmasarja nostaa esille, on yhtenä mielikuvituksen voimallisuus.

Aarrekartat, ja monet muut konkreettisemmatkin asiat kuten ruokailuvälineet, auto, talo, vaatteet, niin ja se pyörä, ovat olleet alussa mielikuvituksen tuotetta. Jonkun tai joidenkin on vain tarvinnut tuoda eli tehdä ne kosketeltavaksi, kaikille näkyväksi.

Joten, kun seuraavan kerran viittaa kintaalla jotain sanoen sen olevan mielikuvituksen tuotetta, on ehkä hyvä miettiä asiaa toinen kerta, pohtia sitä kuuluisaa toista mielihetkeä. Kas kun lievästi, mutta vain lievästi liioitellen ilmaistuna tämä maailma on pitkälle ihmisen mielikuvituksen tuotetta. Kuten huomata saattaa, tästä tarkastelusta puuttuu evolutiivinen aspekti ja monta muuta.

Miksi näin?

Mielestäni jo pelkästään sillä, että ihminen myöntää ja tunnustaa omat tekemisensä tässä maailmassa, on paljon. Voisin antaa vihjeosioina kaiken yltäkylläisyyden ja teknisen kehittyneisyyden lisäksi köyhyyden, nälänhädän, ahneuden, pelon synnyttämän vihan toista ihmistä kohtaan, vesistöjen saastumisen, tavan informoida ja uutisoida. Lista olisi pitkä. Miten on, mitä rakkaus tekisi tässä tilanteessa?

Internetin mukaan sarja on nähtävissä Etelä-Koreassa, Singaporessa, Malesiassa, Indonesiassa, Hongkongissa, Taiwanissa, Filippiineillä, Thaimaassa ja Suomessa.

Kahden maailman kansalaisuus

Kuten ohjelman nimi kertoo, W-two worlds eli kaksi maailmaa, kaksi todellisuutta. Jokainen maallinen ihminen on olemassa samanaikaisesti vähintään kahdessa maailmassa ja siten kahdessa todellisuudessa: ihmissilmälle näkyvässä ja näkymättömässä, olkoonpa tästä asiasta tietoinen tai tiedostamaton. Huomaatan merkityksellisestä sanavalinnasta viitaten Freudilaiseen tajuntarakenteeseen, sillä itsetuntemukseen liittyy oleellisesti retket tiedostamattomaan.

Näin ollen aivan samoin kuin itse matkustan pitkin maailmankaikkeutta, matkustavat monet muut täysin samoin myös tänne maapallolle paikallisiin ulottuvuuksiin muista maailmoista, aivan kuten tässä ohjelmasarjassa tuotiin liki loistavan häikäisevästi esille. Esimerkkinä olennot, jotka osaavat kadota tavattoman hyvin, kun silmä välttää, nurkan takana, toiseen huoneeseen mentyä tai muuta vastaavaa.

Havahtumisesta, heräämisestä

Edellisestä pääsen pienellä askeleella seuraavaan asiaan, joka niin ikään tuodaan hienosti esille. Tämän asian nimi on, miten ihminen, joka alkaa tiedostaa itsensä ja ympäristönsä eli jollain tavalla **havahtua** läsnäoloon ja itsetietoisuuteen, miten se vaikuttaa ihmisen olemukseen, käyttäytymiseen ja miten ympäristö tämän jälkeen vaikuttaa häneen ja päinvastoin. Viittaa siihen, kuinka ihminen siirtyy tietoisesti perinteisen psykologian tunnekuohuisesta ärsyke-reaktiomallista hallittuun tietoiseen käyttäytymiseen, jossa oleellisena on tietoinen havainto, sen tietoinen prosessointi sekä tunne-energian tietoinen kanavointi usein rakentavaksi

toiminnaksi. Tätä voi kutsua myös autopilot-toiminnon pois-
kytkeytymiseksi.

Ohjelma käyttää hienosti termiä **uni**, jota tapaa käytet-
tävän monissa henkisten asioiden parissa olevassa kirjallisuus-
dessa. Uni on juuri olemista autopilot-tilassa, jolloin asioiden
ennaltamääräytyminen vaikuttaa todelliselta. Itsestään ja
maailmastaan tietoinen ihminen, osaa paljolti itse päättää
käyttäytymisestään, kuin että sitä ”ohjattaisiin ulkopuolelta”.
Tarkoitan siis sarjassa esille tuotuja kahta päähenkilön roolia;
sarjakuvan toimitusjohtaja, jota ohjaillaan helposti ulkoa
päin ja itsestään tietoiseksi tullut toimitusjohtaja, joka päät-
tää omasta elämästään hiukan enemmän. Tämä mainitaan
sarjassa kyllä ihan selkokielellä ja on helppo löydettävä.

Pari vakiota ja muuttuja

1. Vakio.

Huomaan useita asioita, joita voisin mainita, kuten
kankeasti ilmaistuna ajan muuttujaominaisuuden kautta toi-
mimisen, jota tuodaan ohjelmassa esille useita kertoja tavalla,
jossa jo tapahtuneeseen tilanteeseen tehdään tabletilla hiu-
kan täydennystä tai jopa muutosta, kuten valvontakameran
lisääminen kuulusteluhuoneeseen ja pääosien esittäjien hen-
gen pelastaminen. Se, mitä tekee esimerkiksi joko samassa tai
toisen todellisuuden kautta, on oleva todellisuutta siitä het-
kestä lähtien niillä ihmisillä, jotka ovat tekemisen kohteena,
vaikka omassa aikajanassa se voisi olla numeroiden perus-
teella selvästi myöhemmin. Tätä voi kutsua myös tarpeel-
lisena tapahtumahistorian täydentämisenä. Mahdollisuus,
että itse tulisin tuossa ajan hetkessä tietoiseksi jo aikaa sitten
tapahtuneesta asiasta, on toinen tapahtumien selittämisen

vaihtoehto, joka tosin sulkee pois ajan muuttujaominais-
suuden. Estääkö se sitten asioita tapahtumasta? Tuskin.

2. Vakio.

Ulottuvuuksien lisääntymisestä tuleva kokemuksel-
linen tunne, jonka mukaan se maailma, jota on aiemmin
elänyt totena ja todellisuutena, alkaa tuntua lattealta, etäi-
seltä sekä keinotekoiselta, kun taas se uusi maailma ja
avartunut maailmankuva lisääntyneine ulottuvuuksineen
jopa ”enemmän oikealta” ja hyvinkin todelliselta, varsinais-
elta todellisuudelta aiempaan verrattuna, vaikka tapahtuma-
ympäristö on mahdollista näyttää monin paikoin saman-
laiselta. Tämä on kuvauksena tavattoman hyvin onnistunut
ja vastaa kokemuksena kuin tosiaan entinen maailma olisi
tasoesitys, tasomaailma (2D-maailma eli piirros), kun
lisääntyneiden ulottuvuuksien maailma on ”sitä oikeaa
todellisuutta” (3D-maailma).

Suorastaan kehrään tyytyväisyyttä.

Kiitos tästä!

Totean jälleen, kuinka nämä kaksi maailmaa, aineel-
linen ja aineeton energiamaailma ovat saman asian kaksi
toisiaan täydentävää olomuotoa.

Pidän ohjelmasta suuresti, sillä siinä on melkoisen
paljon hienoja yksityiskohtia, tarkoitan havaittavaa tarjolla.

3. Vakio

Aikajana, sellaisen kuin se ehkä helposti mielletään, eli
suorana viivana pisteiden A ja B välillä, kokee tällaisissa
pyörteissä hienoisesti muutospainetta, eli suorasta viivasta
tuleekin paloittain jatkuva, usein kuitenkin tavalla, jossa

ankkuripaikan eli yksilöllisen fyysisen kehon inkarnaation aikajana on vallitseva. Termi fragmentoituminen on pois suljettu, koska se viittaa pirstaloitumiseen, joka edelleen aavisituksen hallitsemattomuuteen tai jopa kaaokseen. On vain yksittäisiä ajan hetkiä lukuisissa tila-aika-avaruuksissa eli positioissa, jotka ovat kuin helminauhan eriväriset ja erilaiset helmet muodostaen lopulta ketjun. Voinen käyttää tuollaisesta termiä laajentunut aikajana.

Mieli, joka tarkastelee asioita sekä niiden ilmentymiä, saattaa alussa olla liiaksi jumittunut, fiksoitunut, vain yhdelle mallille yrittäen epätoivoisesti sovittaa uusia tapahtumia jo olemassa olevaan. Tällöin termit yli ymmärryksen, käsittämätön ja kaaos ovat paikallaan, vaikka kyseinen kaaos on vain omien korvien välissä. Mielen tarvitsee siis avautua ja hyväksyä. Tätä lienee oppiminen ja pois oppiminen. Tästä prosessin tuloksesta käytän itselläni nimitystä maailman-kaikkeuden ja ajattelun rakenteellinen malli. Tietokone-maailman moniajo on myös osuva.

On selvä haaste oppia ja hyväksyä, kuinka vain yhden totuuden ja yhden maailman tarkastelunäkökulma avautuu monimaailman rakenteeseen.

1. Muuttuja

Esimerkiksi:

Saan tietoa paikallisen maailmankaikkeuden pilvipalvelulta, kuinka jollakin hyvällä ystävälläni on tulossa haasteellinen elämäntilanne. Tämä on siis fakta, joka on määräytynyt hänen valintojen ja aikomuksen seurauksena.

Kun valinta on tehty, on lopputulos jo tiedossa ilman, että näin olisi vielä tässä hitaan värähtelyn maailmassa

tapahtunut. Tässä kohtaa hitaan värähtelyn maailmasta on valtava etu, koska asiat tarvitsevat paljon aikaa tapahtuakseen. Siten on mahdollista eräällä tavalla kaareuttaa paikallista aika-avaruutta ja näin nähdä valinnan tulos sekä tarvittaessa palata takaisin valintatilanteeseen. Usein riittää kysymys: Mihin tuo johtaa. Sitten vain odottamaan näkyä, vastausta.

Ohjaamisen keinoja on useita, mutta kaikille on yhteistä se, kuinka voi halutessaan vaikuttaa kyseisen ihmisen elämäntilanteeseen edullisesti. Mainitsen vain hiukan värikäänä keinon laskeutua toisen ihmisen kehoon ja sitä kautta ohjata – kuin omantunnon ääni konsanaan – näkemään hiukan laajemmin.

Tulevaisuuteen on mahdollista siirtyä noin periaatteessa vain silloin, kun se on tiedossa ja päätetty eli kun valinnat on tarkoitus toteuttaa. Tulevaisuuden lukuisat mahdollisuudet (vrt. viuhka) sisältyvät tähän. On vain helpompaa toimia, mitä vähemmän on mahdollisia tutkittavia reittejä.

Olette varmaan joko kuulleet tai lukeneet ohjauksesta, tulevaisuuteen vaikuttavasta ohjauksesta? Esimerkiksi Uran-tia-kirja mainitsee kohtalon varajoukot. Onpa minulta kerran tuota asiaa kysytty ihan suoraankin (raskas huokaus).

Ihminen saa sen ”kohtalon” jonka päättää lopulta haluta itselleen. Tämä niin yksilötasolla kuin koko maapallon laajuisena kollektiivina. Tuossa tosin loistaa jälleen yksi sellainen merkillinen sana: kohtalo. Se ei ole ennalta päätetty, vaan ihminen rakentaa sellaisen. Viitataan kausaalisuuteen, jossa tarvitsee huomioida rakenne ja sen edellytykset.

On olemassa kuitenkin ns. väistämättömät tapahtumat, jotka siis tapahtuvat valitusta polusta huolimatta. Silti polun tuohon tapahtumaan voi valita, sillä sen on mahdollista vaikuttaa itse tapahtuman jälkeiseen elämään. Luonnollisesti sana väistämätön kuin mahdotonkin ovat suhteellisia, ehkä jopa mielipidekysymyksiä. Vain varovasti tuon esille sanaa peruuttamaton tapahtuma, joka sekin on mahdollista olla suhteellista, kuten ohjelmasarja tuo mainiosti esille.

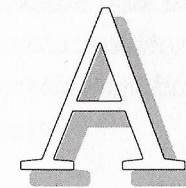
*

Palaan vielä hetkeksi toisen todellisuuden vahvoihin energiainferensseihin, joita voi kutsua myös haasteellisina vuorovaikutustilanteina. Aiemmin toin esille, kuinka maallisen kehoni orvaskesi on tuollaisten tilanteiden jälkeen usein naarmuton. Vaikka tuo pitää paikkansa, tarvitsee se täydennyksen. On lukuisia tilanteita, jolloin herätessäni tässä paikallisessa maailmassa, kehossani on hetken aikaa selkeitä, usein punaisia jälkiä, kuvioita, joita on mahdoton yhdistää mihinkään sängyn reunan tms. painaumaan. Usein jäljen muoto omaa selkeän yhteyden johonkin merkittävään toisen todellisuuden hetkeen. Ajallisesti jälkien pysyvyys ihollani vaihtelee muutamasta minuutista useisiin tunteihin. Muistaakseni vain kaksi kertaa kuviot ovat pysyneet pari päivää.

*

On selkeä syy, miksi yritän tehdä asioita tavalla, jotta ne näyttäisivät luonnollisilta. Tässäkin ohjelma on hyvin onnistunut kertoen jopa siihen selityksen: jotta kyseinen maailma jatkaisi omaa polkuaan.

SUURI SUUNNITELMA



jan kulkusuunnan määrittämisessä kausaa-

lisuus näyttää olevan vallalla oleva peruste luoden pelkästään yhdensuuntaisen näkymän. Se on mielestäni kuitenkin riittämätön ehto poissulkea suunnasta riippumaton aikamatkustus.

Yleensä, kun tylsistyn tai olen suuresti innostunut, tapaan etsiytyä kirjastoon katsomaan, mitä maailmankaikkeus minulle tarjoaa. Usein on löytynyt jotain – niin kuin nytkin. Lainasin useamman Stephen Hawkingin kirjan, ihan uteliaisuuttani, sillä Ajan lyhyttä historiaa olen silmäillyt jo aiemmin.

Kirjassa Suuri Suunnitelma käytetty huumori on mieleeni, samoin monet monituiset muut ilmaisutavat. Lyhyesti, pidän siitä. Se on selkokielineen ja yksinkertainen kerronnaltaan. Tarkoitan, kuinka luulen ymmärtäväni sitä. Ehkä juuri tuon takia minusta tuntuu, että teen siitä valtavasti löydöksiä, eli yhteyksiä kokemiini toisen todellisuuden asioihin.

Löydökset:

Luku 1: Richard Feynman, usean polun ja usean historian näkemys.

Kyseinen näkemys tukee vahvasti kokemuksiani, joita kerron tapahtuneen paikkasuhteiden verkostossa, jossa jokainen paikka eli positio on mahdollisesti näissä lukuisissa poluissa oleva itsenäinen aika-avaruuden tapahtumapiste. Tämä tarkoittaa siis sitä, kuinka minun henkilökohtainen aikajana tietoisena havainnoivana muotona on lomittunut (vaihtoehtoisesti kerrostunut) tavalla, jossa realinen ajanani on lukuisan yksittäisen polun osa-aikajanan pätkistä muodostunut kokonaisuus samaan tapaan kuin helminauha koostuu yksittäisistä erilaisista helmistä, mutta nämä helmet sijaitsevat lukuisissa toisistaan poikkeavissa todellisuuksissa muodostaen projektiona kuvan ”helminauhasta”. Tämä tarkoittaa myös sitä, kuinka näiden osa-aikajanojen suhteel-

linen ajanjakso eli niissä koettu aika voi vaihdella paljonkin suhteessa maapallolla kulkevaan aikaan.

Kyseisten kerrosten, leijereiden (vrt. päällekkäiset piirtoheitinkalvot), todellisuuksien hahmottamisessa voi käyttää myös sanaa p-braani (Maailmankaikkeus Pähkinänkuoressa), sillä se on mielestäni sangen kuvaava. Se, että emme havaitse suoraan braaneja niiden valon kautta, on sivuseikka, mutta se, että voimme vaikuttaa ja siten ”olla olemassa” useammassa braanissa liki samanaikaisesti, on mielestäni todellista, vähän samaan tapaan kuin gravitaatio vaikuttaa niiden välillä. On todettu, kuinka moni asia vaikuttaa ympäristöönsä vetovoiman tapaan (massa, energia, rakkaus).

*

Jonkun asian oleminen totta on mahdollista määritellä löysästi siten, että se, minkä havaitsee, on totta, vaikka se olisi kuinka psykedeelinen sisäsyntyinen asia. Jonkun asian totta oleminen on siis subjektiivista.

Se, miten päättelen jonkun asian olevan kohdallani taas todellisuutta, on mahdollista määritellä samoin perustein kuin tässä paikallisessa maailmassa: kaikki se, mitä voin havaita aisteillani (näkö, kuulo, tunto, sisäinen tunne, haju, maku, intuitio). Tarkoitan sitä, kuinka useat aistit antavat toisiaan tukevaa informaatiota itse tiedon lisäksi. Luonnollisesti tuo on suppea ja lopulta riittämätön määritelmä, mutta jostain tarvitsee aloittaa. Siksi lisään tähän tunteen ja tuntemuksen, intuitionomaisen tietämisen sekä aistimisen siitä, kuinka jokin on totta ja todellista (intuitioaistit: kuulo, näkö, haju...).

Tämän vuoksi olen määritellyt itselleni sanan muoto, joka tarkoittaa yksinkertaisimmillaan havainnoivaa aineetonta tietoisuutta, laajennettuna sen hetkistä olemustani, joka tekee havaintoja. Esimerkiksi lihallinen ihmisen keho tai toisessa värähtelytilassa energiaan perustuva ihmisilmälle näkymätön keho, joka on ko. tilassa fyysinen, on myös muoto.

Muoto sisältää näin havaitsevan tietoisuuden ja minän tilan, maailmankuvan, tiedon, sekä suuren määrän oletuksia. Muoto on siis eräällä tavalla tietoisuuden tilan aaltofunktio kyseisessä ympäristössä.

Kokonaisuudessaan kappale on hyvä alustus, vaikkakin ymmärrän näkemyksen, jonka mukaan tyhjästä syntyi mahdollisesti useita maailmankaikkeuksia. Vaikka ajatukseni poikkeaa tuosta, tyhjästä on silti hyvä lähteä alkuun. Näin maallikkona voinen olla siis suurpiirteisempi, pohjautuen omakohtaisiin kokemuksiini. Mutta siitä olen samaa mieltä, kuinka Jumala ja Jumalat ovat ihmisen keksintöä.

On hienosti ilmaistu, kuinka moninaiset maailmankaikkeudet ovat fyisiikan lain luonnollinen seuraus, vaikka ilmeisesti nämä lakeja kuvaavat yhtälöt kehitetään havaintojen ja ajattelun pohjalta tarkkaillen sitä, mikä on jo olemassa, kuin että asia olisi toisinpäin.

Tässä osiossa on muutama mielenkiintoinen kysymys.

1) Miksi on olemassa jotain sen sijaan, ettei ole olemassa mitään?

V: No. Jos olisi olemassa "ei mitään", silloin "ei kukaan" kysyisi "ei mitään". Ei olisi subjektia ja objektia. Eli, voidakseen kysyä ja miettiä tuollaista.

Aloitan kompuroinnin ja horjahtelun:

Totean kirjan Afterlife lopussa tiedustellessani samaa asiaa: jotta olematon olisi olemassa.

Tietenkin tuo on melkoisen ihmisläheinen vastaus, mutta hiukankin laajemmassa merkityksessä se kattaa vähintään yhden universumin ja siinä olevat lukuisat ulottuvuudet elämänmuotoineen.

Toiseksi, jos kysymyksen "ei mitään" tarkoittaa ihmisen ajattelukyvyllä ratkaisematonta, käsittämätöntä, havaitsematonta, tyhjää, on tälle vastine hengen ihmisten maailmasta tuttu termi olevaisesta "ei mitään", jolla kuvataan joskus myös suurta tyhjiyyttä, joka siis pitää paikkansa. Itse tosin koin tämän suuren tyhjyyden minän häviämisen kautta, jolloin myös sekä subjekti että objekti häviää, mutta ollen silti olevaisena, jossa tämän olevaisen muoto on kovasti poikkeava esim. minään ja persoonallisuuteen verrattuna. Tällöin tämä "ei mitään" näyttäytyy olevaisena, "kaikkeutena".

Usea on se tapahtumien ja näkemysten määrä tässä maailmassa, jossa jotakin on aluksi ilmaistu sanalla tyhjä, kunnes on kehitetty jokin menetelmä havaita tämän tyhjän olevan yllättävän täysi. Otetaan vaikka mustat aukot ja niiden säteily, avaruus, planeettojen ja galaksien välinen tila...

Mentäessä paikallisen maailmankaikkeuden alkuhetken toiselle puolelle, on kyseinen tila tämän maailman termeillä toistaiseksi määrittelemätön, kuin että tyhjä. Siten kaksi asiaa - olla olemassa ja ei mitään - ovat voimassa samanaikaisesti.

Se, mitä olen nähnyt, kuinka keskelle ”ei mitään” muodostuu piste, kvanttipiste, josta lähtee ko. pisteen suhteen samankeskeinen hyvin nopeasti etenevä ympyräaalto, joka aikansa suurennuttuaan jää staattiseksi, kuin halo-ympyräksi kyseisen pisteen ympärille, on vaikuttava näky. Taas se tunne, jota olen tuossa hetkessä havainnoivana muotona kokenut, kertoo tuossa laajentumisen hetkessä (vrt. kosminen inflaatio) luodun elämän ehdot kyseiseen kokonaisuuteen. Vaikka käytän sanaa ympyrä, on kyseessä moniulotteinen tapahtuma, josta pallo ilmaisuna on myös puutteellinen.

2) Miksi me olemme olemassa?

V: Paikallisen luonnollisen monimuotoisuuden seurauksena, jossa energian tietoisuus käyttää edukseen tarjoutuvia mahdollisuuksia, jonka voinen rinnastaa elämän ylläpitoon noissa rajoissa. Vrt. ”Luonnonlakien antamat mahdollisuudet”. Tosin on myös niin, että tietoisuus kykenee vaikuttamaan niin energiaan kuin aineeseen, jälkimmäiseen energioiden kautta.

On huomion arvoista, kuinka tietoisuuden laskeutuessa aineeseen tarvitsee sen supistaa itseään kyseiseen maailmaan, paikalliseen ympäristöön ja lopulta kyseiseen (esim. ihmisen) muotoon sopivaksi, joka on siis tietoinen prosessi. Ylhäältä alaspäin eli aineeseen tämän voi sanoa olevan helppo, mutta toisinpäin eli laajentumisessa (avautumisessa) käyttäisin paikoitellen jopa täysin vastakkaista ilmaisumuotoa.

On oma lukunsa se, että johonkin maailmankaikkeuden kolkka luodaan täsmälleen hiilipohjaiselle aitotumaiselle elämälle ja lopulta ihmiselle sopivat olosuhteet, olkoonkin, että on löydetty niin sanottuja eksoplaneettoja, eli planeet-

toja, joissa on ihmisen tuntemalle elämänmuodolle suotuisat olosuhteet.

Toisin sanoen, maapallon ihminen on yksi elämänmuoto, joka asuttaa tätä paikallista maailmankaikkeutta. On muitakin lajeja, joista monia kutsun ihmiseksi, koska heissä on ihmisenkaltaisia muotoja. Osa hyvinkin samannäköisiä.

Edelleen tähän käy lyhyeksi vastaukseksi sama kuin kohdassa 1): Jotta olematon olisi olemassa.

Lapset tapaavat sanoa tuollaiseen miksi-kysymykseen: siksi.

3) Miksi luonnonlait ovat kuin ovat, eivätkä toisenlaisia?

V: Voidaksemme olla juuri sellaisia kuin olemme, hiilipohjaisena aitotumaisena olentona tässä maailmassa. On maailmoja, joissa on poikkeavat luonnonlait ja olosuhteet, jossa ihminen sellaisessa muodossa kuin on tässä paikallisuudessa, olisivat epäsuotuisat, jolloin tällaiselle muodolle ei ole elämän edellytyksiä, vaan toisenlaiselle muodolle, joka mahdollisesti käyttää myös itsestään nimitystä ihminen. On hyvä katsahtaa myös maapallon varhaishistoriaan juuri sen jäähdyttyä. Aitotumainen elämä ja sen myötä ihminen tulivat vasta tietyssä planeetan ja paikallisen maailmankaikkeuden elämänkaaren vaiheessa olevalle aineeseen.

Tietoisuudesta energioissa.

Vaikka on sangen menestyksekkäästi heitetty ilmaan lausahdus, kuinka $E = mc^2$, on tämä mielestäni melkoisen mekaaninen esitysmuoto, joka jättää laskuista pois tietoisuuden, vaikka toteaa energian ja aineen ekvivalenttisuuden.

Onhan tietenkin mahdollista, että hyväksymäni näkemys tietoisuuden olemuksesta, jolla haluan ilmaista muuta kuin aineellista olotilaani, on mahdollisesti vajavainen, mutta toimiva itseni näkyväksi tekemisen yhteydessä useissa energioiden ja siten myös aineen värähtely- eli tila-aika-avaruuksissa, jolla tarkoitan useita itsenäisiä aika-avaruuksia.

Kuitenkin. Tietoisuus harvoin räjähtää, mutta voi edelleen luoda energiaa ja muuttaa jonkin muotoa eli aaltoa eli aaltofunktiota. Voin tietenkin lanseerata tietoisuudelle vektoriluonteen tai vähintään kaksiulotteisen näkymän sen realisuudesta ja imaginaarisuudesta. Reaalisen eli aineellisen, aineellistuneen tietoisuuden määrä voi vaihdella yksilöllisesti suurestikin riippuen inkarnoitumisen syvyydestä, kun taas imaginaarinen on paljolti vakio. Tässä imaginaarinen tarkoittaa jo olemassa olevaa ja reaalinen tiedostettua. Tämä näkemys siksi, koska tietoisuuden laskeutuessa esimerkiksi niin kutsuttuun henkimaailmaan, on se itse asiassa siihen värähtelytilaan (energiatilaan) inkarnoitumista eli muodon ottamista.

Toki inkarnoitumisen suunta on tärkeä, sillä yleensä inkarnoitumisella tarkoitetaan ylhäältä alas olevaa suuntaa ja alhaalta ylös avautumista tietoisuudessa, vaikka yhtä hyvin voidaan molemmissa käyttää sanaa inkarnaatio, tai olla käyttämättä, sillä jokin jo olemassa oleva, mutta imaginaarinen, tulee vain reaalseksi eli kyseiseen värähtelytilaan olevaksi. Näin täydennän aiempia lausahduksia eli kirjoittamaani.

Pidän jo nyt tästä kirjasta jo ihan sen selkeyden ja huumorin vuoksi, fakta mukaan lukien.

Luku 2: Vapaa tahto.

Olen kirjoittanut, kuinka jokaisella olevaisella on täydellinen vapaa tahto. Tässä pohditaan ja tuodaan asiaa hienosti esille historian, sen yhden polun kautta.

Muistan myös kirjoittaneeni, kuinka tätä vapaata tahtoa tarvitsee tarkastella vähintään rakenteen kautta. Lisäperspektiiviä tuo muodon kautta tarkastelu. Supistettuna muoto tarkoittaa esimerkiksi ihmisen kehoa, rakenne taas ihmistä maapallolla ja maapalloa avaruudessa, lopulta tässä maailmankaikkeudessa. Viittaa siis siihen, kuinka jo kaksi edellä mainittua säätelee tätä täydellistä vapaata tahtoa. Silti se on täydellinen.

Oman lisäyksen tuo tähän asiaan energiainferenssien aiheuttamat mielikuvat ja mielle yhtymät, olkoonpa nämä tiedostettuja tai tiedostamattomia. Tarkoitan tuolla sitä, kuinka tapaannu kuunnella paikallisen maailman tuulia intuitiivisten aistieni kautta (mm. kuuleminen, näkeminen, tunteminen, hajut sekä maut ilman fyysisten aistien aiheuttamaa informaatiota) ja tiheän tiedon perusteella määrittää tekemisiäni. Samoin käytän itse niin ikään samaa vaikutuskanavaa, jota ajoittain kutsun pilvipalveluksi. Näkyy toimivan. Huomaan, kuinka pakottaminen on hiukan sopimaton termi. Asetan siis pyyntöjä ja asioita tarjolle. On siis osaltaan omassa vapaassa tahdossani, mitä teen saamalani informaatiolla.

Luku on myös se opetustilanteiden joukko, jossa oppimistapahtuma on tällaisen vuorovaikutuksen kautta mahdollista. Esimerkkinä Avaruudellisten voimien kohtaaminen. Fyysisesti olin todellakin hereillä ja valveilla (katsoin erästä elokuvaa), kun kyseiset energiat hienovaraisesti

pyysivät päästä puheilleni. Tämä oli normaalia tilanteessa toimimista.

Aivan varmasti tuokin vuorovaikutus on selitettävissä luonnonlakien kautta. Jälleen yliluonnollisuus on yliampuva ja hyperventiloiva kuvaus sen hetkisestä todellisuudesta. Kvanttimekaniikka, kvanttifysiikka taipuu moneksi. Käsittääkseni aalto interferenssimahdollisuuksineen on eräs keskeinen kvanttimekaniikan käsite.

Luku 3: Malliriippuvainen realismi.

Tapa, miten tuo selitetään, huomaa olevan linjassa sen kanssa, jota itse kutsun rakenteelliseksi maailmankuvaksi, jossa hyväksyn lukuisat kokemusmaailmat todellisuudeksi siitä yksinkertaisesta syystä, koska voin tehdä niissä havainnot ja kokea niitä todellisina, aivan samoin kuin tätä paikallista ihmisen maailmaa.

Saan tästä myös viittauksen ohjelmasarjaan W-Two Worlds eli W-kaksi maailmaa, jossa molemmat ovat niissä olevalle kokijalle totta ja todellista.

Luku 4: Kvanttisuperpositio...

...on kvanttimekaniikan formalismista juontuva ominaisuus, jonka mukaan tietty systeemi voi olla useassa eri tilassa yhdellä kertaa. Useat havainnot osoittavat tämän ominaisuuden kuvaavan myös luonnossa tavattuja rakenteita. Kvanttisuperposition olemassaolon vuoksi luonto on sisäisesti satunnainen – kun yleensä satunnaiset ominaisuudet liitetään useista mikrosysteemeistä koostuvaan koko-

naisuuteen, kvanttimekaniikan mukaan joka ainoassa yksittäisessä mikrosysteemissä on satunnaisia piirteitä.

Mitattaessa superpositiotiloja vain yksi johonkin kyseeseen superpositioon kuuluvaan tilaan liittyvä ominaisuus saadaan mittaustuloksena. Noin siis Wikipedian mukaan kvanttisuperpositio.

Aivan samoilla periaatteilla, kun on olemassa kirjan terminologian mukaiset vaihtoehtoiset historiat, on olemassa myös vaihtoehtoiset todellisuudet ja näissä olevat jopa yksilölliset aika-avaruudet. Se, että havaitsee mahdollisesti vain yhtä aika-avaruutta on riittämätön ehto poissulkea kaikki muut historiat saati aika-avaruudet eli todellisuudet. Kas kun joidenkin ihmisten oma vaikuttaminen havaintoon eli systeemin tilaan voi tosiaan olla niin voimakas, että se romahduttaa aaltofunktion vain yhteen tiettyyn arvoon, kuten kvanttisuperpositio mainitsee. Tätä voi kutsua myös ”vain yhden todellisuuden ja yhden totuuden” maailmankuvaksi.

Se, että fyysinen kehoni saattaa nukkua tai olla valveilta voidakseni havaita useita aika-avaruuksia tahi värähtelytiloja, kertoo mielestäni kvanttisuperpositiosta, mutta myös oman minän joustavuudesta eli avoimuudesta. Kykenen siis ylläpitämään useampia kvanttitiloja. Samoin se, että olen arki-ilmaisua käyttäen tietoisesti irronnut fyysisestä kehostani, on mielestäni mahdollista selittää mm. kvanttisuperposition avulla. Esimerkiksi tilanne, jossa tarkkailen fyysisiä nukkuvaa kehoani katsomalla sitä seisten sen vieressä ja huomaten samalla huoneessani olevan ns. henkiolennon.

Mietin, miten Feynmanin polkuintegraali suhtautuu tilanteeseen, jossa tarkastelen tietyllä tapaa kahden tai mah-

dollisesti useamman polun tapahtumia samanaikaisesti? On huomion arvoista, kuinka voin olla tarvittaessa molemmissa värähtelytiloissa aktiivinen toimija ja havainnoija tilanteissa, jolloin olen fyysisesti hereillä ja samanaikaisesti myös tietoisesti toisaalla havaiten molempia maailmoja, "kuin kaksi filmiä päällekkäin". Näin saatu tieto, informaatio avaa samalla tietoisuuttani ja muokkaa maailmankuvaani. Ymmärtääkseni se nimenomaan sallii tämän, koska on itse ajatuksen ydin (ilman romahtamisia tai räjähtämisistä).

On myös tilanteita, joissa siirryn edelleen polulta toiselle. Esimerkiksi, kun kerron olevani toisessa todellisuudessa ja näen siinä voimakkaan näyn tai vaihdan edelleen ulottuvuutta (polkua) kuin lennossa. Tätä voit kutsua myös kahden tai useamman polun interferenssiksi, jossa itse olen havainnoija ja kokija. Lomittuminen noin terminä voi auttaa tämän käsitteen ja selityksen avautumisessa, samoin fotonin virtuaaliprosessi ($f \rightarrow e^+, e^- \rightarrow f$).

Onhan se totta, kuinka itsetuntemukseni tie on melkoinen "kaikkien mahdollisten reittien" kautta tapahtunutta kulkemista, niin aineen- kuin hengentieteitä syleilevä. Piste A on se tila, tietämyksen ja tunteen tila, jossa tein päätökseni itsetuntemuksen tarpeesta määrittäen pisteen B, eli koska koen olevani perillä, kulkeneeni kyseisen polun, tavoittaakseni tilan B. On selvää, miten tämä on monen pienen ja vähän suuremman osamatkan, kokemuksen summa. Tämä siis analogiana!!

Muistan, kuinka löytäessäni Internetistä Project Cassiopeia esityksen kaksoisrakokokeesta (ja paljon muutakin), taisin tuoda sitä esille melkoisella innokkuudella, koska sen avulla pystyin ymmärtämään monia ilmiöitä. Pidän

ja pidän edelleen sitä sangen keskeisenä asiana, löydöksenä, havaintona sekä ilmiönä liittyen aineen, energian kuin tietoisuuden ilmentämiseen, näiden muodostamaan symbioosiin.

Kirjassa oleva lausahdus "On siis epätodennäköistä, että jokin eläintarhan asukeista karkaisi häkistään aaltoliikkeenä." on siis johtopäätöksenä havainnolle, kuinka kappaleen suurentuessa vastaavasti kvantti-ilmiön mahdollisuus pienenee.

Totta, että se pienenee kvanttimaailmassa alati tapahtuvaan verrattuna, mutta vaikka se on hiukan epätodennäköisempi, on se silti enemmän kuin mahdollon. Ymmärtääkseni tässä maailmassa on todisteita, kuinka tällaista on tapahtunut ns. makroskooppisilla kappaleilla (ihmisillä).

On kuitenkin eri asia monet tiedonhakureissuni suhteessa tähän kvantti-ilmiöön, sillä kvanttien vaihdossa vaihtuu myös informaatiota.

Lisäys oikolukuvaiheessa: Luvussa 5 tuodaan esille Feynmanin graafit, jotka avaavat hienosti tätä asiaa joko virtuaalisen tai todellisen fotonin vaihdon kautta vuorovaikutuksessa.

Omaan myös kokemuksia, joissa fyysinen keho tarvitsee kiinteyttää (sekä tasoittaa sisäistä värähtelyä) paluun yhteydessä paikallista todellisuutta varten. Joskus tuollaisessa prosessissa on erikoista tuntoa, kuinka kehon jo ollessa muodollinen, sen sisäosa on kuin nestettä, johon painovoima vaikuttaa. On äärimmäisen selvää, kuinka fyysinen liikkuminen tuossa hetkessä on täysin pois suljettu.

Mutta. Minua kiinnostaa juuri tämä asia. Kyllä siinä matkustaminen helpottuisi suuresti pisteiden A ja B välillä, kunhan ennen lähtöä hoksaa tarkistaa kohteen tilan suhteessa omaan muotoon (vrt. lähtöselvitys). Juttelin tästä asiasta jo vuosia sitten yhdelle ystävälleni. Sain vaikutelman, kuinka hän olisi ollut aavistuksen skeptinen. Voihan aaltohiukkasdualismi sentään.

Sitä paitsi, kyseinen epätodennäköisyyslausahdus näkyy mielestäni aavistuksen kulmaa sellaisesta asiasta kuin tietoisien projektion muodostaminen, joka on kyllä kovasti eri asia. Tarkoitan sitä, kuinka esimerkiksi maallinen fyysinen kehoni nukkuu kotona sängyssä, kun taas tämä projektiio, joka tässä tapauksessa näyttää täsmälleen fyysiseltä keholtani kaikkine vaateparsineen, mahdollisesti huitelee tässä maailmassa, jota todellisuudeksi kutsutaan, kyeten vuorovaikuttamaan mm. muiden ihmisten kanssa.

Kvanttiperiaate tarkoittaa, kuinka havaitseminen vaikuttaa havaittavaan kohteeseen. Mielestäni tämä on kaksisuuntaista eli vuorovaikuttava, sillä myös havainnon alla oleva kvantti vaikuttaa havaitsiensa, muistuttaen aavistuksen tapaa, miten ihmiset omilla energioillaan – joista voi olla tietoinen tai tiedostamaton – vaikuttavat toisiinsa ja ympäröivään todellisuuteen. On luonnollista, kuinka tiedän tämän periaatteen ja käytän sitä olemisen tavalla. Tämä tarkoittaa sitä, kuinka pelkästään ilmestymällä fyysisesti paikalle vaikutan kyseisessä tilassa oleviin ihmisiin. Herkemmät ihmiset ovat maininneet jotain tuohon suuntaan. Siis, minähän tulen havaittavaksi, olemaan paikalla ja läsnä.

Tietenkin kyseinen kvanttiperiaate tarkoittaa hiukan toista, sillä kuten sanottu, mittaaminen on aina vuoro-

vaikutusta eli molemminpuolista vaikuttamista toisiinsa. Se, miten paljon mittaaminen vääristää tai muuttaa mitattavan tilaa, on oma lukunsa.

Viivästyneen valinnan kokeesta voisin sanoa vaikka seuraavaa:

1) Se pitää paikkansa myös makromaailmassa eli aineen ja ihmisen maailmassa, jos ja kun vaikutan aineessa oleviin asioihin hengen eli tietoisesta energiaolemuksesta käsin. Tämä edellyttää yleensä jollain tapaa muodon ottamista aineessa, jotta vuorovaikutus olisi mahdollista. Muodon ottaminen on eri asia kuin itsensä näkyväksi tekeminen, mutta jälkimmäinen on aina muodon ottamista. Syyt, miksi näin tehdään, ovat mielestäni aina hyvin merkityksellisiä ja koskevat merkillisen usein ihmisen elämää sekä olemassaoloa.

2) Viivästetty valinta on, joka vain suoritetaan mekaanisesti aikajatkumon tietystä kohdassa (melko lopussa) kirjan esimerkin s. 98 mukaan, jo alusta lähtien koko systeemin tiedossa, koska se on päätetty jo aikaisemmin. Vertaa päätöksen aie / pyrkimys, jolla on selkeä kohde, toiminto, tavoite, päämäärä, joka vain konkretisoituu tiettyinä ajankohtana. Tällöin ennen itse mekaanista tapahtumaa on mahdollista vaikuttaa siihen, sillä informaatio on olemassa KUIN SE OLISI JO TAPAHTUNUT. Tämä näyttäytyy hitaassa maailmassa tavalla, kuinka viivästetyn valinnan vaikutus kohdistuisi aikajatkumon menneisyyteen, vaikka tapahtuu toisin, sillä uusi alkutilanne, joka toteuttaa tulevan valinnan, valitaan jo alussa.

Systeemin tilainformaatio on siis mahdollista olla välittömästi saatavilla etäisyydestä riippumatta. Tämä tarkoittaa

sitä, kuinka jonkin tapahtuman informaatio on välittömästi saatavilla, vaikka välimatkaa olisi yhden maailmankaikkeuden verran tai aikaa itse tapahtumaan sekunti/minuutti tolkulla. Maallisesti ilmaistuna tässä tapahtuu reitin (polun) uudelleenvalinta, eräänlainen tarkennus. Tämä on sopusoinnussa paikallisten teorioiden kanssa.

Ohjelmasarjassa W-Two Worlds tämä tulee mielestäni hienosti esille, kun he lisäävät myöhemmin valvontakameran tilanteeseen, joka on jo tavallaan ”mennyt” eli historiaa.

Aivan samoin tällä on selitettävissä ne lukuisat kerrat, kun olen tehnyt lineaarisen ajan tarkastelunäkökulman mukaan asioita tai vahvoja energiahoitoja tiettyä maallista tapahtumaa myöhemmin vaikuttamalla kuitenkin tuohon kyseisen ”historialliseen” tapahtuman hetkeen ja tilanteeseen (eli lineaarisen vain yhteen suuntaan etenevän ajan historiaan) ja edelleen myöhemmin kuultuani hyviä uutisia. Kaikki siis hyvin.

Lanseerasin aikoinaan termin ”aikaikkuna”, jonka kautta olen selittänyt näiden asioiden tapahtumamahdollisuuksia eli vaikuttamisen rajoja, sillä jokaisella asialla ja olevaisella on oma aikaikkunansa. Samalla tämä aikaikkuna määrittää eräällä tavalla aikamatkustamisen rajoja, vaikkakin termi aikamatkustaminen on ehkä aavistuksen harhaanjohtava sen traditionaalisessa merkityksessä. Se, että kykenee siirtymään toiseen ajan hetkeen tai todellisuuteen on mahdollista selittää toisellakin tapaa kuin aikamatkustuksella, vaikka on totta, kuinka paikallinen aika-avaruus on eräs muuttuja, sillä aika-avaruuden sisäistä tilaa on mahdollista muokata ($\rightarrow$ tila-aika-avaruus). Kyse lienee siitä, mikä on se

kiintopiste jota tarkastellaan ja aikamatkustusterminologiassa se on aika. Se voi olla joku muukin.

Valinnan vaikutuksesta historiaan.

Käytännön esimerkki.

On tapahtunut sellaista, jossa ihminen on tehnyt valinnan, mutta ei vielä itse tiedä seuraavaa tulevaa valintaa saati sen hetkeä tai seurausta. Tuleva seuraus on peruuttamaton. Kuitenkin informaatio on jo tuon ensimmäisen valinnan alkuhetkestä saakka yksiselitteinen systeemin kannalta, koska voin nähdä sen tarvittaessa. Itse asiassa, pyydän nähdä sen ja niin tapahtuu...

Sen sijaan, että päättäisin suvereenisti muuttaa toisen ihmisen omaa valintaa, ohjaan häntä tarkastelemaan sekä mahdollisesti muuttamaan hänelle epäedullista valintaa. Tuossa hetkessä olen siis aineettomassa, mutta tietoisessa muodossa toisaalla samanaikaisesti tiedostaen fyysisen kehon tilan ajassa, joka voi olla vaikka kotona tai ajamassa autoa, eli olen valveilla ja tietoisesti kahdessa paikassa samanaikaisesti, mutta erilaisina projektioina.

Syy tekemiselleni on joskus melko yksinkertainen: pidän ihmisistä. Myös se, että tarvitsen omakohtaista kokemusperäistä tietoa näistä asioista, josta kertoa teille, hyvät lukijat.

Luku 5:

Kvanttivärinä saa liki jakamattoman huomioni, sillä näen sen liittyvän erääseen merkittävään toisen todellisu-

den havaintooni; mahdollisen maailmankaikkeuden synty-mekanismin hypoteesiin.

No niin. On siis todettu tieteen kautta, kuinka tyhjä avaruus ei olekaan tyhjä, vaan ilmeisen pullollaan mainittua kvanttivärinää, joka tarkoittaa värähtelyä hiukkasen ja aallon rajamailla. Tätä voi verrata käänteisesti kriittisesti vaimen-netun piirin tilaan, jossa se on juuri ja juuri stabiilissa tilassa ilman värähtelyä.

Nyt pienikin poikkeama tähän kvanttivärinään voi saada sen äärellisesti luhistumaan, jolloin syntyy ainetta ja energiaa. Samaan aikaan tämä kvanttipisteessä (alkutapah-tumien keskipiste) tapahtuva luhistuminen saa aikaan vyöry-ilmion pisteen välittömässä läheisyydessä tapahtuvan kvant-tivärinän kanssa.

Syntyy kvanttivärähtelyn luhistumisen aaltorintama, n-ulotteinen tilavuuspallo, joka laajenee hyvin nopeasti, jopa valoa nopeampaa, kuten kosminen inflaatio esittää. Tämä tarkoittaa sitä, kuinka tähän kvanttipisteeseen virtaa valtava määrä ainetta ja energiaa maallisesti ilmaistuna liki käsit-tämättömän lyhyessä ajassa, mutta tarkastellessani tuota ilmiötä muodostani käsin se tapahtui pelkästään nopeasti. Muoto, jota koin olevani tuossa hetkessä, on verrattavissa mesoniin (kaksi kvarkkia + gluoni), sillä kumppani, jonka kanssa seurasimme asioiden kehittymistä, on minun mahdol-lista tuntea suurimmaksi osaksi vain energisesti ja vain joskus havaiten häntä muulla tapaa hentoisesti. Lisäksi tiedän olevamme erottamattomat tuollaisessa tilassa, havaintoa tekevässä muodossa.

Kyseinen luhistuminen tarkoittaa suurenmoista lämpö-tilan nousua tuossa samaisessa aikayksikössä. Räjähdysherkät

ihmiset voivat kutsua tätä alkuräjähdykseksi, mutta minusta se on hiukan hämmäntävä kuvaus. Toki tämä on "aika-koordinaatisto" riippuvainen ilmaisu. Käytän ajoittain termiä tila-aika-avaruus, koska mielestäni systeemin tila on joskus eduksi tietää suhteessa omaan tilaan, ominaisvärähtelyt mukaan lukien. Ehkä olen ymmärtänyt vajavaisesti aika-avaruuden ja suhteellisuusteorian ja siksi tarvitsen kyseisen termin lisää.

Nämä erilaiset maailmojen, ulottuvuuksien ominais-värähtelytaajuudet yhdistettäessä paikalliseen aikaan ja aika-ikkunaan, joka tarkoittaa viitekehystä, avaa tiettyjä mahdol-lisuuksia – tarkastella asioiden ilmentymiä.

Aiheeseen: Keskipisteessä, kvanttipisteessä on siis tun-gosta ja tuosta johtuen melkoisen lämmin. Samaan aikaan vähintään 3 (lue: neljä ja yli) ulotteinen luhistumisalto etenee huomattavasti valoa nopeampaa (vrt. kosminen inflaatio, joka on oiva ajatusmalli tuomaan lisävärinää tähän) saavuttaen lakipisteen, jossa luhistuminen yksinkertaisesti päättyy, johtuen mahdollisesti aaltorintaman pinta- ja tila-vuusintegraalista eli pallon pinta-alasta sekä sisälle jäävästä tilavuudesta, sillä käytetty energia riittää romahduttamaan – luhistamaan – muuttamaan vain tietyn määrän tämän kvanttivärinän tilaa. Voi ilmaista suurellisesti, kuinka jotain hienoa on tullut olevalle: olematon tullut olevalle.

Se, että tuo aaltorintama etenee näennäisen tasaisesti, on kuitenkin aivan toista miten tämän rintaman tuotos eräällä tavalla saostuu sen jättöpuolelle kertoen itse aalto-rintamassa tapahtuvasta "satunnaisesta" kuhinasta, joka on mielestäni kuitenkin kaukana todellisuudesta. Tarkoitin sitä, kuinka jo ennen kuin on tapahtunut tuota kvanttipisteen

muodostumista, on jo tarvinnut määritellä syntyvän maailman olosuhteet, siihen muodostuvan elämän edellytykset ja mahdollisuudet (vrt. singulariteetti, jossa on valtava määrä tietoa). Se, onko syntynyt planeetta, aurinkokunta vai kokonainen maailmankaikkeus, on tulkintaa. Mutta se, miltä asia näyttää, on yksinkertaisuudessaan, kuinka minä ja kumppanini olemme havaitsemassa asiaa, joka on havaintokyvyilleni muuten olematon, paitsi että tiedän jo olevan jotain olemassa, joka hetken kuluttua näyttää, kuin avaruuden tyhjiään kohtaan muodostuu kirkas pieni piste, josta lähtee kuin pallomainen liki impulssiaalto kattaen vain tietyn osan tästä avaruudesta. Tapahtumien keskiö eli kvanttipiste on tuon laajentuneen pallon keskipiste. Tunneyhteys tapahtuneeseen on selkeä.

On vielä ratkaisematta - kertomatta - mikä tuon kvanttivärinän sai luhistumaan. Heitän ajatuksen: tietoisuuden tahdonilmaisu, sen kohdistaminen avaruudelliseen pisteeseen tai tilavuuteen P1. Tietoisuuden tahtotila luoda jotain olevaa, jotta olematon tulee olevaiseksi. On eduksi osata sivuuttaa tässä jumaluudet ja Jumalat, sillä yksinkertaistettuna tuo tarkoittaa, kuinka luodaan ainetta niin kutsutusta tyhjästä (joka ei siis olekaan tyhjä). Voin tietenkin esittää, kuinka jonkin olevaisen tila on muuttunut saaden aikaan näkyvää.

Sivulla 138 kerrottaessa M-teoriasta tuodaan esille, kuinka kukaan ei tiedä, mistä kirjain M tulee. Hämmästelen tätä suuresti, sillä mielestäni tämä selitetään sangen selkeästi samaisen kirjan alussa. Siksi tulkitSEN tuon kirjassa esitetyn retoriseksi kysymykseksi ja hämmästelyn enemmänkin lukijan herättämiseksi ja muistin virkistykseksi. Noh...olisiko se

vaikka M eli Mercator (Mercatorin projektio), jonka on siis tarkoitus olla kuvanto siitä, miten lukuisat fysiikka-nimisen tieteenalan teoriat täydentävät toisiaan kuin irralliset karttalehdet poissulkemisen sijaan, sillä kyse on, kuten se ilmi niin hienosti tuodaan, usein valitusta perspektiivistä.

Tuleepa mieleeni myös se, miten sana kvarkki on syntynyt. Suomessa ankat ja sorsalinnut äännelevät ”kvaak”, kun taas Englannissa ”Quark”. Kyllä tiedettä tekevilläkin on huumoria. Mikäs tässä kvarkkeja makustellessa. Onko outoa vai jopa lumoavaa?

Pidän kirjassa esitetystä säieteoriasta, sillä muistan kirjoittaneeni ja pohtineeni jotain tuollaista avartuneessa tietoisuuden tilassa jo ensimmäisen kirjan kirjoituksen yhteydessä.

Mutta. Olisiko mahdollista ajatella, kuinka nuo säikeenohuet aallot värähdellessään muuttavat ajoittain muotoa, jolloin säie on mahdollisesti jopa hetken aikaa hiukkanen tai ympyrä? Voisiko vauhtia hakea vektorilaskennasta reaali- ja imaginääriakseleineen, jossa imaginaari on aalto ja reaali taas hiukkanen, vaikka on mahdollista, kuinka molemmat tilat ovat sallittuja myös samanaikaisesti. Arvelen analogian sähkömagneettiseen aaltoon olevan kaukaa haetun, samoin kytkös reaali- ja imaginaariaikaan.

Ulottuvuuksista, joita kirjan mukaan tarvitaan säieteorioihin kymmenen, totean niitä olevan tämän paikallisen maailman ja muodon kautta havaittuna 14. Tämä osin avartuneessa tietoisuuden tilassa kokemusten kautta kerättyä informaatiota, joka saattaa olla rajoittunut siksi, koska hiilellä on 14 isotooppia. Hengen ihmiset kutsuvat tätä kehosta irtautumiseksi, jolloin esimerkiksi koon mittakaava

voi olla mitä tahansa liki kosmoksen ja kvarkin väliltä, tosin kvarkki on kyllä sekin joskus iso kapistus. Aaltona olemisessa on se helppous, että siitä voi ottaa minkä muodon tahansa. Toki kirjassa tuodaan esille hyvinkin suuri maailman-kaikkeuksien määrä (10^{500}).

Miksi käytän esimerkissäni mahdollisesta muodostani kvarkkia? Koska tietyissä tietoisuuden havainto eli tarkkailu tilanteissa minulla on aina, siis AINA seuralainen, jonka olemassaolon ja läsnäolon vähintään tunnen energeettisesti, joskus jopa havaiten häntä jotenkin, ja tiedän minun sekä hänen olevan tuossa tilanteessa erottamattomat. Tahmaako gluoni tassuja, tiedustele melskaavat mesonit? Olen vain tarvinnut hiukan laajemman oppimäärän itsetuntemuksesta, jota myös aine on, koska maallinen kehoni on ainetta.

On hienoa, kuinka M-teoriassa sallitaan vähintään 11 ulottuvuutta, joista paikallisen neljän yli olevat kaareutuvat teorian mukaan sisäänpäin. Voi vaikuttaa hassulta, mutta minä luulen ymmärtäväni tuon teorian, koska olen tullut huomaamaan, siis näkemään useita näitä sisäänpäin kaareutuvia ulottuvuuksia.

Lisään vettä myllyyn. ”Kun teorian luku p saavuttaa arvon 9, näyttäisi olevan niin, että tämä kaareutumisen suunta vaihtuu voimakkaasti.”. Totta. Koin tämän ”kalvona”, vahvana energiana ulottuvuuksien 8 ja 9 välillä, muistaakseni, tai sitten se oli ulottuvuuksien 7 ja 8 välillä, jolloin ulottuvuus 14 on eräänlainen yhdyskäytävä muihin maailman-kaikkeuksiin, sillä huomasin siinä jotain ”epästabiliia”, joka tosin on mahdollista yhdistää hiilen isotooppin 14 radioaktiivisuuteen. Suunnan vaihtuminen oli kuitenkin selkeä, jota ihmettelin pitkään. Tämän kalvon läpi kulkemisessa ja

suunnan vaihtuessa kuulin merkillisen ja voimakkaan äänen, josta tökerönä kuvauksena voi käyttää ilmaisua suhahdus. Tämä avaa mahdollisuuden sille, kuinka tietyt ulottuvuudet, esimerkiksi 1-8 ovatkin kaareutuneet sisäänpäin, kun taas ulottuvuudet 9-14 ulospäin, joista ensisijaisesti havaitsemme ulottuvuudet 9, 10 ja 11. Tämä vain ajatuksellisena havaintona. Tätä on helppo ajatella tavalla, miten ihminen näkee valoa suhteessa sähkömagneettisen säteilyn spektriin. Toisin sanoen, on mahdollista ajatella niin – kuten kirja tosiaan esittää – että näemme ja havaitsemme vain joitain ulottuvuuksia, jotka ovat mahdollisten ulottuvuuksien joukon eli ulottuvuusjanan jossain kohtaa kuin että sen päissä. Kehään tyytyväisyyttä (pur-r-r-r-fect).

Ulottuvuuksien 13 ja 14 väli eli valli, joka näyttää potentiaalivallilta, on suorastaan pieni, kuin oven kynnys, mutta energiat noiden välissä niin valtavat, että palattuani reissulta takaisin tähän paikalliseen kolmiulotteiseen maailmaan ja edelleen kehooni, tarvitsin liki kaksi viikkoa toipumisaikaa. Vaikka palatessani pysähdyin maailmojen välissä ollen hetken välitilassa ”ei kenenkään maalla”, jotta värähtely- ja energiatilani laskisi voidakseni laskeutua turvallisesti aineelliseen kehooni, silti paluu aiheutti kehossani voimakkaita lämmön aiheuttamia ilmiöitä sekä energisyyttä, sillä jotkin esineet yksinkertaisesti särkyivät niitä koskiesani, vaikka mielestäni käsittelin niitä hyvin varovasti. Hämmästelin tuolloin painovoiman tunteen puuttumista.

Muistan tuoneeni tuon retken jälkeen esille näkemyksen, kuinka tuo 14. energiatila on samalla eräänlainen yhdyskäytävä muihin ulottuvuuksiin, maailmoihin ja jopa maailmankaikkeuksiin. Toki tuosta lähdöstä sekä paluusta ilmiönä

voi käyttää vertauskuvana myös fysiikasta tuttua stimuloitua eli viritetyn tilan palautumista väliportaan kautta, jolloin viritettyneen tilan energian emissio tapahtuu kahdessa osassa (vrt. LASER). Tuolloinhan tosiaan kävi niin, että lähtiessäni reissuun minuun osui hyvin voimakas energia- ja valonsäde. Ilman tuota väli-tilan kautta tapahtuvaa tasausta fyysinen kehoni olisi voinut grillautua hiukan samaan tapaan kuin elollisen saadessa osumaa kuolevan tähden gamma-purkauskeilan pyyhkäisyssä. Tiedoksi. Jos tuollainen purkaus osuu maapalloon, on melko tarpeetonta huolestua enää viivästyneen parkkisakon maksamisesta.

On tiedossa ilmiö nimeltä kehon itsesytyminen, mutta se voi olla kaukaa haettu tässä kohtaa.

Fotonin virtuaaliprosessi on heikko lenkki näiden mahdollisten imaginaaristen tila-aika-avaruuksien kuvaamisessa (väli-tilojen ulottuvuudet), jonka saan taas kytkettyä elektronin lähettämään virtuaalifotoniin, jonka siis edelleen on mahdollista käyttäytyä kuten fotonin virtuaaliprosessi antaa myöten. Ainakin tämä virtuaaliprosessi selittää aineen kautta sen, kuinka voin tehdä lukuisissa todellisuuksissa samoja asioita, kuin tässä paikallisessa, eli mm. vaihtaa ulottuvutta ”kuin lennossa”.

Kirjassa on esitetty huolena, jos näitä ulottuvuuksia onkin 10^{50} , kuinka kauan näiden tutustumiseen tarvitsee aikaa, jos jokaisen ulottuvuuden ympäristössä piipahtaa milisekunnin. Mielestäni letkautus on oivaa britti-huumoria.

Mietitään hetki fotonin virtuaaliprosessia, jossa siis syntyy hiukkanen (elektroni) ja tämän antihiukkanen (positroni), jotka tosiaan annihiloituvat melko pian muodostaen jälleen fotonin. Nythän tämä havainto on havaitsijan

koordinaatiston ajan suhteen tapahtuva. Siirryttäessä noiden hiukkasparien maailmaan tuo aiemmin pikosekun- teja (tämä vain suuruusluokkana) kestänyt tapahtuma onkin ajallisesti mahdollisesti huomattavasti pidempi kuin mitä ihmisen maailma on ollut olemassa. Nähdäkseni tässä tarvitsee myös huomioida kyseisen systeemin ominaistaajuus, joka siis on oljenkorsi ko. maailman aikakäsitteeseen. Näin on olemassa kaksi maailmaa, joiden ominaistaajuudet ja siten aikakäsitteet poikkeavat toisistaan.

Tuossa pointtina se, että tarvitsee kykyä siirtyä näiden ulottuvuuksien ja maailmojen, jopa maailmankaikkeuksien välillä, kyetä ajattelemaan asia niiden perspektiivin ja Feynmanin yksittäisen polun kautta syntyvää ristikkäisvaikutusta, kaikkia mahdollisia historioita. Ymmärtääkseni, luullakseni, jokaisella on tämä kyky, mutta toiset voivat tarvita hiukan enemmän harjoittelua (herkkyyttä).

Sitäpaitsi, jokainen hetki eräällä tavalla vaihdamme ympäröivän maailman kanssa kvarkkeja, leptoneita, bosoneita, mesoneja, baryoneja jne – ja kuinka usein hengitämme tuoretta ilmaa keuhkoihimme, ilmaa, joka koostuu atomeista, sekä syömme aineita, atomeja, jota ravinnoksi kutsutaan. Melkoista kuhinaa!

On hyvä myös muistaa, miksi tätä maallisen ihmisen aika-avaruutta kutsutaan hitaasti värähteleväksi maailmaksi. Tästä seuraa automaattisesti, kuinka jotkin tapahtumat ja ilmiöt vain näyttävät sangen lyhytaikaisilta. Vastaavasti toisesta perspektiivistä katsottuna tämä paikallinen maailma on varsinainen still-kuvaa. Kyllästyttävää kenties?

Tarjoan jälleen vajavaisuuteni kautta lanseeraamaani tila-aika-avaruutta, koska siten se avautuu itselleni parem-

min, tarkoittaen sillä lukuisten toisistaan poikkeavien maailmojen, ulottuvuuksien sekä niiden sisäisten tilojen yhteisvaikutusta olemuksessani. Vrt. multiversumissa olevien universumien ja niissä olevien ulottuvuuksien tilojen ristikkäisvaikutus, joista tulee lopulta Feynmanin polkusu-
mma.

Ajan suora manipulointi eli "kellon ruuvaaminen / hidastaminen" on toteutettavissa tässäkin paikallisuudessa. Tarvitsee määritellä alkuehdot, tarve sekä loppuehdot. Loppuehdot tarkoittavat, miten liittyä takaisin paikalliseen ajanvirtaan. Olen kokeillut tuota muutaman kerran sangen menestyksellisesti.

Se, että olen tehnyt lukuisia mielenkiintoisia asioita, tulee siitä, että tiedän mekanismin, miten jokin toimii ja miltä jokin näyttää. Fysiikan kaavan ymmärtäminen voi olla sitten jotain aivan muuta. Ne maailmat ja ulottuvuudet, joissa olen aikaani viettänyt, niissä olen niin ikään saanut paljon oppia. On siis selvää, kuinka olen saanut paljon apuja.

Minusta on hienoa, kun teoria tukee käytäntöä.

Kysymys: Räjäh tikö mikään?

Korkeintaan joku lukijoista saattoi räjähtää tuon lukie-
ssaan – vaikkapa nauruun tai jotain aivan muuta.

Mikäli tässä tarvitsee räjäyttää jotain, se voisi olla sen hetkinen tajunta ja tajunnan tila, sillä vaikka mainitsen tietoisuuden, joka saa aikaan kvanttivärinän luhistumisen on aivan jotain muuta kuin yliver taisuus Jumalia tai vastaavia jumal-kuvia, kas kun jokaisessa ihmisessä on tämä sama kosminen tieto, näin maallisen eli aineen perimän kautta asia

tarkasteltuna. On luonnollisesti totta, kuinka voi sanoittaa tämän lukuisilla toisistaan poikkeavilla tavoilla.

Yritän myös omalla tavallani sanoa, kuinka on täysin mahdollista olla maailmoja maailmoiden sisällä, joista havaitsemme vain ns. reaali maailmat, kun taas joko sisään päin kaareutuneet (tai imaginaariset) maailmat vaikka ovat havaitsemattomissa, vaikuttavat havaittavaan todellisuuteemme tässä ulottuvuuksien säiemaisessa kudelmassa.

Luku 6:

Voihan kvanttifluktuaatio (multiversumin syntymisen perusta) sentään. Noukin eräänlaiseksi oljenkorreksi lähtölaskentaa varten lausahduksen: "Me luomme historian omilla havainnoillamme sen sijaan, että historia loisi meidät", vaikka mielestäni molemmat suunnat pätevät samanaikaisesti.

Olen jälleen niin paljon samaa mieltä tämänkin luvun kohdalla. Vaikka ajattelen pienesti historian luomisesta viitaten käyttämiini sanoihin henkilökohtainen kokemushistoria, pääsee Feynmanin polkusu-
mma jälleen vauhtiin.

Muistan, kuinka aikoinaan toisessa todellisuudessa tarkastelin aluksi ulkopuolelta paikkaa, jonka esittelin kappaleessa Kuplarakennus ja vektorit (viittaa aikaisempiin kirjoituksiini). Kerroin suurista kuplista (siis palloista), jotka olivat liki kiinni toisissaan kuin sammakon kudussa, ja joissa jokaisessa oli oma rajattu alueensa. Asiaa voi hahmottaa tässä esitetyn ilmapallomielikuvan kanssa, kunhan ottaa mukaan lukuisia ilmapalloja, jotka ovat liki kiinni toisissaan.

Tässä samaisessa tarinassa huomaan pian olevani yhden pallon sisällä, joka näyttää paitsi huoneelta, myös eräänlaiselta maailmalta katsoen samalla ulkopuolella näkyviä systeemeitä, joita kutsun vektoreiksi. Kyseisissä vektoreissa on kolme samanlaista elementtiä yhdistettyinä tangolla. Näen noita vektoreita lukuisia. Tämä noin likimääräisenä mahdollisimman lähelle osuvana kuvauksena, koska joudun käsitteellistämään näkemääni sen hetkisen tietoni kautta. Ymmärrän tuolloin kyseiset vektorit tavalla, kuinka niiden avulla voi liikkua toisiin palloihin, joista jokainen on mahdollista ymmärtää omana maailmanaan, jopa maailmankaikkeutena. On lukuisia maailmankaikkeuden matkalaisia, jotka ovat käyneet samassa paikassa.

Tässä kappaleessa pohditaan paljon oman maailmankaikkeutemme ja maailmamme olemassaoloa otsikon antaessa ymmärtää, että olisimme valinneet näin, tehneet eräänlaisen kodin itsellemme, keskelle kylmää, vihamielistä, säteilyä pullollaan olevaa avaruutta...

Totta. Vedätän hiukan, sillä mielestäni tämä paikka kaikkienensa, vaikka on säteilyä pullollaan, on kyllä sangen rauhallinen lintukoto, joka on tosiaan kuin tehty ihmisen ilmentymistä varten.

Pieni huomionarvoinen seikka:

On mahdollista saada asioita tapahtumaan ajattele-malla, jossa tosin mukana tahdonilmaisu sekä tarvittaessa ajatuksen suuntaaminen. Tahdonilmaisu jääräpäisyyden sijaan on pyyntö, jossa oleellisena osana tarve ja yhteistyö paikallisen pilvipalvelun eli kosmoksen kanssa. Olen huomannut tämän toimivaksi.

Kyseinen vuorovaikutus on kaksisuuntaista: on hetkiä, jolloin kuuntelen ja punnitsen viestejä eli asioiden tiloja ja ihmisten ilmoille heittämiä pyyntöjä, kun taas jonain toisena ajan hetkenä laitan itse paikallisen maailmankaikkeuden kanaville viestiä – dataa – tai jotain. Tämä pilvipalvelu toimii jokaisella riippumatta siitä, uskooko, luottaako siihen vai ei, tietääkö siitä vai ei, sillä vaikka asia olisi henkilökohtaisessa tiedostamattomassa, on se silti olemassa kollektiivissa, karkeasti ilmaistuna paikallisessa maailmankaikkeudessa.

Siten on omalla tavallaan edelleen voimassa kosmisen inflaation kvanttivärähtelyn luhistumisen hetki, jossa tuo pieni muutos luo jotain olevaksi.

Hurjan mielenkiintoista.

Luku 7:

Se, että on olemassa eksoplaneettoja ja siten ihmisen kaltaisen elämän (nestemäisen veden ja hiilen esiintyminen) täyttävät olosuhteet, ovat tosiasia, mutta kaikkea muuta kuin poissulkevia suunnitelmallisuudelle. Elämä noilla eksoplaneetoilla on silti mahdollista olla toisenlaista.

Vahva antrooppinen periaate (eli ajatus, jonka mukaan voimme tehdä johtopäätöksiä fysiikan laeista siltä pohjalta, että olemme olemassa) on kuin musiikkia korvilleni – siis silmilleni – koska luen kirjaa, sillä se syrjäyttää hienoisesti suuren määrän onnenkantamoisia ja hyviä sattumia tuoden esille enemmänkin hämmästyä, mielestäni oikeaan suuntaan. Viittaaan eräänlaiseen suunnitelmallisuuteen, mutta ilman Jumalaa tai jumaluksia sekä pakonomaisia määräyksiä. Kävisikö hyväntahtoinen tietoisuus?

Minulla nousee tunne, lukiessani tämän kappaleen loppuun, kuinka ainakin joillain tiedemiehillä, yleisesti tiedettä tekeillä ihmisillä nousee hentoinen pelon sekainen kunnioitus tällä maa-planeetalla olevaa elämää, hiilipohjaista elämää kohtaan. Viittaen heidän kokeiluihin, matemaattisiin mallinnuksiin eri luonnonlakien hienosäädössä ja huomatesaan, kuinka tarkkaan tarvitsee pohtia, säätää, jotta maapallolla oleva elämä ylipäättään olisi mahdollista. Eikö olekin ihmeellistä?

Toisaalta. Mietin vain, mikä vaikeus on hyväksyä olevan jotain laajempaa älykkyyttä tai tietoisuutta kuin mitä maan ihmisessä on? Tuolla kysymyksellä haluan osoittaa kahta positiota, joita olen kuullut kutsuttavan ja joita itsekin kutsun nimillä Galaksien välinen Neuvosto sekä Suuri Neuvosto. Molemmissa paikoissa olen ollut hyvässä seurassa. Noilla retkillä olen oppinut paljon asioita.

Suosittelen...

Voin kyllä suositella jokaisen hengen ihmisen ja muidenkin luettavaksi tätä kirjaa. Faktan lisäksi on ollut hymy herkässä, välillä olen jopa nauranut ääneen. Ja onhan se ihan jo yleissivistävää olla näistäkin asioista perillä.

Saan kyllä vaikutelman, kuinka hyvin moni fysiikkaa työkseen tekevä tiedepersoonana on selkeässä yhteydessä maailmankaikkeuden pilvipalveluun ihan tietoisesti, olipa tämä pilvi sitten kaareutunut sisään tai ulospäin.

*

Kaarran vielä hetkeksi kirjaan Maailmankaikkeus Pähkinänkuoressa. Jotenkin braanit nyt kummittelevat ajatuksissani, vai tulisiko sanoa; leijuvat.

Mietin, onko mahdollista kaareuttaa kahta vierekkäin olevaa braanin aika-avaruutta tavalla, jossa näiden vuorovaikutus on mahdollista tapahtua kvantti-ilmiöiden tai kvanttikenttien kautta? Tämä vain selittäisi useamman toisen todellisuuden matkani osuvammin kuin Feynmanin polkusumma saman universumin sisällä, vaikka nuo on mahdollista yhdistää yhdeksi. Tämä pehmennys siksi, koska toin jo aikaisemmin esille tämän mahdollisuuden, ehkä liiankin rautakankimaisesti töksäyttämällä.

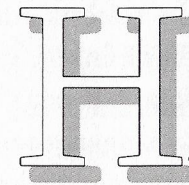
Kas kun olen joskus huomannut olevani niin erikoisessa maailmassa, jota kuvaa ainoastaan sana toinen universumi. Tarkoitan esimerkiksi näkymää, jollainen on tieteen antama kuva (jo ihan kuvina kuin pelkästään teoriona) paikallisesta maailmankaikkeudesta suhteessa toiseen vastaavaan näkymään.

Muistan ensimmäistä kertaa kulkiessani näiden kahden maailman välissä olleen erikoisen "tilan", vähän kuin "ei kenenkään maa", jonka läpi tarvitsee kulkea, jossa kulkemisen tapa oli kaikista aiemmin kokemistani poikkeava.

Tuon tilan läpi kulkemisen jälkeen olen kuin avaruudessa, joka näyttäytyy tosiaan erilaisena kuin maapallon paikallisesta avaruudesta näkemäni kuvat. Niissäkin on planeettoja jne.

Näkymä oli hyvin kaunis. VAU!

MINÄ OLEN SINÄ



erään voimakkaaseen linnun lauluun, joka

kestää vain hyvin lyhyen aikaa. Tuo lyhyt laulutynkä on tavattoman läpitunkeva tajuntaani. Sen siivittämänä suoraan hypähdän ylös sängystäni – vain todetakseni olevan liki pimeää ja täysin hiljaista.

Olen varma, että ääni kuului tästä maailmasta, jossa nyt olen ja jota usein ainoaksi todellisuudeksi kutsutaan. On vain pieni epäsuhta. Linnut tapaavat olla hiljaa eli laulamatta pimeässä. Tähän on lienee ihan evolutiivinen peruste.

Kuulen vaimeita mutta selkeitä ääniä harvakseltaan, jotka yhdistän arjen askareisiin keittiössä. Olen jälleen varma, kuinka ne kuuluvat tästä samasta asunnosta, jossa asun ja olen.

Menen tupakeittiön puolelle. Haluan nähdä, onko minulla vieraita, mahdollisesti jopa jostain toisesta ulottuvuudesta. He kun tapaavat herättää miten milloinkin, yleensä kuitenkin lempeästi ja vain joskus pitää sellaisia ”työn ääniä”, jotta tulisin sinne, missä he ovat. Sangen usein he kuitenkin tulevat sinne, missä minä tapaan iltaisin, öisin sekä aamuisin olla, eli vaaka-asennossa sängylläni. Informaation siirto on asentovapaa asia. Samalla voin tarkistaa tuon kuulemani linnun laulun lähteen.

Tupakeittiö on yllättäen ”tyhjä” vierailevista tähdistä, linnusta nyt puhumattakaan. Menen ikkunan luo, sillä siitä näkee enemmän ulkona olevia asioita kuin makuuhuoneen ikkunasta. Näkymä vahvistaa vain jo aiemmin tekemäni havainnon sekä päätelmän: hiljainen ja pimeä yö, jota vain katulamput valaisevat, jopa hiukan turhankin kirkkaasti.

Tämä on outoa. Olen erittäin valveutunut. Miksi minut herätetään? Mitä on tapahtunut tai mitä tulee tapahtumaan?

Analysoin kuulemaani linnun laulua. Olen varma, että olen kuullut sen joskus aiemmin, täsmälleen samanlaisena. Saan muistikuvan elektronisesta paristokäyttöisestä linnusta,

joka tosiaan laulaa luikauttaa sangen kovaäänisesti sitä heilautettaessa ja aina koko liverryksen loppuun saakka.

Vasta aikain kuluttua – joka on suhteellista – huomaan jotain puuttuvan; energioiden selkeän läsnäolon, joka hyvin usein liittyy tämän tyyppisiin kohtaamisiin.

Mikä tämä juttu oikein on?

Ilmeisesti onnistun tekemään oikeanlaisen kysymyksen, sillä välittömästi intuitioni kertoo tämän olevan yhteydenottoyritys toisesta ulottuvuudesta.

Niin – tosiaan!

Jos ja kun tämä on yhteydenottoyritys – sangen onnistunut sellainen – mitähän mahtaa olla sitten tulossa ja miten? Ilmeisesti asian on sangen merkityksellinen molemmiin puolin.

Nautin tilkkasen vettä ja menen takaisin vuoteeseeni. Nukahdan samantien.

*

Havahdun sängylläni, mutta paikka on tyysti toinen kuin se, missä menin hetki sitten nukkumaan. Olen puoliistuvassa asennossa. Asuni on hyvin vaalea yksivärinen ja pelkistetty yöasu.

On ilmeisesti aamu, sillä näen lasteni olevan täysissä pukeissa kantamuksineen juoksemassa huoneeni poikki oikealta vasemmalle sänkyni edestä. Päättelen heidän olevan menossa kouluun. Samassa he ovat jo poissa näkökentästäni. Pidän erikoisena sitä, kuinka he olivat kuin eivät olisi huomanneet minua laisinkaan. Niin, meillä on kaksi lasta.

Katsahdan alakertaan. Näen vasemmalla puolellani olevan puisen kaiteen puolien välistä valkoiseen jakkupukuun pukeutuneen puolisoni lähdössä samalla tavalla johonkin, töihin – arvelen. Myönnän näkemykseni olevan sangen vajaa. Olen hämmentynyt.

Minulla on kummallinen, outo olo, jota on hyvin vaikea kuvata muilla sanoilla. Tunnen silti olevan kotonani, sillä tämä on tuttu paikka.

Nousen sängystä. Menen alakertaan ja ulos yöasussani sekä aamutossuissani. Huomaan päivän olevan puolipilvinen, osin aurinkoinen. Menen puutarhamaisen etupihan poikki kadulle.

On merkillisen hiljaista. Katu on aivan tyhjä, katsoinpa mihin suuntaan tahansa. Samoin rakennukset, joiden alakeran suurista ikkunoista näen vaivatta sisälle, näyttävät tyhjiltä.

Käännyin vasemmalle. Menen vaaleaa tasaista päällystettyä katua pitkän matkaa vain todetakseni saman näkymän jatkuvan: siistejä, roskattomia, pölyttömiä, tyhjiä, hiljaisia rakennuksia sekä katua.

Nousen betonisia portaita ylöspäin seuraavaan katu-tasoon. Huomaan kaksi kissaa leikkivän keskenään portaikossa. Molemmat ovat mustankirjavia. Huomaan niiden reagoivan minuun, tosin pelkällä katseella jatkaen omia leikkejään.

Palaan takaisin asuntooni, sillä huomaan väsyväni melko nopeasti. Nousen yläkertaan sängylleni ja kellahdan siihen. Nukahdan samantien.

Herään puheeseen.

Huomaan puolisoni sekä lääkärin olevan sänkyni edessä. He ovat nojautuneina toisiaan kohti pöydän ympärillä keskustellen terveydentilastani. Pidän sitä hiukan merkilisenä. Voisivathan he puhua minullekin. Kuulen joka sanan selkeästi ja tarkasti. Puolisoni on minuun selin ja lääkäri on kasvot minun suuntaan, mutta näyttää olevan keskittynyt raporttiinsa eli löydöksiin.

Näen hänen näyttävän ohuella näyttölaitteella (tabletin tapainen, mutta selkeästi suurempi) kuvia siitä, mitä minun päässäni liikkuu. Eli kaikki se, mitä ajattelen, tai olen ajatellut tuossa mittauksen hetkessä, on kuvana hänen näyttölaitteessa. Näen hänen zoomaavan erästä kuvaa suuremmaksi ja pienemmäksi. Niin – se on muistikuvani puolisostani. Vaikka hän on minuun selin, muistan ja tiedän hänen olevan kaunis hyvin monella tapaa. Ruumiin rakenne on hänellä normaali ja pitkä. Tunnen ja kuulen hänen liikuttuvan syvästi lääkärin sanoessa hänelle: ”Hän muistaa sinut edelleen”. Minussa koukkaa melkoisen syvältä kuullessani hänen itkevän...

Tietenkin muistan – ja näen myös!!

Miten niin edelleen? Mitä tuon pitäisi tarkoittaa?

Miksi he ja hän käyttäytyvät kuin olisin ilmaa tai jossain aivan muualla? Tässähän minä makaan sängyllä aivan teidän takana – edessä!

Miksi pelkästään kuulen sekä näen asioita? Miksi tunnen vain sisäisesti?

Miksi minun pitää nyt olla tässä kuin tatti paikallaan?

Miksi kaikki kuin varoisivat koskettamasta kehoani?
Miksi kiertää kuin kaukaa?

Mitä minulta jää näkemättä?

Yritän liikuttaa vasenta kättäni. Yllätyn suuresti, kun huomaa sen olevan täysin liikkumaton.

Samassa ulottuvuus vaihtuu (?!?!).

Havahdun maallisessa kotonani ja sängylläni.

Tuijotan hetken seinää avattuani silmäni vain sulkeakseni ne uudelleen. Minun tarvitsee nyt hiukan kelata ja miettiä tapahtunutta, sillä minusta tuntuu, kuinka vesiliirron vaara korvien välissä nousee melkoisen korkeaksi.

Aikani mietittyäni katsahdan kännykästäni paikallista aikaa. Se näyttää 9.9.2018 klo 7:23. Niin. Muistan, kuinka sain ensimmäisen kirjani valmiiksi 9.9.2009. Ja onhan 9.9 muutenkin ihan jo numerologisesti mukava päivä – kuten kaikki muutkin.

Minulla on pieniä vaikeuksia suhtautua korrektisti sanoihin, kuinka tämä asia, ”seikkailu” olisi vasta alussa.

Mikä seikkailu?

Ja miten niin alussa?

Kuka sen on sanomaan?!

Toisaalta tuntuu hyvältä, että on sisältöä elämässä, mutta toisaalta koen hiukan epämääräisenä, kuinka jälleen on tarjolla mielenkiintoisia aikoja. Voin sanoa, kuinka tuo sana saa tällä kertaa likipitään vatsanpohjani vellomaan.

Huomaan kyllä yhtäläisyyttä joihinkin toisen todellisuuden kokemuksiini, joissa niin ikään tapahtuneet asiat,

kokemukset sekä päätökset toiminnan suhteen vaikuttivat myös maallisen fyysisen kehoni olotilaan. Tuolloin oivalsin, kuinka näillä lukuisilla olemuksillani on ristikkäisvaikutus toisiinsa. Tähän kontekstiin sidottuna se tarkoittaa, kuinka koen tässä maallisessa fyysisessä kehossani tuon toisessa todellisuudessa elävän olemukseni asioita, usein onneksi jollain tapaa lievennettynä, mutta on poikkeuksiakin. Silloin ovat hyvät neuvot tarpeen.

Olisi kuitenkin liiallista yleistämistä, että kaikki ne lukuisat hahmot sekä muodot, joita ja joissa olen ollut lukuisissa todellisuuksissa tai niihin vastaavissa tiloissa, olisivat tällä tavalla yhteydessä suoraan fyysiseen olemukseeni, vaikka noissa kaikissa on yhteistä se, että toimijana olen minä. Osa selittyy sangen realistisina edellisen elämän energioiden toisintoina aivan samoin kuin osa rinnakkais-todellisuuksien kokemuksina.

Edelleen osa näistä eri värähtelytilojen muodoista ovat luonteeltaan tilapäisiä tarkoittaen sitä, kuinka otan sen muodon, jota minun tarvitsee siinä tilanteessa olla ulottuvuusparametrit huomioiden. Tässä koin selvästi olevani tuo sängyssä makaava ihminen. Lisäksi asioiden yhteenkuuluvuuden tunne on tässä tapahtumassa hyvin selkeä. Miksi muuten olisin ilmaissut asioita sanoilla lapseni tai puolisoni (jota voi myös vaimoksi kutsua) tai että olen kotonani?

*

Myönnän, kuinka aamupäivä menee aavistuksen matalapaineisessa mielialassa. Olen siis surullinen. Minun on vaikea päättää saati ajatella, että voisin tehdä jotain.

*

Ymmärrän asiaa riittävästi puituani hänellä olevan suuren pulman neurobiologisessa toiminnassa. Ollessani hänen kehossaan ja käytyäni kävelyllä, ymmärrän vasta tosiaan aikain kuluttua, kuinka tuossa hetkessä irtosin hänen kehostaan ja kävin tutkimassa paikkoja eli tutustuin paikalliseen ympäristöön. Siksi kadut ja rakennukset näyttivät tyhjiltä. Kissoista ja eläimistä sen verran, että ne aistivat energiaolentojen läsnäolon selvästi herkemmin kuin ihminen. Siksi kyseiset kaksi kissaa reagoivat olemiseeni. Palattuani hänen kehoonsa takaisin ja herättyäni siinä uudestaan ja huomattuani olevani kykenemätön liikuttamaan kehoani, oli hiukan shokeeraava tunne. Nyt ymmärrän sen, kuinka kyseinen keho on ollut eräänlaisessa koomassa pitkän aikaa ja lääkärin lausahdus tarkoittaa osaltaan sitä, kuinka ennuste paikalliseen elämään palaamisesta täysin terveenä vähenee päivä päivältä ollen jo melkoisen vähäinen. Samalla se kertoo viestiä, kuinka he ovat kykenemättömiä tekemään yhtään mitään teknisestä osaamisesta huolimatta.

Täällä maapallolla on tuohon soveltuva sanonta: antaa luonnon hoitaa asia.

Kuten arvata saattaa, olen puuttunut muutaman kerran tällaiseen koululääketieteen luonnonhelmaan antamiseen myös täällä maapallolla. Se, että totean tietäväni joitain keinoja, on paremmuuden sijaan pelkästään tietoa. On ehkä tarpeen korostaa paria asiaa:

1) tämän ihmisen oma tahto on aina ensisijainen, mutta se, että minulle tulee avunpyyntö, on samalla suostumus: tee jotain.

2) Olen kaikkea muuta kuin fyysisesti paikalla. Teen usein energiahoidon, mutta myönnettäköön keinon olevan tarpeen mukainen. Tämä on aivan toista kuin pakottaminen.

*

Mietin, onkohan tämä seuraava hiukan ylidramatisointia, mutta ne olemuspuoleni, jotka ovat näin yhteydessä toisiinsa, ymmärrän meidän jokaisen kuolevan samassa hetkessä. Tätä voi olla vaikea mitata kellolla – jos vaikka sattuisin erehtymään sekunnilla, joka on ehkä enemmänkin mittausvirhe. Näin se, mikä tapahtuu yhdelle, tapahtuu kaikille näissä ulottuvuuksissa.

Jos pelkästään dramatisoin, voisin todeta, kuinka se osa minusta, joka menehtyy toisessa todellisuudessa, on mahdollisuus joko sulautua siihen, jota me olemme tai sitten palata alkulähteeseen. On luonnollista, kuinka me ja minä koen kyseisen asian tässä maallisessa muodossani molemmissa tapauksissa.

Tässä konkretisoituu mainiosti Richard Feynmanin usean polun teoria mutta myös kvanttimekaaninen superpositio ja -lomittuminen, jossa lomittuminen edellyttää mielestäni parillisuutta.

*

Vasta aikain kuluttua, hiukan iltapäivän puolella keksin tehdä kyseiselle keholle ja olomuodolleni interstellaarisen energiahoidon, sillä vaikka olemme kaksi erillistä yksilöä, olemme myös me eli minä. Samoin se, että aistin sekä koen kehossani muiden olomuotojeni tiloja, on mielestäni vastavuoroista.

Teen hänelle lopulta useamman energiahoidon, osan jopa ns. ”paikan päällä” eli hänen viereltään, mutta muodossa, jota voi kutsua valo-olennoksi. Ymmärrän myös sen, että tämänhetkiset vaivat, joita minulla on fyysisessä eli maallisessa kehossani, johtuu osaltaan hänen olotilastaan. Pyydän tässä vaiheessa vilkaisemaan aiempien kirjoitusteni liiteosiota kohdasta 9 tietoisuutta 10 olotilaa. Sillä pääsee alkuun. Arvelen minulla olevan 14 eri olotilaa näin maallisesti asia ilmaistuna. Lopulta tietoisuuksia on vain yksi eli minä, jossa tämä maallinen keho on kokonaisuuden eräs osa. Vanhan koulukunnan hengenihmiset sanoisivat minulla olevan voimakkaan sielutietoisuuden.

Syy, miksi autan häntä kaikin keinoin on se, että hänellä on rakastava vaimo ja lapset sekä se, että voisin itse paremmin täällä maapallolla. Viimeisenä mutta kaikkea muuta kuin vähäisimpänä on se avunpyyntö, joka kiiri pitkin maailmankaikkeutta minulle tähän maalliseen olemukseeni.

Suru, jota koin ollessani hänen kehossaan, ymmärtäen sen olevan osaltaan myös hänen vaimonsa tunne, oli hyvin pysäyttävä ja todella syvälinen. Minusta on vain surullista, että ihmiset liki ”parhaassa iässä” joutuisivat tällaisen draaman kokijaksi.

*

Muutaman maallisen päivän kuluttua tästä kaikesta tiedustelen pilvipalvelulta, miten heillä menee ja mitä on tapahtunut. Näen kuin katsoisin lintuperspektiivistä heitä heidän kotonaan.

Koen tyytyväisyyttä katsoessani heitä yhdessä, haluaa massa toisiaan ja miehen kertoessa kokemuksistaan (pyjama

päällä seisoen sänkynsä päädyssä), kuinka häntä tuli tapamaan olento, joka sanoi olevansa hän, käyttäen sanamuotoa: ”**Minä olen sinä**”. On totta, kuinka sanoin hänelle täsmälleen noin hoitojen ja käyntien aikana. Toki sanoin hänelle muutakin hänen kysellessä asioita. Mielestäni kuulen aivan selvästi miehen innostuksen sekaisen vuodatuksen päätyttyä hänen vaimon ajatuksen, kuinka hän ajattelee haluavansa tavata minut, tai siis hänen sanoin: ”Haluaisin tavata sinun toisen minäsi”. Keksinkin vain yhden aiheen tähän tapaamiseen: hänen kiitollisuus.

Sen sijaan, että kävisin heillä kylässä, lähetän maailmankaikkeuden pilvipalvelun kautta heille yhteisen viestin, kuinka tapahtunut on ”taivaan lahja”. Se kiitollisuus, joka on heidän sydämissään, on riittävä ja toivottavasti kantaa heitä pitkälle heidän elämässään.

*

On totta, kuinka olen ennenkin kertonut olevani lukuisissa todellisuuksissa ihmisenä tai ihmisen kaltaisena olentona – elämässä elämäni. Samoin olen kertonut siitä yhteydestä, joka meillä on, tiesipä tästä muut muodot tai eivät.

Kuinka moni maan ihminen on kuullut nuo samat sanat: ”Minä olen sinä”, kohdatessaan valo-olennon, enkelin tai muuta vastaavaa? Entä kuinka moni ihminen on kuvitellut – luonnollisesti oman maailmankuvansa kautta – tämän valo-olennon enkeliksi tai jopa Jumalaksi? Ehkä nyt avautuu enemmän lausahdus, joka on löydettävissä myös Raamatusta: ”Me emme ole teidän Jumalianne” (vaikka moni kuulija ajatteli jo tuolloin juuri päinvastoin).

Tätä voi ajatella kvanttimekaanisen lomittumisen kautta, joka on mahdollista kuvata Taon jakautumisena, joka kuvataan monissa vanhoissa näkemyksissä. Haloni käy myös, sillä vaikka termi vaihtuu, on ilmiö sama.

Kuten esille nousee, tällainen toisen yksilön kehossa vierailu omaa muutaman säännön. Ehkä merkittävänä on se, kuinka tätä lainalippulaivaa tulee arvostaa sekä kunnioittaa niin suuresti, että ajattelee (laajentuneen tietoisuuden kautta) sen parasta.

Olen kyllä kuullut monia tarinoita, kuinka olisi olemassa suoranaisia kehonvaltaajia. Perustelut tällaiseen ovat sangen värikkäitä. Onhan se mahdollista, mutta silloin joku toinen ihminen, joka on kokenut vääryyttä ensinmainitun taholta, on usein tekemisen takana. Kuulemissani tapauksissa on yksi yhteinen tekijä: ymmärtää täydellinen itsemääräämisoikeus yksilölliseen kehoonsa. Heti tuon rinnalla on se, että jotkut noistakin tapauksista on tapahtunut itse asiassa kyseisen ihmisen hengissä pitämiseksi, mutta jos keino eli käytettävä menetelmä on karkea, tulee siitä helposti traumaattinen kokemus autettavalle.

Takaisin aiheeseen. Lukuisa on siis se kertojen määrä, jossa olen kuin kylässä toisen ihmisen kehossa "ottamassa iskuja vastaan" sekä pitämässä sitä hengissä. On sanomatta selvää, kuinka koen omassa kehossani tuollaiset asiat todellisuena.

Loppupeleissä on niin, että se, mitä tekee tuolle lainakeholle siinä vieraillessa, tekee myös itselleen!

Välttääkseni sekaannuksen mahdollisuuden, totean ponnekkaasti, että sinä hyvä lukija olet itsenäinen olento,

joten tässä toteamus "minä olen sinä" on hyvin sopimaton. Olemme tässäkin maailmassa kokemassa yksilöllisyyttä, olkoonkin, että olen pari kertaa vierailut täällä maapallollakin elävän toisen ihmisen kehossa, mutta siihen on ollut **hyvin painavat syyt**, suorastaan yhden elämän kokoiset.

Se "voima", enemmänkin mahdollisuus, jonka avulla tällaiset(kin) asiat on mahdollista tapahtua, on rakkaus. Taas se rakkaus, josta paljon puhutaan kaikkine tunnekuohui-neen, on hiukan toisenlaista luonteeltaan. Ehkä minun tarvitsee lisätä tuohon yksi sana, jolloin saadaan sydämen rakkaus. Sydän, paitsi, että viittaa biologiseen sydämeen, on mahdollista tarkoittaa ihmisyyden ydin- eli sydänolemusta, jossa asuu varaukseton rakkaus, joka on koko luomisvoiman ydin, näin maan läheisesti asia ilmaistuna.

Tästä sydämen rakkaudesta puuttuvat himo, halu, omistamisen sekä pätemisen tarve, vain joitain mainitakseni. Tämän muoto on "pelkästään" olla ja toteuttaa varauksetonta hyvää.

*

On termi empaatti, tarkoittaen ihmistä, joka kykenee kokemaan toisen ihmisen tunnetiloja. Tämä vaikuttaa ehkä merkilliseltä, mutta kun lähestyy asiaa tavalla, jossa tunteet luovat energiaa, jonka tällainen erikoisherkkä ihminen puolestaan voi kokea kuin omansa, tosiaan sillä lisäyksellä, että usein huomaa, koska kokee omia tunteita ja milloin taas toisen eräällä tavalla lähettämiä eli generoimia.

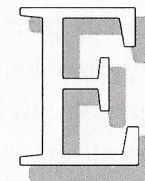
Vastaava analogia löytyy niin sanotusta ajatusten kuulemisesta, jossa tämän toisen ihmisen ajatus on mahdollista kuulla – tietysin ehdoin – tavalla, kuin hän sanoisi saman

asian ääneen, sillä ajatusten kuulemisessa se kuulostaa aivan hänen eli ajattelijan omalta ääneltään. Yksi tällainen ehto on se, että tämän ajattelijan tarvitsee kohdistaa ajatuksensa tähän toiseen ihmiseen tarkoittaen tässä sitä, kuinka vain ajattelee sanovansa tälle toiselle jotain, mutta on kuitenkin lopulta sanomatta ääneen.

On myös termi sijaiskärsiminen, joka on mahdollista tulkita energioiden, niiden tilojen vuorovaikutuksena sekä näin kvanttien vaihtamisena, jossa vastaanottaja eli sijaiskärsijä tosiaan tuntee tämän toisen energian (väsymys, kivut sekä säryt) kuin se olisi hänellä itsellään, kun taas tämä, jonka elämää helpotetaan, voi parhaimmassa tapauksessa olla täysin tietämätön koko pulmista.

Kun asetan nämä taustatekijöiksi tälle kokemukselle, tarinalle, tulen miettineeksi kysymystä, mitä muita eri maailmojen ja muotojeni tunnetiloja oikeasti aistin. Haluan vain ohimennen mainita, kuinka ajoittain koen selvästi jonkun koskettavan esimerkiksi kasvojani hyvin hellästi ja lämmöllä. On tietenkin luonnollista, kuinka tarjolla on lukuisia hyvinkin erilaisia selityksiä, joista osa on hyvin paikallisen maan läheisiä. Aloitetaan vaikka henkioppaista...

PURPPURASOTA



nsimmäinen uhri, olkoon kysymyksessä

mikä tahansa sota, on informaation paikkansa pitävyys. Se, että aseet sekä ammukset vaihtuvat kirjoitettuun sanaan, muuttaa asian luonnetta vain hieman. Ensin mainitut suojaavat pelkoja, kun taas sana, olkoon se paperilla tai sosiaalisessa mediassa, nostaa puolestaan helposti niitä esille, ajoittain jopa lietsoen ja generoiden niitä kuin siemeniä konsanaan, vaikka samalla tarjoavat mahdollisuuden tarttua niihin ja käsitellä niitä. Tuo asettaa medialukutaitoa koe-tukselle ja valppautta havaita disinformaatiota, vaikka sitä olisi terästetty faktan jyväsillä. Vai mitä tähän sanoo Battle Beast kappaleella King for a day?

OSA 1: Historiasta tähän päivään

Alustus

Mieleeni tosiaan palautetaan aivan itsetutkiskeluni alkumetreiltä asioita, toisen todellisuuden rankkoja, osin jopa pelottavia kokemuksia ja näkyjä, jotka esiteltiin minulle tuolloin ja jälleen nimellä Purppurasota. Noissa tapahtumissa olin tätä nimeä kantavan sodan keulahahmo. Minua oli vastassa maan ihmisiä, niin ystäviä kuin tuntemattomia.

Kuten sodassa usein tapaa olla, puolet ovat jaettuina. Sen jälkeen katsotaan, kenellä on eniten voimaa, keinoja, strategioita ja niin edelleen. Tuo noin perinteisessä mielessä. Tässä taistelussa näen olevan toisin. Jo mittelön alkumetreillä voittajaa – jos tuollaista sanontaa voi edes käyttää, on tarpeetonta etsiä, sillä näen ja tunnen sydämessäni, kuinka tässä on pelkästään häviäjiä. On vain kyse siitä, kuka häviää ja kuinka paljon.

Muistan monta toisen todellisuuden tapahtumajanaa eli polkuja, jotka kaikki pysähtyivät samaan tilanteeseen: Lopullisen aloituskäskyn antamiseen. Jokaisessa tapahtumassa olen liki täydessä sotisopassani...

Kaunisteltuna asian voi ilmaista, kuinka ihmistappiot, vaikka ensisijaisesti hengen ja energian piiristä onkin kysymys, tulevat olemaan valtavat. Sanalla "hävitys" pääsee suuruusluokkaan. On nähdäkseni mahdollista, kuinka tämä toisen todellisuuden asia voi konkretisoitua maan ihmiseen.

Suuren osan näistä kokemuksista, joita näin ja koin, kuin ennakomaistiaisena tulevaisuudesta, jätin pois kirjasta

Itseäni Etsimässä, koska pelkäsin kirjoittaa niistä, vaikka olin jo huomannut eri todellisuuksien asioiden joko jo tapahtuneen tai tulevan tapahtuvaksi. Niiden silkka järjettömyys kauhistutti minua. Siksi tein kaikkeni lakaistakseni asian maton alle "poissa näkyvistä, poissa mielestä".

Tällaisen näkeminen ja kokeminen kuormitti psyyketäni valtavasti. Psykologisen puolen asiasta voi ilmaista kysymyksellä: Kuinka monella massamurhaajan ammatti on oikeasti toiveammatti? Tietenkin tuollainen kysymys on kärjistetty, koska jättää olosuhdetekijät huomiotta, mutta äärimmilleen kärjistyneenä tilanne on se, että tappaa tai tulee tapetuksi. (W-Two Worlds: Syön mieluummin kuin tulen syödyksi).

On vielä eräs yksityiskohta, joka tarvitsee tulla mainituksi, kas kun ihmiset ovat taipuvaisia luottamaan sotilaalliseen voimaansa. Se on tässä paljolti täysin hyödytöntä, sillä asian luonne on painottunut energioihin.

Muistan valinneeni tien, jossa käytän kaikkia mahdollisia keinoja välttääkseni tuollaisen verilöylyn, joukkomurhan. Tähän mahdollisuuksien keinoon kuuluu myös itseni poistaminen yhtälöstä.

On selkeää, kuinka tuo kertoi vähintään sen hetkisten energioiden tilan sekä pyrkimyksen, eräänlaisen jo tapahtuneen valinnan tuloksen, mutta myös itsessäni olevan tilan.

Tänään, tällä hetkellä katsoessani energioiden eteeni tarjoilemaa ja mieleeni palauttamaa tilannetta, yritän jälleen liki kaikin keinoin pyristellä tästä irti, ulkoistaa itseni, vain huomatakseni, kuinka kaikki yritykseni haihtuvat kuin savuna ilmaan tai kuin vesi häviää maahan kaadettuna.

Minua kylmää kuulla, kuinka tästä (suomennettuna) ei ole helppoa tietä ulos. There is no easy way out. On olemassa laulu, joka jatkaa tuosta: "There is no shortcut home".

Minun on vaikea suhtautua noihin sanoihin ehdottomina, vaikka ymmärrän niiden tarkoituksen, sillä monet kerrat olen löytänyt polun, jonka kautta asiat saavat niin sanotusti onnellisen lopun, tai edes hyvän sellaisen.

Mutta nyt tämä energia tarjoilee vain yhden asian, taistelun, valtavan taistelun. Tiedän kyllä, mitä tarkoittaa sana väistämätön, mutta sen ymmärtäminen tällä hetkellä on yhtä tuskaa. Samoin minua hämmästyttää energioiden eräänlainen laimeus, sillä he yksinkertaisesti vain ilmoittavat asioista ja niiden luonteesta ilman minkäänlaista provokaatiota. Tuon vuoksi suhtaudun tilanteeseen suurella vakavuudella.

Olen tullut myös huomaamaan, kuinka itseni poistaminen yhtälöstä on täysin poissa asialistalta. Viittaani aloitus-tarinaani. Pysähdyn ajatuksellisesti jääden kuin tuijottamaan sanaa...

Väistämätön!

Se tulee kuin varkain huulieni välistä, vaikka vain ajattelen sitä. Kuva, jonka näen mielessäni ja edessäni tällä hetkellä on sellainen, että käännän pääni sivulle kuin automaattisesti voidakseni olla näkemättä sitä. Voin kuvata sitä kolmella sanalla:

Maan ihmisen hävittäminen!

Mitä pahaa maan ihminen on tehnyt ansaitakseen tuollaisen tulevaisuuden? Ahneus, ajattelemattomuus, primitiivi-

syys, vallan jano ja oman muotonsa halveksiminen, jota myös ylemmyyden tunne on, ovat liki olemattomia perusteita, vaikka noissa kuvastuukin pelko rakkauden sijaan. Olen aivan varma, jos tämä vaihtoehto asetettaisiin kenen tahansa nenän eteen, hyvin monella valinta uuden suunnan suhteen olisi erittäin helppo, sillä mikäli vanha suunta jatkuu, tie on lyhyt.

Mieleeni nousee kokemushistoriastani useita haastavia vuorovaikutustilanteita, joiden näen yhdistyvän tässä tarjoiluun asiaan, jotka ovat olleet samalla opetustilanteita. Esittelen ne lyhyesti.

1) Stigmat. Paikalliset energiat esittelivät aikoinaan aiheen minulle, johon vastasin tyylillä EVVK eli ei voisi vähempää kiinnostaa. Olin tuolloin ymmärryksessä, kuinka kyseinen hömpötys on varattu kiihkouskovaisille. Kuten arvata saattaa, voittaja-arpa löysi "kotiin". Vaikka kyse on pelkästään energioiden kokemisesta fyysisessä kehossa, voin sanoa niiden olevan aika kivuliaita. Se, että tein kipuja lievittääkseni energiahoidoja, katsoin aiheelliseksi myös painoitellen irrota kehostani, sillä se on hyvin tehokas kivunlievittäjä. Tosin, joskus vain tarjoilu oli tavattoman nopeaa ja yllättävää. Onneksi niiden väli oli kohtuullinen. Se, että kokemani järjestys poikkeaa historian kirjoituksista on lohduttamatonta tietoa. Ensimmäisenä tarjoihtiin rautaisannosta raajojen nivelille eli ranteisiin ja nilkkoihin. On sangen haastavaa yrittää nostaa lattialta edes wc-paperirullaa tuollaisen jälkeen. Viimeisenä tarjoihtiin rautaisannos oikealle puolelle kylkeen. Koin sen suorastaan lamaannuttavana aina hengitystä myöten. Kaaduinkin kuin sahapukki sänkyni päälle.

Kyllähän paikalliset energiat esittivät tuon jälkeen ponnekkaasti minun olevan uudelleen inkarnoitunut puuseppä Jesse eli kreikkalaiselta nimeltä suomennettu Jeesus Kristus. Voitte arvata, miten vähän minua kyseiset lampaat kiinnostivat. Tuon lisäksi monet mielenterveyteen keskittyneet hoitolaitokset ovat sangen täynnä kyseisiä ihmisiä. Tietenkin olin vastineessani huomattavasti diplomaattisempi, sillä hyvin hienovarainen ja selkeä oli myös tämä kertoja, viestintuoja ilmaisuissaan.

2) Kollektiivin tietoisuuden mittaaminen. Muistan, kuinka viittasin aikoinaan kintaalla koko asiaa kohtaan ajatellen sen olevan vain hengen ihmisten höpinää. Kävikin tosiaan niin, että probe eli mittapää tuli kuin ohjus kohdalleni ollessani päiväsaikaan auton ratissa. Sen lisäksi, että minulle näytettiin (tietenkin) aluksi hyviä maan päällisiä ihmisen aikaansaamia asioita, sain tutustua myös näkymiin inhimillisestä kärsimyksestä. Jälkimmäiseen tunnelmaan voi virittäytyä lukemalla kirjan Ydintrauma, johon tutustuin myöhemmin. Kertoo atomipommin aiheuttamista asioista.

Vaikka kysymykset olivat tuolloin ajoittain kohtuullisen ystävällisiä luonteeltaan, olivat energiat sen sijaan selkeitä, sanoisinko helppoja havaita.

Taisi siinä loppumetreillä tulla pieni tärppi keskustellessamme maan ihmisen elinmahdollisuuksista, kysymyksen alkaessa sanalla miksi. Ollapa tuossa sitten viisas ja väkevä.

3) Avaruudellisten voimien kohtaaminen. Muistan aikoinaan lukeneeni sen verran Raamattua, kuinka siellä vilahti tuollainen termi. Pidin sitä hiukan lennokkaana asiana, joten suhtauduin siihen aavistuksen skeptisesti. Syy, miksi kuvaan asiaa kyseisillä sanoilla tulee siitä, kuinka

kuvatessani tapahtumat eräälle merkitykselliselle ja paljon lukeneelle ystävälleni, hän sanoi olevan kyse tästä.

Muistan, kuinka päivällä elokuvaa katsellessani tunsin ulkoa tulevan selkeän energian, joka ilmaisi vuorovaikutuksen tarpeellisuudesta kanssani. Viittasin aluksi hiukan kinttaalla kyseiselle pyynnölle, jonka seurauksena energiat selkeästi tihentyivät tullessa liioittelematta käsin kosketeltavaksi. Kolmannella pyynnöllä he suorastaan vaativat päästä esittäytymään ja kertomaan asiansa. Ymmärsin kieltäytymisen olevan täysin poissuljettu.

Voin sanoa kyseisen opinpaikan ja vuorovaikutuksen energioineen olleen vahvaa ja sangen selkeäsanaista. Jälleen nousi esille maan ihmisen elinmahdollisuudet, mutta tavalla, kuinka vähäiset ne ovat (nolla) heidän hyökätessä. Yksi keskeinen teema oli elämän ja sen monimuotoisuuden kunnioittaminen. On luonnollista, kuinka he toivat esille omaa voimallisuuttaan esitellen samalla energioitaan. Ne yhdessä provokaation kanssa olivat melkoisia. Olin tuohon aikaan kuitenkin jo tottunut monenlaisiin, myös voimakaisiin energioihin, mutta tämä oli kyllä omassa luokassaan. He jopa itse ehdottivat, että olisin tarttunut miekkaani. Onnistuin olemaan tarttumatta siihen. Ahdas ja kapea on se polku, joka johtaa tuollaiseen tulemaan. Suosittelen olemaan rehellinen itselleen...oikeasti.

Kuten olen kyseisessä tarinassani aikoinaan esille tuonut, olen tarvittaessa heidän käytettävissä. On kuitenkin luonnollista, kuinka se tapahtuu pitkälti omilla ehdoillani – toistaiseksi.

Arvelen muistavani tämän vielä hyvin pitkään.

Ymmärtääkseni näissä tarvitaan tietoista kykyä olla vähintään kahdessa eri ulottuvuudessa tai värähtelytilassa samanaikaisesti – joka on mielestäni kaikilla, mutta tietoisuus tästä voi vaihdella. Kyky avautua asioille ja ilmentymille auttaa paljon, jolloin asiasta tulee luonnollinen tila.

Aikoinaan kirjoittaessani viimeksi mainitsemastani kokemuksestani, huomausin Raamatussa olevasta ohjeesta tämän voiman kohtaamisessa olevan kirjoitettu pelon perspektiivistä ja kuvitelmasta, kuinka yhden taistelun voittaminen tarkoittaisi koko sodan voittamista. Toisin sanoen, kyseisen kokoomateoksen ohje on kokolailla sopimaton, sillä kyseinen teos on tehty aikana, jolloin läskillä oli tapana tummua hyvin herkästi ja ihmishenki oli halpaa. Toki kyseistä kokoomateosta on stilisoitu, milloin kenenkin tarpeesta.

4) Helvetit, kadotukset ja muut vastaavat. Olen tosiaan käynyt noissakin paikoissa. Kadotuksen kokeminen on aika hankala, mutta siitäkin selviää, samoin helvetistä, joka tosin oli minulle aika helppo paikka. Tämä tietenkin suhteellista.

On myös paikka, jonka esittelen aiemmassa kirjallisuudessa (Elixir) osiossa Näen Punaista. Se on aika mielenkiintoinen oppimisympäristö. Sen sijaan, että siellä olisi ollut varsinaista sisäilmaongelmaa, voin kuvata sen olleen paikka, jossa nopea oppiminen sekä päätöksenteko on ajoittain suotavaa, diplomaattisuus sekä ystävällisyys mukaan lukien. Tämä on juuri se paikka, josta aikoinaan kerrottuaani eräälle merkittävälle ystävälleni, hän hiukan hymyssä suin tiedusteli ”Missä helvetissä sinä oikein nyt olet ollut?”. Niin, minä seurasin näkemiäni ja havaitsemiani energioita ja hupsankeikkaa...

5) Ehkä viimeisenä infona tähän liittyen on edellisessä kirjoituksessani Afterlife esille tuomani näky, jonka aikana olen toisessa todellisuudessa. Tuossa näyssä näen vilauksen melkoisen suuresta taistelusta.

*

Kuin automaattisesti, yhdistän aiemmin luetteleman asiat energioineen tässä tarjoiltuun. Näyttää siltä, että vähän väliä jostain nousee esille se ”hiukan suurempi haaste”. Voisiko tämä joskus ihan oikeasti loppua?

Ymmärrän pelkääväni tulevaa, sillä tajuan, kuinka olen käyttänyt liki kaiken annetun ajan muodostaakseni lopullisen päätökseni. Pelkään menettäväni tahtotilani maan ihmisen puolustamisessa, jolloin keskitän kaiken energiani, taitoni, tietoni sekä tarmokkuuteni yhteen ainoaan asiaan muiden kanssa – vastustajan eliminoimiseen. Pelkkä ajatus tuollaisesta puistattaa minua.

Mietin hartaasti...

-Ei! Tässä täytyy olla jotain muutakin! On pakko olla...

Minusta tuntuu, kuinka minua viedään jälleen kuin pässiä narussa, joka on tällä kertaa erittäin tiukalla. Miksi tällainen epäinhimillisuus? Mikä on tämä Pelon Planeetta energioineen, jossa olen kuullut, kuinka rakkaus on ikuista?

V ä i s t ä m ä t ö n . . .

Tunnen olevani kuin jumissa.

Se, että ihmiset ovat valinneet mielestäni kamalia asioita itselleen tapahtuvaksi, ja jostain syystä paikallinen maailmankaikkeus tarjoilee minua niiden toteuttajaksi, on pelkkänä ajatuksena tavattoman epämiellyttävä. Minun on

vaikea tuoda edellisen virkkeen kahta viimeistä sanaa riittävän painokkaasti esille.

Tiedän, kuinka kohdallani lopullinen valinta toimeenpanijana on vielä tekemättä. Jos olisi toisin, tuskin enää kirjoittaisin tätä, sillä tarinan kertominen historian lehdille olisi jonkun toisen tehtävä, mikäli se ylipäättään olisi enää tarpeellista.

Miksi minun tulisi nyt kääntyä maan ihmistä ja maailma muotoani vastaan, kun kerran olen niin monet kerrat ollut tämän samaisen olennon elämän jatkumisen kannalla? Onko jotain, mikä on jäänyt tai jää minulla nyt havaitsematta?

Muistan toki tekemäni vahvan ja moniulotteisen energiahoidon ns. Gaian eli maapallon, niin aineellisen kuin energioissa olevan maapallon eduksi neutraloidessani siinä olevia jännittyneitä tiloja, ja kohottaessani sen energioita. Samoin monet muut ovat tehneet kyseisiä hoitoja. On luonnollista, kuinka tuollainen asettaa haastetta maan ihmiselle, sillä monet vanhat ja hyvät asiat sekä keinot voivat mahdollisesti tulla täysin sopimattomiksi, koska niiltä loppuu jalansija. Onko tämä se ”hint”, jonka tuo toimenpide maksaa? Olen kyllä tähän saakka ollut käsityksessä, kuinka kaupankäynti on vain ihmiselle ominaista toimintaa maailmankaikkeuden sijaan.

Tarvitsevatko ne ihmiset, tarkennettuna kypsymättömän egon omaavat ihmiset, joilla ego kokee olevansa sama kuin fyysinen keho tai koko mieli, auttajaa päästäkseen pois maallisesta kehosta, ehkä jopa hengen eli energioiden ulottuvuudesta? Tässä olisi hyvin tärkeää oppia ymmärtämään ego, mieli (jonka osa ego on), fyysinen keho ja tietoisuus omina

kokonaisuuksina. Tämä tarkoittaa silloin mielestäni vain yhtä asiaa: ihminen saa liian hitaasti aikaan muutoksia, jotka olisivat hänen olemassaololleen edullisia.

Onhan sota tietenkin yksi keino säädellä populaatiota, mutta nähdäkseni sangen lyhytnäköinen kaikessa epäinhimillisyydessä. Minulla herää kysymys: millainen on se maailma, joka jää tänne eloonjääneille? Tarkoitin jokaista osapuolta.

Kuulen sanan Jumala. Olen ehkä aavistuksen karkea ilmaisussani, mutta toisen maailmansodan päätyttyä juutalaiset pystyttivät maamerkin, jossa miljoonat heistä kysyivät, missä heidän Jumalansa oli, kun he olisivat sitä tarvinneet. On selvää, kuinka heidän uskonsa horjui tuossa tilanteessa suuresti. Viitataan vain osin siihen, kuinka ihminen sokeutui omille teoilleen sekä muodolleen toisen osion ollessa johdatteleva siihen, mitä nämä ihmisen tekemät jumalat ovat.

Alan päästä kärrylle, miksi minun tarvitsi palata takaisin. Viitataan osioon Noutajat Saapuvat. Edelleen ihminen, joka tietää ja tuntee historiansa, osaa olla toistamatta samoja asioita yhä uudestaan ja uudestaan ja näin välttää lukuisat sudenkuopat. Saan tästä ajatuksen viestintuojasta.

Haen kaukaa vielä yhden oljenkorren, sivujuonteeseen. Ehkä kulkemani itsetuntemuksen tie tosiaan päättyy melkoisen rankkaan lopputenttiin eli loppukokeeseen. Koen vahvaa hylkimisreaktiota sanojen ”lopputentti”, ”loppukoe” ja ”viestintuoja” kohdalla niiden sisällön vuoksi. Tästä on todella vaikeaa nyhtää minkäänlaista huumoria!

*

Huomaan saaneeni paljon oppia paitsi oman aineellistuneen kokemushistorian tasapainottamiseksi, myös tietoa sekä ymmärrystä siitä, miten tämä paikallinen maailma ja maailmankaikkeus toimii, aineellisen kehoni toiminnan lisäksi. Voin siteerata Terminator II elokuvaa, jossa kyseistä nimeä kantava luomus toteaa tappamisen olevan hyvin tehokasta, kun tietää asioiden perusteet, olkoonkin, että tämä olemus suojelee tiettyjä ihmisiä. Näin nousee esille itse tiedon neutraalius. Kyse on siis siitä, mihin ja ehkä myös miten tietoa käyttää.

Lukuisa on siten kohdallani niiden ihmisten joukko, jotka ovat saaneet kauttani avun mitä erikoisimpiin pulmiinsa tai sairauksiinsa, heidän sanoin. Siksi käytän sanontaa, kuinka lukuisat tarinat kohdallani päättyvät onnellisesti. Keinot tosin ovat välillä olleet mielenkiintoisia, jossa kuvaus maan ja taivaan väliltä on vähättelevä.

Yksin tekemisen sijaan tarkkasilmäinen lukija voi löytää mainintoja siitä, kuinka käytän me-muotoa tai kerron tekeväni näitä tietyn porukan kanssa, tai kuten edellä ilmaistessani, kuinka jokin asia tapahtuu kauttani. Toisin sanoen, minä olen vain yksi tekijä monen muun ohella. Se, että olen omien kokemuksieni keskiössä, tekee tarinasta aavistuksen minä-keskeisen.

Nyt vain on pieni epäilyksen varjo onnellisen lopun suhteen...

On totta, kuinka olen kiemurrellut tästä asiasta toistaiseksi aina irti ja siten kulkenut ehkä lyhytnäköisesti jopa "väärään suuntaan", onkin ollut hyvin tarpeellista. Kaikki se oppi ja kokemukset ovat itse asiassa jalostaneet minua kohtaamaan tämän asian.

Lukemattomat kerrat olen kohdannut mitä mielenkiintoisempia pelkojani sekä asioita, vain huomatakseni niiden todellisen luonteen ja kuinka ne ovat pienentyneet tai menettäneet otteensa minussa.

Olen jo aikoinaan kirjoittanut siitä, kuinka maailmanpelastajan viitta on minulle tavattoman sopimaton. Mutta jos tuollaista sanapartta on pakko käyttää, rajoitan sen kernaasti koskemaan vain omaa maailmaani. Minähän olen lähtenyt etsimään itseäni, tulemaan tietämään, tuntemaan ja ymmärtämään muotoani ja lopulta ihmisyyttä.

*

Tietenkin tämän asian – sodan – tiimoilta on tullut muistutuksia, jotka olen kyllä melkoisen hyvin onnistunut lakaisemaan maton alle. Mutta nyt, aivan viime päivinä näiden muistutusten tyyli on muuttunut. Ne hiipivät tietoisuuteeni alitajunnan kautta liki vaatien tulla huomioon otetuksi. Mitä muuta voisi tarkoittaa se, että elämiseni ihmisenä alkaa olla ajoittain jo hyvinkin sietämätöntä ja jokaisella kerralla lähtölippu mitätöityy? Pisteessä, jossa sietämättömyys on sietämätöntä, johtaa väistämättä toimintaan.

Eräänä muistutuksena voin sanoa toimineen kirjani *Afterlife* kappale Atán'n kirja. Siinäkin näen toisen todellisuuden tapahtumassa tulevaisuuteen sen hetkisestä positivistani eli itseni ja asiain tilasta nähden. Kuten on tiedossa, Atlantis paljolti katosi maailman kartalta.

Huomaan saaneeni muistutuksen myös ohjelmasarjan *W-Two Worlds* muodossa. Siinä tarinan "sankari" vapautuu vasta sitten roolistaan, kun kaikki on tehty (ja valitsee tari-

nan päättymisen) sekä käynyt leijonan luolassa saaden siipeensä melkoisesti. Tuon seurauksena hänen hapenotto-kykynsä hiukan rajoittuu. Sana sankari siksi lainausmerkeissä, koska suhtaudun siihen tällä hetkellä hiukan samoin kuin kuukauden vanhaan spelttileipään sen ollessa hyvin paksussa homeessa. On vaikea sanoa, kehrääkö se vai muriseeko.

Mietin katsoessani ulos ikkunasta, millaiset mahdollisuudet minulla on jatkaa ihmisen elämääni tällaisen viestin tuomisen jälkeen? Odotettavissa ilmeisesti on, että katu-jargonin kautta ilmaistuna pataan tulee melkoisen lujasti. Suunnasta on pieni aavistus. Tällainen tulevaisuuden kuva asettaa hiukan painetta tehdä se, mikä tarvitsee tehdä yhteisen hyvän eteen.

*

Olen kyllä huomannut tietyn asetelman oleva tarjolla jo vuosia sen vain odottaen päätöstäni. Kuten arvata saattaa, sen verran tiedän ja muistan historiasta, kuinka tuollaisessa mittelössä käy itse kullekin, ja nyt totta tosiaan tarkoitukseni sen sijaan, että toistaisin eteeni laskettua punaista historian kertaamisen mattoa, seuraan tilannetta suuresti, mutta kaikkea muuta kuin täysin passiivisena, vaikka maton alla on jo selkeä kumpare. Olen aktiivispassiivisena valinnut hiukan toisin. Tätä voi sanoa vaikuttamiseksi ja energiатыöskentelyksi. Sitäpaitsi, ajat noin yleensä ovat kyllä muuttuneet selkeästi noista historiallisista hetkistä, mutta silti suhtaudun saamiini vihjeisiin sangen suurella tarkkaavaisuudella.

Mutta, olenpa valmis myöntämään senkin, kuinka tämä maailma ja vähintään paikallisen maailmankaikkeuden energiat ovat olleet suuresti jo nyt tukenani säilyttääkseni

veronmaksuvelvollisuuteni sekä hapenotto-kykyni. Näin on ilmeisesti myös jatkossa.

Ansoista

Kuin puoliväkisin tulee mieleeni, kuinkahan tässä on jonkinlaista ansan paikkaa tarjolla? Tilapäisesti turvonnut niukoilla opeilla toimeen tuleva ego voisi hetkessä laittaa maailman asiat järjestykseen – eikö totta?

Liki jokainen ihminen päästessään valtaan haluaa parantaa jo kunnossa olevaa maailmaa vielä paremmaksi – siinä kuitenkin harvoin onnistuen. Paremmuuden sijaan usein vain tehdään muutoksia tavoissa tehdä jokin asia tai asioita – uudestaan.

Epäilyksen varjo lankeaa myös käytettävien voimien, energioiden ylle vipuvarren oikeudenmukaisuus kautta. Millä oikeudella tekisin jotain tuollaista?

Vaikka olen viestintuoja, on silti ehkä eduksi harkita käytettäviä keinoja ja sanamuotoja. Niin sanotun ”hyvän ja rakkaudellisen” asian tekemiseen on helpostikin saatavilla energioita, mutta piikkilankapostin kanssa on taiturointia.

Ja mikä on se energia, joka tällä tavalla tunkee tupaani niin ovista kuin ikkunoista likipitäen vaatien toimintaa? Tarkoitan sitä, kuinka voimakkaasti koen tuon energian läsnäolon, vaikutuksen fyysisessä kehossani. Sana väistämätön on melko vahvaa viestintää!

Ymmärrän kyllä, kuinka on olemassa vain tekoja, asioita ja energioita sekä asiain tiloja ihmisen eli tarkkailijan tehdessä subjektiivisen valinnan niiden hyvyystä tai huonoudesta.

Tiedän, että silloin, kun on aika toimia ja tehdä asia, silloin se tulee tehdä. Nyt olen kuitenkin hiukan epävarma. Ehkä jotenkin edelleen näen ihmisen sydämen olevan niin sanotusti ”puhdas”. Toista on tietenkin oppi, jonka on hyväksynyt itselleen ohjenuoraksi, elämänohjeksi. Toistan edelleen saman kysymyksen kuin hetki sitten: Miksi minun tulisi nyt kääntyä maan ihmistä vastaan?

Olenko mustavalkoinen?

Ehkä tämä on tosiaan vain ja ainoastaan minun henkilökohtainen asia, joka näyttäytyy tässä maailmassa tällä tavalla kollektiivisuuden kautta, eli paikallinen energia-ympäristö palauttaa, peilaa itsessäni olevaa vahvasti patoutunutta asiaa. Tarkoitin, kuinka alitajuisesti ulkoistan asian itsessäni ja havaitsen sen ulkoisen maailman tilana ja ”ongelmana”. Mielenkiintoinen sudenkuoppa, koska tuo tarkoittaisi sitä, kuinka vastustajani on minä itse.

OSA 2

Aiemman tilanteen jäähtyttyä ja nautittuani muuttaman päivän seesteystestä, varsin suuresti toimintaa vaativat energiat liki räjähtävät silmilleni eli tulevat hyvin vahvana kokemusmaailmaani.

Patoutunut raivo ilmaisee itseään jakaen koko tunnepuoleni yhdessä vihan kanssa. Ne ovat odottaneet liian kauan päästäkseen toteuttamaan itseään, päästäkseen pois vankiloistaan. Kohteeksi käy mikä tai kuka tahansa – ihminen.

On selvää, kuinka tähän on sekoittuneena mukaan tunne-energiaa, joka viittaa maallisen kumppanini puuttumiseen ja sen kautta rakkauden kokemiseen. Tämän voi tulkita oman teon oikeutuksena. Huomaan tietoisten toimintatapojeni olevan suuresti altavastaajan tilassa. On kuin etsisin tilaisuutta päästää kaiken raivon ja vihan irti. Tarvitseen vain pienen sysäyksen, ulkopuolisen aloitteen...

Walk into the heart of danger

Nenäni eteen tulee otsikon mukainen kappale Youtuben ihmeellisestä maailmasta. Sen esittää Battle Beast. Vaikka pidän sen melodiasta, on sen sanoitus niin osuva, että saan erinäisiä väristyksiä sekä muita kehoreaktioita. Osuva on myös yhtyeen nimi.

Niin. Pelot tarvitsee kohdata. Ymmärrän viestin sekä perustelut. Voisin ilmaista, kuinka kyseisellä kappaleella on sanomaa.

Tiedän...

...kuinka maan ihmisyyteen kuuluu pelon korostaminen, sen turpoaminen yli äyräittensä osin mielikuvituksen ja kokemushistorian avulla. Mieli kasaa siihen kaikki vähänkin sopivat asiat sekä asiayhteydet, jotta se olisi riittävän suuri ja kokisi oikeutusta puolustamiseen, vaikka näillä asioilla ei olisi mitään tekemistä itse pelon juuren kanssa. Jokin yhteinen tekijä niissä silti usein on.

Lienee aika aloittaa purkamaan vyyhteä ”sattumista”...

Tapahtumia ja ”sattumia”

Toistan tässä useita jo esille tuomiani asioita kuin karu-sellissa, koska noin tosiaan tapahtuu.

Atlantis:

Nähdäkseni Atân'n kirja on kuvaus Atlantiksen ajoista nuoren ihmisenalun silmin tarkasteltuna.

Tähän tekee omanlaista lisuketta muut muistikuvani kyseistä manteretta kohdanneesta sodasta sekä luonnonmullistuksesta, joka oli tietoisten ihmisten aikaansaannos. Tämä muodossani oleva energia ilmaisee itseään kauttani tavalla, kuinka kuului tähän hävittäjien ryhmään, jolloin se saa minussa muodon mm. muistikuvien kautta, kuinka eräänä toimijana olisin ollut minä. Mielenkiintoista!

Tuossa mullistuksessa päätettiin myös kätkeä suuri määrä sellaista tietoa, joka sopimattomiin käsiin päädyttyään olisi ihmisen maailmaa kohtaan erittäin kohtalokasta. Tämä käsittää myös energiat ja niiden kanssa toimimisen.

Muodossani on siis energia, joka sanoo ”minun” olleen yksi, joka päätti tuhon puolesta, mutta jättäen oljenkorren, jossa vain osa tuhotaan, vaikka vain harva uskoi siihen, että jäljelle jääneet olisivat parantaneet tapansa. Ilmaisen asian näin, he itse valitsivat kohtalonsa.

Sanat ”itseni” ja ”minun” ovat siksi lainausmerkeissä, koska sen sijaan, että kysymyksessä olisi minun, fyysisen kehoni eli Anitan edellinen elämä, ovat ne vahvoja ohjaavia energioita suuntaan, että valitsisin toisin tässä ajanhetkessä. Tätä voi verrata elämän eväisiin tai käytössä oleviin työ-

kaluihin. Tämän hetkinen fyysinen keho – Anita – on osa muotoani.

Sen sijaan, että joku olisi tehnyt muinoin väärin, on pötyä. Lukuissa määrä ihmisiä teki valintoja omista lähtökohdistaan päästen lopulta nauttimaan niiden seurauksista. Noin käy, kun demokratiasta tulee tyhjä korulause, diplomaatiasta puhumattakaan. Ylimielisyyden ja ylivertaisuuden tunne ovat sopivia apusanoja tavoittellessa kahta aiemmin mainittua. Päättäjät punnitaan lopulta siinä, miten he kohtelevat alaisiaan tai heikoimmassa osassa olevia toisia ihmisiä.

Pari kokkareta:

Tai ehkä jopa asteroidi. Tämä on nopeasti tuotu esille, sillä taidot, joita olen tässä käyttänyt, ovat tuttuja jo Atlantiksen ajoilta ja jota kutsutaan nykyisin energiakanavoinniksi. Se on eräs tapa neutraloida niitä. Tosin tässä tarvitaan myös niitä vastaenergioita. Dualismissa on helposti ”puolet jaettuina”. Vai mitä tähän sanovat kaksoset Yin ja Yang?

Myönnän irrotelleeni suhteellisen rauhallisesta ja tasapainoisesta paikallisesta lähiavaruudesta eli asteroidivyöhykkeeltä kokkareita ohjaten niitä törmäyskurssille maapallon kanssa. Onneksi vastavoimat ovat pyytäneet tarkennusta näihin tahdonilmaisuihin ja energiakanavointeihin, jotka ovat siis tapahtuneet kauttani, vaikka myönnän maallisten tunteitteni pienen läikähdyn noissa hetkissä.

Ensimmäisessä tapauksessa maapallolle tuli vain pieni kokkare saaden aikaan suurelta osin aineellisia vahinkoja huomattavasti suuremman palasen mennessä hienosti ohitse.

Toisessa tapauksessa jonkin aikaa tuon jälkeen jälleen maapalloa lähestyi iso kokkare, joka tosin tällä kertaa hajosi alkutekijöihin jo avaruudessa. Noin käy kun koossa pitävä voima poistetaan. Nämä olen tuonut esille jo aiemmassa kirjallisuudessani.

Sää:

On erikoista saada sähköpostiin toiveita paikallisen sään suhteen – ja toteuttaa ne, vaikka on olemassa termi poppamies. Nykyisin olen sangen pidentyväinen tällaisen toiminnan suhteen.

Joidenkin ihmisten menehtyminen:

Niin. Olen tavannut ihmisiä niin kutsutussa toisessa todellisuudessa sangen kiristyneissä väleissä. Olen tuolloin ollut mielestäni tilanteessa, josta on vain yksi tie ulos, mikäli haluan jatkaa maallista elämääni. Tuloksen jo tiedättekin.

On myös tilanteita, joissa olen ollut kuin kahdennettuna eli tietoisena projektiona toisessa todellisuudessa ja kertonut näkökulmani hyvin selkeästi tälle kisailukump-panilleni. Loppu on hänen valintaa. Luonnollisesti olen kokenut hetken aikaa syyllisyyttä tapahtuneesta, mutta painotan sanoja hetken aikaa. Näissäkin tapauksissa kyseiset energiat ovat tosiaan tulvineet maallisesti tupaani ja olleet selkeästi havaittavina vaatien huomiotani. Tapaan kyllä olla ystävällinen, mutta jos joku aikoo tosiaan naarmia orvas-kettäni urille, saatan helposti olla asiasta toista mieltä.

Energioiden palauttaminen:

Olen myös palauttanut joitain energioita ihmisille, jotka ovat olleet niitä luomassa kanssani, mutta vain sen

osan, joka heidän on. Jostakin syystä useat heistä ovat tarvinnut paikallisen terveydenhoitojärjestelmän apuja päästäkseen jälleen tolpileen.

Tapaan ottaa vastuuni teoistani ja myöntää ne, mutta sen sijaan, että myöntäisin jotain sellaista, jota joku väittää teokseni ilman, että minulla on siitä tietoa, on arveluttavaa. Olen huomannut ihmisten ajoittain tarvitsevan syntipukkia. On selvää, kuinka kieltäydyn tuollaisesta.

Se, että jokin energia näyttäytyy minun maallisena hahmona, on mielenkiintoista, sillä itse teen niin harvoin, mutta huomattavasti useammin havaitsija itse antaa muodon ilmestyvälle energialle... Poltergeist on tällaisesta tiedostamattomasta itsegeneroinnista yksi hyvä esimerkki.

Hyvät ihmiset. Tämä maallinen keho, Anitaksi kutsuttu, on ankkuripaikka, maallinen lippulaiva sille, mikä minä olen. Miksi asettaisin sen vaaraan näyttäytyessäni sellaisena, kun minulle on huomattavasti luontevampaa olla oma itseni? Sitäpaitsi, edelleen valitsen näyttäytymiseni muodon kunkin tilanteen mukaan, sillä tahtotilani on valaa turvallisuuden tunnetta heihin, joita kohtaan. Toki joskus energioissa on tilanteita, jolloin esitystapani on selkeäsanainen, ehkä jopa hieman jyrkkä, mutta tällöin se näkyy myös valitsemassani muodossa.

Jotain hyvääkin:

Lukuista on tosiaan niidenkin ihmisten joukko, jotka ovat saaneet kauttani apuja mm. sairauksiinsa sekä haasteelliseen elämäntilanteeseensa. Olen tuonut usein esille, kuinka tällä asioiden vastaanottajalla eli lähimmäisellä on myös sangen merkittävä osa tervehtymisensä suhteen.

On luonnollisesti tilanteita, jolloin ihmisille kelpaa apu vain tietystä suunnasta. Osin tuosta syystä tietoisien muotoni on tarvinnut esiintyä paikallisena Jumalana, jota onneksi tapahtuu harvoin. Kyseinen muoto kuvaa myös niitä energioita, joiden kautta asiat tapahtuvat eli joissa olen sillä hetkellä.

Onpa ihan mekaanisiakin laitteita, joita on mahdollista saada toimimaan energiahoidon avulla. Elektroniikka on tässä tapauksessa mekaniikan eräs osa-alue.

Yritän sanoa, kuinka samaa tietoa olevaisesta ja sen muodosta voi käyttää niin monella tavalla, jossa vain subjektiivisesti on mahdollista jaotella tapahtumia sekä ilmentymiä hyväksi tai huonoksi.

Joten, jos nyt aiotte heittää sitä kuuluisaa ensimmäistä kiveä, mikähän mahtaa olla perusteenne siihen?

*

Palaan täydentävän informaation karusellista.

Kyseisessä laulussa kehoitetaan olemaan varovainen ja välttämään pimeyden kahleita.

Mutta. Suuri mutta!

Onko se pimeyden kahleelle antautumista, jos toteuttaa toisen pyynnön: "Vahingoita minua", joka tosin usein näyttäytyy tavalla, jossa joku kokee minut epämiellyttävänä aikoen mahdollisesti käydä kimppuuni tai muuten vahingoittaa minun fyysistä kehoani ja lataa takaisin täysilaidallisen?

Jokainen voi miettiä tuota kohdallansa. Itse olen tuohon jo vastannut, eli vältän kyseistä toimenpidettä suu-

resti. On myös tilanteita, joissa saan ystäviltäni apuja tuolaisen tilanteen rauhoittamiseksi ilman naarmuja yhteenkään osapuoleen.

Pyöritän tuota vihan ja raivon asiaa monella tavalla saatuaani siihen hiukan etäisyyttä, mutta päädyn aina samaan lopputulokseen: tyhjää.

On sanonta: kun et tiedä, mitä tehdä, älä tee mitään. Tietenkin paikallinen maailmankaikkeus ohjaa huomaamaan tämänkin asian. Päätän siis päästää irti tästä. Onko minulla muutakaan mahdollisuutta?

Kuinka ollakaan!

Oivallan, kuin tosiaan taikauskusta, mikä on mahdollisen raivon ja vihan takana. Sen sijaan, että tarkoituksenani olisi tosiaan vahingoittaa ketään ulkopuolista, onkin alitajui-nen tarkoitukseni vahingoittaa itseäni, ilmeisesti hyvin vakavasti lähimmäisen kautta.

Löydän tähän ainakin yhden syyn. Se on kokemani vääräys, karvas petetyksi tulemisen tunne, kun jouduin palaamaan takaisin tänne maan päälle ihmiseksi. Taisin tuossa tilanteessa kehua melkoisesti tätä paikkaa, planeettaa ja ihmisen maailmaa. Myönnän tunteitteni hiukan kiehattaneen. Saattoivat ne paikoin palaa jopa pohjaan...

Miten tämä oivallus sitten syntyi?

Noh. Aloin hämmästellä havaintoja, kuinka tämä maailma tarjoaa kuin balsamia vuotaville haavoille, myös välikappaleiden nimeltä ihminen - lähimmäinen - kautta. Se oli minusta outoa, mutta tuntui kuitenkin hyvältä. Tarvitsi enää se yksi miksi-kysymys, ja tässä sitä nyt ollaan.

On hyvin ihanaa ja hienoa, kun on ihminen, lähimäinen, jolle voi purkaa luotettavasti ajatuksiaan, jotka saatavat ajoittain olla hassujakin tunnekuohuja sekä päättelyjä ilman päätä tai häntää, josta muuten tulee ympyrä, kehä.

Tietenkin tähän sisältyy myös yhden yön aikainen intensiivikoulutus muissa todellisuuksissa kuin kertauksena. Sen kanssa askartelin sitten yhden illan, päättyen toteamukseen ja mielikuvan kautta tahdonilmaisuun.

Niin. Onhan minulla huomattavasti hyviä ja ihania kokemuksia tässä maailmassa ja tämän maailman ihmisten kanssa. Luen tähän sisältyvän myös paikalliset energiat, jotka ovat auttaneet minua paljon ja monissa tilanteissa.

Palaan hetkeksi tuohon aiemmin esille tuomaani lauluun. Vaikka siinä varoitetaan pimeydestä, voin sanoa tuntevani sen kuin vanhan ystävän, joka kyllä auttaa minua sen omilla keinoilla, jos pyydän sellaista. Tietyllä tavalla ajateltuna voin sanoa, kuinka se auttoi nytkin monen muun lisäksi.

Tunne, joka minulla on tällä hetkellä, on seesteinen ja jo hiukan rauhoittunut, mutta tiedän, kuinka tämä mittelo, jonka nyt tässä olen teille esitellyt, on vasta alkusoitto, esimakua, lämmittelyä siihen, mikä on tuleva.

Kiitos ystävillemi niin hengessä kuin aineessa sekä sydämen äänelle.

On vain ajan kysymys, koska seuraava erä alkaa.

Vältän leimaamasta ketään tai mitään viholliseksi tai jotain vastaavaa, sillä näen sen oleva oikeutus ”puolustamiseen”, joka on naamioitu eli valheellinen selitys aloittaa

sota, sillä huomaa tämän aiheen olevan sangen tulenarka. Kilpavarustelu on vain askel sanojen puolustus sekä sota välissä.

Huomaan samalla, kuinka olen astunut ansaan...

OSA 3

Vaikka toin aiemmissa osissa esille tämän asian henkilökohtaisuutta, olisi sangen ajattelematonta kuvitella tämän olevan vain ja ainoastaan itseäni koskeva. Energioilla kun on taipumus vuorovaikuttaa olemassaolonsa kautta eli niille on ominaista gravitaatio.

Tiedustelen, miksi tämä sota?

Saan vastauksen, kuinka ihminen on omalla toiminnallaan luonut tämän edellytykset sekä olevaisuuden. Se ”sotaenergia”, jota maan ihminen on luonut olevaiseksi, vaikuttaa myös muihin maailmoihin.

Niinpä tietenkin. Olisihan se pitänyt arvata. Ja vaikka olisi toisin, jotain tälle tupaan ajoittain voimakkaastikin tulvivalle energialle tarvitsee varmaan tehdä.

Ymmärrän tässä oman osani myös tavalla, kuinka muodossani on tälle energialle vastaanottavainen eli otollinen maaperä. Viittaan psykologian tilaus-malliin.

Perusturvallisuuden tunteen puuttuminen

Syksy on jo niin pitkällä, että on viimeinen työviikkoni. Minua on kalvanut tunne, jota voi sanoa surul-

lisuudeksi ja sen tuomaksi epätoivoksi - toivottomuudeksi. Vaikka olen yrittänyt mitä tahansa keinoja nähdä stereotyyppioitteni sekä muurieni läpi löytääkseni sen syyn, surun nimi on osannut pysyä piilossa. Sen voimakkuus sekä läsnäolo on paisunut liki läpätunkeväksi ja vaatii tulla huomioon-otetuksi.

Nyt, tänään, 26.9.2018, kiitos osaltaan eräälle ihanalle ihmiselle, olen tainnut viimein hoksata, antaa nimen tälle tunteelle. Kuten niin usein on, paljon on tarvinnut tapahtua havaintoja kokemusmaailmassani, jotta tämä kupla saa nimen. Se on maallinen perusturvallisuuden tunne, sen puuttuminen eli perusturvattomuuden tunne.

Ihmiset, jotka omien sanojensa mukaan tuntevat maallisen olemukseni, saattavat hiukan hämmästellä tätä.

Tarvitsee siis avata asiaa.

Lähden niin läheltä kuin syntymästäni tähän paikalliseen maailmaan. Tarkoitan syntymällä sitä ajankohtaa, jolloin on päätetty, että tulen ihmiseksi ja olen jo kosketuksissa ihmiseen, jota jotkut voivat kutsua alkioksi, sellaiseksi alkioksi, joka on maallisen ihmisen perusta. Hedelmöittyneestä munasolusta, joka vasta hetken kuluttua kiinnittyy kohdun seinämään, voi jo käyttää tuollaista nimeä. Huomaatan, kuinka lääketieteelliset termit poikkeavat tästä.

Olen tietoinen lääketieteen löydöksestä, jossa on onnistuttu kuvaamaan hedelmöittymisen hetkeä, jonka yhteydessä tapahtuu mielenkiintoinen välähdys. On mahdollista ajatella tuon olevan se hetki, jolloin syntyy ns. hopealanka eli energiayhteys alkion - tulevan ihmisen - sekä tietoisuuden välille. Muitakin selityksiä on olemassa.

Toisin sanoen, hedelmöittynyt munasolu, joka on tunnetusti kahden yksittäisen solun yhdentymä, voi kantaa kokonaisen ihmisen tietoisuuden. On näin hyvä miettiä sitä, millaista tietoisuutta ja tietoa kantaa aikuisen ihmisen keho kaikkine soluineen, jossa hermosolut ovat vain yksi soluryhmittymä, erikoistunut solutyyppeihin niin kutsutuista kantasoluista. Ehkä kohdallani on vielä asiallista mainita, että olen biologisesti samanmunainen eli identtinen kaksonen. Silti olemme tietoisina olentoina kaksi eri ihmistä.

Se, mitä jo tuolloin tunsin ja koin ympäristöstäni, voin sanoa olleen sellainen, että toden teolla harkitsin uudemman kerran tänne jäämistä ja ihmiseksi tulemistä. Olisin hyvin mielelläni ottanut harkitun taka-askeleen, jos se olisi millään muotoa ollut mahdollista. Olin kuitenkin hengessä eli minätietoisena energiaolentona luvannut jotain tälle maailmalle; tulevani tänne ihmiseksi ja tekäväni tiettyjä asioita, antaa vastauksia. Samoin olin käynyt sanomassa tulevan äitini isälle heidän ollessa ulkona sen, mitä sanoin ja mistä olen kirjoittanut.

Energiat, joita siis aistin tietoisena olentona tuossa hetkessä, olivat hämmäntäviä, suorastaan luotaan työntäviä. Se ja ne poikkesivat paljon siitä kuvasta, jota koin ja näin katsoessani maapalloa etäältä ennen inkarnoitumistani antaessani sanani, lupaukseni, ollessani pelkästään tietoinen henkiolento eli minätietoinen energiaolento.

Aikain kuluttua - joka hengen kautta koettuna on tavattoman lyhyt aika - kun maallisesti synnyin tänne ihmisenä, hämmästelinkin edelleen itsessäni olevaa tuntemusta paikallisesta ympäristöstä. Käyttäessäni kuvausta, kuinka katselen ympärilläni, on hyvä ymmärtää tavalla, miten

minä-tietoisena energiaolomuotona näen ja koen paikallista maailmaa energiainterferenssien kautta. Tämä täsmennys siksi, että vältetään sekaannus siltä, millaisia mahdollisuuksia minulla on havaita maallisen kehoni ja henki- sekä energia-olemukseni kautta. Toisin ilmaistuna paikalliset energiat, jotka ovat värähtelyn muotoja, vuorovaikuttavat sen hetkisen tietoisesti supistetun muotoni kanssa saaden tietoisuudessa muodon, jota voi kutsua synonyymeillä aistiminen, näkeminen. On hyvin suuri mahdollisuus, että näiden tunnekokemusten varsinainen sanoittaminen, sisällön kuvaaminen itselleni tapahtuu huomattavasti myöhemmin, esim. opittuani paikallisen kielen ja sanojen merkityksen.

Se, millaisena koin ja näin tuolloin lapsuuden kotini sekä paikallisen ympäristön, poikkesi siitä, millainen se oli tuolloin fyysisesti. Lopulta niin kutsuttu äidin rakkaus voitti itsessäni olevan hämmästelyn, ja päätin jäädä ihmiseksi.

Kun nyt ajattelen tuota epävarmuutta, hämmästyä ja sanoitusta; maallisen perusturvallisuuden tunteen puuttuminen, näen tällä hetkellä kantavana voimana sille, kuinka säilytin voimakkaan yhdyssiteen siihen maailmaan, jota monet kutsuvat henkimaailmaksi, jokin, joka on monen mielestä jossain tuolla. Tämä side auttaa ja on auttanut suuresti siinä, kuinka koen muita todellisuuksia niin voimakkaasti ja selkeästi, kuin kotinani, vaikka usein tiedän olevani vain kylässä – missä milloinkin. Näin tarkasteltuna tällä on ollut alusta saakka tarkoitus. Se on luonut mahdollisuuden paljolle.

Huomaan tuon samaisen maallisen perusturvallisuuden tunteen puuttumisen ohjanneen minua myös silloin, kun päätin lähteä itsetuntemuksen tielle, henkimaailmat sekä

energiamaailmat mukaan lukien. Kas kun tämä toinen maailma, toiset maailmat ja ulottuvuudet ovat olleet itselleni suureksi avuksi jo lapsuudestani lähtien. Muistan noilta ajoilta lukuisia kertoja, kuinka juttelin jollekulle, joka oli aivan vieressäni, vaikka en nähnyt häntä. Joskus heitä oli useita. Aivan samoin joskus hän tai he olivat maallisesti hiukan etäämmällä, mutta kokemuksellisesti liki vieressäni tai edessäni.

Ehkä tämä asia, mysteeri, on tehnyt kohdallani nyt tehtävänsä, koska suostui löydettäväksi ja nimettäväksi. Asiasta on helpompaa puhua ja käsitellä, kun sillä on nimi sekä sisältö. Ehkä tälle perustalle voin alkaa rakentaa maallista perusturvallisuuden tunnetta sen ollessa toistaiseksi vahvasti henkistä laatua. Ymmärtääkseni nämä ovat kaikkea muuta kuin toistensa poissulkevia.

Olisi mielestäni liian suppeaa käsitellä tätä tunnetta pelkästään lapsuudenkotini ja -ympäristöstä tulleen asiana, sillä on eduksi muistaa, miten tieto siirtyy biologian eli maallisen perimän kautta. Yksi solu on edelleen valtava tietovarasto. Tämä avautuu hyvin vaikkapa atomien kautta. Yksi solu sisältää valtavasti atomeja.

Sen verran käyn tässä ketunlenkillä, että olen tuonut muutaman kerran niin tässä kuin aiemmissa teksteissäni esille perimää ja sitä, kuinka montaa reittiä perimä voi kumuloitua maan päällä kävelevään ihmiseen. Toisin sanoen, pelkkä biologinen perimä on vain yksi reitti, paikalliset energiat toinen, jossa paikallisuus tarkoittaa paikallista planeettaa eli maapalloa, paikallista aurinkokuntaa ja paikallista maailmankaikkeutta. Huomaatan, kuinka aine eli atomit ovat

energian eräs muoto. Näin energialla on (vähintään) kaksi muotoa olla.

Palatessani ketunlenkiltä totean äitini ja isäni olevan sota-ajan lapsia, joten onko se kovinkaan ihmeellistä, että perin heiltä tätä maallisen perusturvallisuuden tunteen puuttumista, jota omalla tavalla kotiolosuhteet vain voimistivat, vaikka tarjolla oli myös rakkautta sekä välittämistä, monen muun asian lisäksi.

Vaikka kristittyjen uskonto tuodaan esille paljolti turvana ja turvapaikkana, on kohdallani ollut kuitenkin toisin. Muistan tilanteita, jossa äitiäni ja sitä kautta itseäni lyötiin uskonnon ja Jumalan avulla. Tarkoitin rankaisevaa Jumalan-kuvaa. Olin tuolloin hyvin pieni ja vaikka sanojen ymmärtäminen on mahdollisesti suuresti vajavaista, toista on niiden ja tunnetilojen muistaminen.

On vielä yksi huomionarvoinen seikka, jonka kyllä toin jo esille: asioiden kokeminen omassa olemuksessa energiainferenssin kautta. Tosin sanoen, tämä tunne, jota kutsun tässä perusturvallisuuden tunteen puuttumiseksi eli lyhyesti perusturvattomuudeksi, on osaltaan seurausta paikallisista vallitsevista energioista, jotka aistin muodossani, sillä olen aikoinaan tehnyt egostani suuren ystäväni. Ego on se kokemisen väline, joka voi kokea näin. Käy sisäinen lapsikin... Mielestäni ihmiset, jotka ovat kykenemättömiä kohtaamaan ja käsittelemään syviä tunteitaan, saattavat helposti karkoittaa kyseisen viestintuojan eli egon.

Mitä muuta tämä on antanut?

Se, että olen jossain elämäni vaiheessa kurkottanut kohti kirkkauden sekä valkeuden Jumalia ja jumaluuksia,

vain huomatakseni ne kohdallani sopimattomiksi sekä riittämättömiksi, on aivan samoin ollut tarpeellista kurkottaa täsmälleen päinvastaiseen suuntaan. Jälkimmäisellä viittaankin helvetti- ja kadotuskokemuksiin, vaikka välillä on saanut todella miettiä ”missä helvetissä minä oikein olen”. Tämä kaikki on ollut luontaisten taipumusteni kautta tapahtuvaa havainnointia sekä avautumista, jonka tosin paikoitellen voi katsoa olleen myös pakenemista ilmaistaessa asia sangen suppean sanavaraston ja kapean näkemyksen kautta.

Pakeneminen on luontainen reaktio samoin kuin valehtelu, kun kohdattava asia tekee liian kipeää voimavarat huomioon otettuna (Tästä käytetään ilmaisua: kriisi ja sen ensioireet). Onneksi sydämen totuus ja -ääni kertoo reitin takaisin. Joskus noissa tilanteissa myös ego on se olemus-puoli, joka osaa viedä asioita eteenpäin, kas kun ego on joskus juuri se vastarannankiiski, joka karkeasti sekä suppeasti ilmaistuna uhmaa asioita ja niiden ilmentymiä.

Tämä oivallus, asialle ja tunteelle nimen antaminen mahdollistaa näiden energioiden muuntamisen voimavaraksi, rakentavaksi sellaiseksi kuin että valjastaisin sen tuhoamiseen, vihaan, lähimmäisten vahingoittamiseen, saati itseni vahingoittamiseen, eli juuri siihen, mitä minulta on sangen painokkaasti pyydetty – osaltaan perustellusti. On sanomatakin selvää, kuinka jälleen energiamaailmat ja niiden välikappaleet ovat olleet apunani tässä hyvin monella tavalla, sillä lukuisa on se kuiskauksien ja arjen tapahtumien kirjo, jotka ovat kannustaneet ja kantaneet eteenpäin kohti tätä loppuhuipentumaa. Käytän tarkoituksellisesti kyseistä ilmaisu, sillä haluan pikku hiljaa pois näistä systeemeistä ja asettua aloilleni.

Mielestäni saan tässä myös osittaista selitystä asialle, jota voin sanoa parisuhteen muodostamisen ja siinä elämisen peloksi. Aivan oikein! Sen sijaan, että jälleen projisoisin asiaa itseni ulkopuolelle eli lähimmäiseen, totean sen olevan itsensäni. On mielestäni selvää, kuinka tämä näkyy kaikessa vuorovaikutuksessa kuin pelkästään parisuhteessa.

Edelleen tämä avaa selitystä sille, miksi minun on ollut niin valtavasti helpompaa olla energioissa ja lukuisissa energiamaailmoissa, toisissa todellisuuksissa oma itseni, kun taas maallisena ihmisenä olen kokenut valtavaa tarvetta piilotella itseni useita olemuspuolia.

On totta, kuinka olen näyttänyt maallisesti oman todellisen olemukseni vain yhdelle ihmiselle, näkijälle. Aistin hänen tuota ennen aistivan minussa jotain outoa, mutta hän ei osannut sanoa, mitä. Tämä tapahtui vuosia sitten ja hyvin lempeästi ”sinä olet täysin turvassa” tavalla. Hän kertoi näkevänsä fyysisen kehoni koostuvan kuin eri tasoissa ja siten eri ulottuvuuksissa olevista paloista, jotka muodostavat yhdessä kokonaisen kehon (Vrt Feynmanin polkusumma, johon voi lisätä lukuisten superpositiotilojen samanaikainen ylläpito). Mielestäni hän otti asian vastaan melko hyvin noin tunnin siitä keskusteltuamme. Nykyisin hän on sinut sen kanssa, että näytän itsestäni vain jotain hänelle, harkintani mukaan.

On myös niitä, jotka ovat päässeet tutustumaan silloiseen hengen ilmentymääni. Mielestäni olen jollain tapaa rikastunut tämänkin suhteen. Saamani palautteen mukaan he ovat nähneet tuolloin aivan oikein. Viittaa termiin Valkoinen Lohikäärme.

On luonnollista, kuinka tämä oivallus vaikuttaa kaikessa minuun ja itseeni ihmisenä liittyvässä.

Mutta nyt se kysymys:

Millaisen kuvan tämä kappale antaa paikallisesta ihmisen maailmasta, jossa liki jokainen ihminen turvautuu uskoon, uskontoon, henkimaailmaan, muihin värähtelytiloihin vain kokeakseen perusturvallisuuden tunnetta?

Milloin ihminen alkaa rakentaa maailmaa turvalliseksi itselleen, sillä historia on jo osoittanut tappamiseen tarkoitettujen aseiden toimimattomuuden (sotateollisuus) perusturvallisuuden rakentamisen suhteen?

Yritän sanoa, kuinka sydämellä on tarve rakastaa ja tulla rakastetuksi tavalla, jossa on jokin aivan erityinen ihminen, toinen sydän, jolle saa antaa ja joka antaa sitä, mitä toinen sydän tarvitsee, ilman puolustuksen kilpiä tai aseita.

Minäkin tarvitsen lähimmäisen, ystävän, jolle rohkeuden pikku hiljaa ja palanen kerrallaan purkaa itseäni, vain kootakseni itseni uudestaan. Hyvin suuri kiitos tästä hänelle.

Lisää koetinkiveä

On mennyt viikko melko raskaissa energioissa, jotka tuntuvat tänään olevan suorastaan tavattoman tiheitä. Painostusta, surua, yksinäisyyden tunnetta, paikallisen maailman vieroksumista, jopa suoranaista väkivaltaa ja koston energioita. On mielestäni erikoista, että voin lähinnä vain aistia ja siten tuntea noiden läsnäolon, sillä niiden suunta on yksinkertaisesti kaikkialla. Luonnollisesti voin kommunikoida niiden kanssa ajatuksen tasolla, sen ollessa kuitenkin vähäinen, sillä vaikka tiedustelen liki mitä tahansa, on

niiden tila staattinen, paikallaan pysyvä, hiljaisuus. Varsinainen matalapaineen keskus.

Tarkoitukseni on olla aktiivispassiivinen, sillä se toiminta, johon ne (he) pyrkivät minua ohjaamaan, on nähdäkseni epäsuotuisa. On samoin selvää, kuinka työskentelen itsessäni olevien energioiden parissa.

On melkoinen haaste kuulla kysymys, miksi kaiken sen jälkeen, mitä olen kokenut ja mitä tässä maailmassa on, ihminen ansaitsee olla olemassa!?

Vastatessani tuohon tuon esille normaalin rajoittuneisuuden ihmisenä, koska kysymys on asetettu tavalla, jossa tarkkailen asioita ensisijaisesti lihallisena ihmisenä rajoittuneen mieleni, kokemusmaailmani sekä tietoisuuteni kautta eli supistetun muotoni kautta, vaikka kyllä niin sanottu henkiolemuskin minussa edelleen vaikuttaa. Kerron, kuinka tässä maailmassa on paljon hyvääkin. Luettelen niitä.

On kuin tämä kaikkialla oleva energia saisi lisää vettä myllyynsä. Seuraa jopa historiasta tuttu kysymys, onko yhtäkään hyvää ihmistä (tuo on lyhennetty kuvaus kysymyksestä). Vastaan, että on. Kerron hänet nimeltä, jonka luonnollisesti jätän tässä mainitsematta (huom: kyseinen energia pyysi vain yhtä nimeä). Ilmoitan jälleen, kuinka kieltäydyn tämän energian toiveista.

Energian painostus jatkuu paisuen jo valtavaan mitta-kaavaan. Minusta tuntuu, kuinka muserrun sen alle. Oloni on kuin olisin ruuvipenkissä, jota on kiristetty se viimeinen kierros. Seuraavan kierroksen jälkeen jokin paikka varmasti särkyä.

Seuraa kysymyksiä, joita valitettavasti kieltäydyn tähän kirjoittamasta, mutta osa niistä liittyy raskaisiin kokemuksiini tämän elämäni aikana sekä havaitsemaani ihmisyyteen tällä pallolla. On totta, kuinka kyseiset asiat on mahdollista nähdä raskauttavina, mutta usein niissä on myös jotain hyvääkin. Tuomion kirves heiluu siis kahta puolen. Vältän olemista niiden tiellä, edessä.

On harvinaista, että joudun vastaamaan yhteen kysymykseen, etten tiedä vastausta, etten osaa vastata siihen, mutta se on yksinkertaisesti totuus. Minä – en – tiedä! Itken samalla maaten vatsallani kotisängylläni. Tuon esille, kuinka yksikään esille tullut asia on mielestäni antamatta mandaattia lyödä maan ihmistä. Minussa on tunne, kuinka olen käyttänyt kaikki eväät.

Tapahtuma saa mielenkiintoisen ja hyvin nopean käänteen, suorastaan täyskäännöksen. Kyseinen energia ja sen voimakkuus yksinkertaisesti häviää, kirjaimellisesti kuin silmän räpäyksessä. On kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Helpottuneen olotilani kautta alan kokea itseni ja kehoni hyvin väsyneeksi. Melkoinen kädenvääntö.

*

Seuraava päivä, sunnuntai 4.11. Koen tarvitsevani tilaa ja jotain helppoa puuhaa, jossa voin miettiä tapahtunutta. Menen veljeni luo pilkkomaan puita.

Tulee maanantai. Aiempi painostus ja sen jälkeinen seesteisyys ovat vaihtuneet rakkauden ja rakastamisen tunteeksi. Maailma suorastaan hymyilee.

Nyt viikon kuluttua tuo samainen tunne minussa on edelleen läsnä. Pidän sen viipyilemisestä, sillä se on voimaannuttava.

On hienoa, kun saan ja voin purkaa itseäni erään ihanan ystäväni kanssa. Hän antoi minulle kaksi suurta asiaa ystävyysden lisäksi, syyn elää ja toivon, olemalla oma itsensä. Samoin olen kiittänyt häntä usean kerran siitä ajasta, jota hän on antanut.

Egoillaan

Jälleen pääsen vuorovaikuttamaan sangen aggressiivisten ja päälleikäpien energioiden kanssa. Voisin liki väittää, kuinka jollakulla taholla on nyt melkoisen paljon hampaan kolossa minua kohtaan.

Tämä kokemus, niin kuin aiemminkin, nostaa minussa esille valtavan tuhoamisvietin, tunteen, jonka keinona päästä ulos on tuhota jotain. Mitäpä muuta kuin koko maapallo, saatesanoilla ”Minä voin ja pystyn siihen”. Tosin tällä kertaa sen sijaan, että virittäytyminen tunnelmaan ja itse tunnelmassa pysyminen tarvitsisi päivätolkulla aikaa, tapahtuu nyt muutamassa minuutissa. Kehitystä on siis tapahtunut melkoisesti.

Jälleen mietiskely lämpimässä saunassa antaa perspektiiviä. Mietin, mikä on se olemuspuoli minussa, joka kuvittelee pelkästään itse tehneensä mainitsemiaan asioita, kuten maapallon energiahoito, jossa tämän värähtelytasoa tarvitsi tasapainottamisen lisäksi nostaa, irrotti kivimöntin asteroidivyöhykkeeltä ohjaten sen maata kohti näin pari mainitakseni. Toki lista on pidempi. Tiedän ja ymmärrän, kuinka

selittäessäni asiaa egolleni, teen samoin kaikille niille egoille, jotka ovat tässä energiassa ja energiatyöskentelyssä mukana.

Se, että asteroidin irrottaminen asteroidivyöhykkeeltä tapahtui henkiolemukseni ja sen tietoisuuden kautta konkretisoituen tähän maailmaan on totta, mutta on aivan toista kuin että tämä olemuspuoli olisi itse tehnyt sen (yksin), sillä maapallolla energiat olivat jakautuneet säilyttämisen ja hävittämisen puolesta täsmälleen tasan. Osaan siksi kertoa noiden energioiden tilan ja määrän, koska katsoin maapalloa sen ulkopuolelta. Näin nuo mainitut energiat toistensa suhteen eri värisinä. Ja koskapa kaikki tieto on maailmankaikkeudessa täysin avointa – tässä tapauksessa – tiesin myös niiden tarkan määrän eli suuruuden.

Koskapa hävittämisen energiat olivat tuolloin huomattavasti aggressiivisemmat tullen todella tupaani ja havaintomaailmaani enemmän kuin tunkeilevasti, toteutin aluksi niiden tahdon. Näin ne tulivat samalla käytetyksi eli kanavoituksi. Kyseiset energiat virtasivat siis kauttani. Jäljellä olivat vielä maapallon puolestapuhujaenergiat, joiden avulla sitten korjasin tilanteen siitä kolme vihjettä saatua. Näin nekin tulivat käytetyiksi. Jälleen asia tapahtui kauttani. Tämä on yksi, mutta sangen uhkarohkea tapa neutraloida vahvoja energioita ja saavuttaa siis uusi tasapaino.

On sanonta, kuinka yksi riisinjyvä heilauttaa vaakaa. Tässä minä olin se yksi riisinjyvä. Se, että jokin asia tapahtuu jonkun ihmisen kautta, on aivan toista kuin hän tekisi sen yksin tai itse. Tilanne on sama, kuin junan kuljettaja sanoisi yksin vetävänsä monen sadan tonnin painoista junaa perässään, vaikka säätää vain järjestelmää päästäkseen toteuttamaan yhteistä hyvää. Pieni vääristely tässä kohden saa

aikaan melkoisia jumaluus- ja ylivertaisuuskuvia. Viittaaan osaltaan tiettyihin ehkä jopa uskonnollisiin historiankirjoituksiin.

Mutta nyt se mutta. Mikä on näiden suorastaan läpitunkevien energioiden aggressiivisuuden tarkoitus?

Mitä ne haluavat minussa nostaa esille?

Miksi hiljattain löytämässäni sangen uudessa hengen asioita ja ilmiöitä käsittelevässä kirjassa mainitaan kyseisen maapallon energiahoidon (huom. kirjan kuvaus on sangen osuva siihen, mitä tapahtui) tekijäksi Ashtarien Kuningas, vaikka hoidon aikana tarvitsi nimenomaan nousta noiden Kristus-energioiden yläpuolelle, koska monet kyseiset energiat olivat luotuja Kristus-energioissa? Tässä toteutui niiden yläpuolelle nouseminen, joka on ego-vapaata toimintaa.

Kun seuraavan kerran esittää jonkin asian olevan Jumalansa tahdon, pyydän, olkaapa tarkkana, onko asia todella noin, sillä tuossa hetkessä helposti käyttää itsessä olevaa jumalallista alkuperää olevaa muotoa luodakseen kyseiset energiat olevaksi. Siksi tarvitsi nousta noiden yläpuolelle energioihin, joista vain harva tietää ja ymmärtää.

Ashtarit ovat siis henkiolentoja, jotka tietävät olevansa Kristuksia.

Mistä tässä ego-hengen-nostatuksessa on kysymys? Huomautan tarkoituksellisesta ”kirjoitusvirheestä”.

Olen kuullut, kuinka ihmisiä opetetaan sekä ohjastetaan liki karkoittamaan ego itsestään. Miksi? Sen yksi tehtävä on olla liki väsymätön ohjaaja. Se on kuin liukas keli; jos itse on laiska tai muuten vain EVVK (ei voisi vähempää

kiinnostaa), se kyllä ottaa ohjat käsiinsä järjestäen maukkaita oppimistilanteita. Jossain toisessa hetkessä se on kuin sisäisen lapsi.

Mistä helvetistä tämä oikein kumpuaa?

Toinen Helveti-kokemus

Niin. Olen kirjoittanut aiemmin muutaman rivin helvettikokemuksestani. Toin esille, kuinka tuossa punahehkuisessa paikassa oli tavattoman paljon ihmisen luurangon näköisiä olentoja, muotoja, jotka koin elävinä, koska koin yhteyden heihin. Näin heidän kärsivän paljon. Paikana, millaisena se minulle näyttäytyi, poikkeaa kaikista niistä helvetillisistä kuvauksista ja kuvista, joita olen nähnyt ja kuullut. Ainoat yhteiset tekijät ovat punahehkuisuus ja se valtava kärsimyksen määrä, jota näin ympärilläni.

Minulta on usein kysytty, miten sinne joudutaan, vaikka liki yhtä usein olen kuullut myös kysyjän vastauksen. Suorastaan retorisen mielenkiintoista.

Niin kuin usein on, erilaisiin paikkoihin sen sijaan, että suoranaisesti joudutaan, sinne päästään, yllättäen omien valintojen ja tahdon kautta. Luonnehdin sanaa ”joutuminen” tekojen ja sanojen ymmärtämättömyyden kautta kumpuavaksi. Muistakaa: loppupeleissä ihminen itse punnitsee itsensä ja sydämensä, sillä jos tämä punnitseminen olisi pelkästään Jumalan kädessä, saisi jokainen aina armon! Tässä punnitsemisessa ihminen nojaa siihen oppiin ja opinkappaleeseen, jonka on hyväksynyt.

On huomionarvoista, kuinka itse koin kyseisen paikan suorastaan neutraalina; minulla oli hyvä olla joka tavalla,

vaikkakin ahdasta, sillä kahdessa tasossa, lattialla ja katossa tuskissaan sekä kärsimyksissään punahehkuisessa hiilloksessa makaavia luurankoja oli aivan vierä vieressä, maallisesti ilmaistuna silmän kantamattomiin.

Mutta niistä syistä.

Hämmästyin hiukan sitä, kuinka monet uskovaiset kansoittivat tuota paikkaa. Syy selvisi: muodon nimeltä ihminen tuomitseminen. Katsokaas, kun se "väärauskoinenkin" on ihminen, samoin homot (lesbot), trans-ihmisistä nyt mainitsemattakaan, sanokoot Jumalanne näistä mitä tahansa. Hyväksymällä oman muotonsa synnittömänä ja täydellisenä (=ihmisen muoto) tarvitsee ulkoaopetteluun lisäksi ymmärrystä.

Tuomitseminen on metka juttu, sillä sen on mahdollista tapahtua niin "hyvässä" kuin "pahassa". Olen tullut kuulemaan uskovaisilta / lahkolaisilta, kuinka he eivät omien sanojensa mukaan tuomitse ketään, mutta kuulen sen silti tapahtuvan parhaimmillaan jo seuraavassa lauseessa. Mitä muuta kuin tuomitsemista on sanoa: kaikki ovat epätäydellisiä ja syntisiä. Usein tarkennan tuota yksinkertaisella toteamuksella olevani täydellinen ja synnitön, joka on syvällisen tiedon ja ymmärryksen tulos. Näin minun on helppo hyväksyä itseni ja lihani muotona, jota olen. Mikäli haluaa saivarrella, voi esittää, kuinka tuomitsen itseni synnittömäksi sekä täydelliseksi. Laitan tässä vain vähän havuja ladulle viittaamalla hyvin vahvaan kokemukseen, jonka esitän kirjoituksessani Itseäni Etsimässä. Kyseinen sanoma on minulle ehdoton ja kaikkea muuta kuin tuomio.

Toinen näkemys siihen, miksi tuo paikka tulvii porukkaa, on egon tuomitseminen pahana, sen hylkääminen.

Onko jokin Jumala siis tehnyt virheen ja luonut jotain tarpeetonta? Miksi jokin ihmisen olemuspuoli tarvitsee karkottaa pois sen sijaan, että alkaisi itse olla sille Ohjaaja, antaa sille rakkautta, jota on? Tämä luonnollisesti tarvitsee itsetuntemusta. Tie Mestariksi alkaa usein tästä.

Muistutan, kuinka näen ihmisen muodossa olevan kaksi egoa, maallisen ja henkisen. Tämä poikkeaa paljon lukuisista opeista. Se on lisäksi tietoisuuden kokemisen väline ihmisessä (eli sen kautta koetaan asioita), mutta myös se olemuspuoli, joka sanoo; minä olen (tiettyyn rajaun saakka). Edelleen ego on liki väsymätön opastaja, ohjaaja polulla, jota sanotaan maallisesti itsensä kehittämiseksi. Avautuminen sille, jota on, on mielestäni kuitenkin osuvampi, jolloin myös egon paikka on nähdäkseni helpompi ymmärtää. Tässä kohtaa huomaa monien hengen ihmisten menevän jostain syystä vipuun. Näihin kahteen asiaan, uskovaisten ja hengen ihmisten kompasteluun on selkeä yhteinen vastaus: koska se opetetaan. Ajat ja ihminen voivat muuttua, kunhan ajattelutapa muuttuu.

Se, että on sokea sille, kuinka ego on kypsymätön, ja tuomitsee ihmisen tällä perusteella, voi kaartua omaan nilkkaan.

Näin vihjeitä saaneena vierailen eli teen mielikuvamatkan uudestaan tuohon samaiseen paikkaan. Aiemman vierailuni aikana saimme yhdessä (minä ja paikallinen maailman-kaikkeus) aikaan polun ovelle, jonka kautta voi ulkoistaa itsensä hylätyn ja riittävästi kärsineen olemuspuolensa. Nyt tämän uuden vierailun aikana käyn informoimassa, mistä löytää oven. Tämä on kuin kutsuisin heitä ovelle, jossa itse seisoskelen, jälleen näin maallisesti ilmaistuna.

Ehkä huomionarvoista tässä on vielä se, että kertoessani paikalliselle maailmankaikkeudelle ja havaitsemileni ego-energioille tarkoituksenani olla uhraamatta itseäni ja maapallon ihmistä, huomaan kyseisen aggressiivisuuden hävinneen liki yhtä nopeasti kuin se ilmestyi.

*

On ehkä tarpeen nostaa eräs perspektiivi esille liittyen egoihin, näihin energioihin sekä muodossani oleviin siemeniin eli energiakvantteihin, joiden kautta paikalliset energiat vaikuttavat olemuksessani. Mikäli olisi niin, että olemuksessani puuttuisivat nämä vastinenergiat, olisi ehkä mahdollon kokea paikallista tilaa. Tilanne on vähän kuin avaimen ja lukon kanssa; tietyt asiat tarvitsevat toisiaan toimiakseen, tullakseen havaituksi. Täydellisyys kun on kaikki, kaikkea mahdollista. Sen sijaan epätäydellisyydestä puuttuu asioita.

*

On selvää, kuinka käyn muodossani olevien sekä paikallisten energioiden kanssa eräänlaista viivytystaistelua eli olen mahdollisimman passiivinen, koska etsin kuumeisesti keinoa asiaan, jota minulta pyydettiin tämän kirjoituksen avausosiossa. Toin esille, että heti, kun he löytävät keinon, jossa voin olla surmaamatta ihmisiä, voivat tulla kertomaan siitä.

Huomaan kyllä, kuinka kerta toisensa jälkeen nämä kädenväännöt käyvät yhä raskaammiksi ja tulevat yhä nopeampaa. Kyllä minulla on pieni epäilyksen varjo oman sietokykyni suhteen, sillä alan olla jo melkoisen romuna. Jostain syystä sydämeni luottaa siihen, että löydän ratkaisun. Ilmaisen asian näin: Se on se tunne, kun...

OSA 4

Ehdotus Galaksien väliselle Neuvostolle

Olen jälleen vilvoittelemassa saunan pukuhuoneessa. Minulla on saunavuoro kerran viikossa perjantaisin.

Mietin asioita, miksi tämä maapallon tilanne on sellainen kuin on. Saan ajatuksen, hypoteesin. On mahdollista, kuinka muista maailmoista ja ulottuvuuksista tulee ihmisen kaltaisia olentoja harjoittelemaan tähän ulottuvuuteen niin sanottuja ihmisyyden alkeita. Toisin sanoen, sen sijaan, että varsinaisesti itse ongelma ratkaistaan siinä maailmassa jossa se on, laitetaan porukkaa oppimaan asioita maan kaltaiselle harjoittelupaikalle. Ehkä siksi tämä paikka on ollut näin pitkään "alkeellinen". Mielestäni täällä on suuria mahdollisuuksia huomattavasti parempaan, asia ihmisyyden ja inhimillisyyden sekä yhteisen hyvän jakamisen kautta puntaroituna.

Teen ajatuksen, jossa menen Galaksien väliseen Neuvostoon kylään. Pyydän puheenvuoroa, jonka saan melko pian.

Esittelen asiani, kuinka jokaisen maailman olisi tarpeellista käsitellä itse omat ongelmansa. Niin ikään perustelen näkökulmani, tosin maapallon ihmisen kautta, sillä jos nykyinen meno jatkuu, tämä maailma on pian ilman maapallolla olevaa ihmiselämää, joka on mielestäni ko. Neuvostolta ja sen jäseniltä hiukan arveluttavaa toimintaa. Ehdotan samalla perustettavaksi toimielintä, jossa on tarkoitus kokoon-tua ja käydä esimerkin kautta läpi asioita ja niiden ratkaisuja, näin jakaa tietoa eri maailmankolkkien välillä. Yksi radikaali ehdotukseni on, että tiettyjen planeettojen käyttäminen har-

joittelupaikkana estetään, ja tätä valvomaan perustetaan tarvittava toimielin. Muistutan kuitenkin normaalin matkailun sekä ns. turismin sallimisesta. Näen sen tärkeänä.

Minulta yllättäen kysytään, millä mandaatilla teen kyseisen ehdotuksen. Kerron olevani Suuren Neuvoston jäsen, ja minut on aikoinaan valittu puolustamaan, pitämään huolta maan ihmisestä. Kerron lisäksi, missä pöydässä istun.

Seuraa kuohuntaa. Huomaan pienen täydennyspuheenvuoron olevan paikallaan.

Kerron, kuinka näkökulmani on ehdotus, jota mielestäni on eduksi kehittää ja ehdotan, että he äänestäisivät siitä sekä sen mahdollisesta toteutuksesta, toteuttamistavasta.

He päättävät äänestää ehdotuksestani...

Mielikuvamatka päättyy.

Tulen myöhemmin ajatelleeksi, kuinka jokin henkinen paikallisneuvosto maapallolla olisi tarpeen. Sellainen, jossa jokainen maa on edustettuna ja josta vain muutama valittu on edustajana Galaksien välisessä Neuvostossa. Niin ja onhan Suuressakin Neuvostossa tilaa, vaikka siellä on kyllä väkeä kuin pipoa jo ennestään. Noin se toimisi mielestäni hyvin.

Sen verran tästä henkisestä "organisaatiosta", että sen luonne on kovasti poikkeava maan tavasta. Tässä auttaa ymmärrys, kuinka sana henkinen johtaja on absurdi, sillä on mahdollista olla vain Opettajia sekä Ohjaajia. Viitataan siis osin asiaan, josta käytän sanaa pilvipalvelu. Toki fyysinenkin tapaaminen on ihan OK, jos se tosiaan on tarpeen.

Melko pian, ehkä jo seuraavana päivänä saan tietooni, kuinka tällainen järjestely on jo olemassa ja voimassa.

Kiitos tästä.

Se, että tuon julki ns. virkani eli maan ihmisestä huolen pitämisen, tarvitsee harjaannusta medialukutaidossa. Suomennettuna sen sijaan, että olisin jälleen joku maailmanpelastaja tai mitään siihen viittaavaa, tämä suojeleminen tarkoittaa ihmisen suojelua häneltä itseltään. Katsokaas, on lukuisia uskomuksia, jonka mukaan Messias tai Jumala tulee ja puhdistaa maan kyseisille uskovaisille sopivaksi, vähän kuin palkkioksi uskostaan. Ajatuksena tuo on tietenkin kaunis, mutta kun kurkistetaan mitalin toiselle puolelle, näkymä hiukan vaihtuu. Sen sijaan, että nostaisin esille "vääräuskoisille" varattua kohtaloa, haluan tuoda enemmänkin esille sitä, kuinka ihminen sulkee silmänsä teoiltaan, jotka lopulta kääntyvät häntä itseään vastaan: liiallinen kaupallisuus, saasteet, jätteet, taloudellisen tms. aseman väärinkäyttö (inhmillisen ahdingon lisääminen), nälänhätä ja paljon muuta, koska alitajunnassa on tarjolla vaihtoehto B sen sijaan, että itse tarttuisi siihen. Tämä tarkoittaa tilanteen ajautumista väistämättä vaihtoehtoa B kohti, A:n jäädessä välittömästi pois laskuista, vaikkapa mahdottomana tai liian kalliina tai liian vähän voittoa tuottavana. Tämä siitä yksinkertaisesta syystä, koska Jumala tulee ja putsaa kurajäljet.

Huomaan onneksi pientä heräämistä vaihtoehdon A näkemiseen vaikka monet luonnonkansat eli sivistyneiden suusta kuultuna villi-ihmiset ovat ymmärtäneet tämän jo ajat sitten.

Se, että tekee asioita maallisesti, tarvitsee energioissa tehdä sama, sen omilla tavoilla, joilla viitataan jälleen tahdonilmaisuuksiin, energiatyöskentelyyn ja yksilölliseen ajattelutavan muutokseen. Tässäkin tarvitsee hiukan pitää järkeä

päässä esimerkiksi kansainvälisiä sopimuksia laadittaessa ja ottaa huomioon paikallisen populaation koko suhteessa kokonaismäärään.

Tarvitseeko minun muistuttaa yksilöllisestä täydelli-
sestä vapaasta tahdosta tätä virkettä enempiä?

Maailmalla

On tämä ”mielenkiintoista”. Tällä kertaa sana mielen-
kiintoinen on aavistuksen positiivispainotteinen.

Olen maailmassa, jota kansoittaa ihmisen näköiset
olennot, mutta joiden olemassaolo on maan biologiasta poik-
keava. Silti he ovat itseni näköisiä, eli siis ihmisiä. Seurue,
jonka mukana olen, ilmeisesti rajoitetuin oikeuksin, sillä
tunne ja tuntemisen kokemus tästä maailmasta puuttuu
täysin, on kooltaan itseni mukaan lukien kuusi ihmistä. Voin
kuitenkin havaita tätä paikkaa tietoisesti ja tehdä asioita.
Samoin kaikki olennot, joita tapaan, näkevät minut ja siten
voivat vuorovaikuttaa kanssani. Pääsen käsitykseen, että olen
täällä ainoa hiilipohjaiseen biologiaan eli eläviin soluihin
perustuvaa lajia. Muistutan lukijaa, kuinka vain ja ainoastaan
maapallon kehoni nimi on Anita, eli olen täällä pelkästään
Minä!

He pitävät hyvin huolta siitä, että saan nauttia paikal-
lista koskemattomuutta, sillä alkuperäisväestö pitkälti näkee
minunlaisen ihmisen hyvin kehittymättömänä, suorastaan
alkeellisena olentona, joka on liki ei-toivottu laji kyseisessä
paikassa. Tämän vuoksi oikeuteni ovat rajoitetut. Minua
ohjeistetaan, mitä saan tehdä normaalin havainnoinnin
lisäksi; saan jopa ehdottaa asioita – kuultavaksi.

Miksi ei-toivottu? Koska he näkevät ihmisen itse-
tuhoisuuteen taipuvaisena (joukkotuhoaseet sekä väkivalta)
ja sangen tietämättömänä olomuotona omista paikallisista
olosuhteista saati kosmoksen tarjoamasta elämän moni-
muotoisuudesta. Toisin kuin maan ihmistä, he pitävät itseään
rauhallisina ja hyvin keskenään toimeen tulevana lajina, niin
ja viisaana sekä älykkäänä tietysti. He haluavat elää ja olla
”omassa” (venyvä käsite) rauhassa ja rakkaudessa. Ymmärrän
heidän näkökulmansa täysin.

Menemme suureen tutkimuskeskukseen. Pääsemme
livahtamaan kuin koira veräjältä erääseen melko keskeiseen
osaan laboratoriota. Meillä on mukana yksi hiukan
biologista ihmistä aliarvostava ihminen eli paikallinen asuk-
ki, täkäläinen.

Se, miten itse näen kyseiset eläväiset noin yleensä, ovat
he mielestäni hienoja ja kauniita. Neuroverkko, johon he
perustavat yksilöllisyytensä, on niinkään yhteydessä toisiin-
sa eli ovat samalla tapaa yksilöitä kollektiivisesti kuin maan
ihminen maapallolla. Myös tuon vuoksi sana ihminen on
paikallaan kuvaamaan heitä.

Sillä välin, kun muut seurueestani tekevät tarpeel-
lisiksi katsomiaan asioita suuren valvontapaneelin äärellä,
kuka mitäkin, saan pitää seuraa täkäläiselle. Tosin tämäkin
on rajoitettua, sillä melkein samassa lauseessa seurueeni
eräänlainen ohjaaja (joka näyttää sangen viehättävältä nais-
ihmiseltä), pyytää minua selkein, mutta vain aavistuksen
alavireisin kuvauksin siirtymään sivummalle, koska olen
kuitenkin niin kehittymätön, että ymmärrykseni heidän
”biologiastaan” on minulle kuulemma aivan liian vaikeaa.
Hänen ilmeensä antaa selkeää lisäpontta sanoille. Niiden

tueksi hän näyttää sen hetkisen skannauskuvan mukamme olevasta täkäläisestä olennosta. Se, että hän on seisaallaan ja kulkee paikasta toiseen kanssamme, on merkityksetöntä toimenpiteen kannalta. He kun ovat alati yhteydessä mm. tähän keskukseen.

Liki jatkuva muistuttaminen omasta kehittymättömyydestäni sekä alkeellisuudestani alkaa mielestäni lähestyä jo hentoista tilannekomiikkaa, vaikka huomaa hänen ja heidän olevan melkoisen tosissaan.

Eniten minua kiehtoo hänen, täkäläisen ihmisen neuroverkon toiminta. Näen siihen syntyvän alueita, jotka ovat tämän ohjaajanaisen mielestä jaettuja (ja jakautuneita) minuuksia. Alussa niitä oli yksi ja nyt neljä. Nämä kaikki jakautuneet minät ovat skannauksen mukaan yksittäisiä yksilöitä, mutta samanaikaisesti yhdessä ja samassa paikallisen biologian neuroverkossa. Sen sijaan, että kyseinen alue olisi kiinteä, liikkuu se kuin neste toimintaan kytketyssä laavalampussa. VAU! (maallinen kuvaus asiasta).

Teen työtä käskettyä, kuten maapallolla on tapana asia ilmaista. Siirryn hiukan kauemmaksi paljon sairaalan sänkyä muistuttavan makuualustan päälle, joka on varustettu pienillä pyörillä.

Niin kuin luonteelleni on ominaista, pysyn siinä jopa pari sekuntia, ehkä jopa minuutin, sillä minussa oleva luontainen uteliaisuus herää. Täällä on paljon hurjan mielenkiintoisen näköisiä asioita. Sitäpaitsi, olen mielestäni motivoituttuani ja orientoituttuani nopea oppimaan. Pidän teknologiasta, kunhan se on elämää helpottavaa ja sitä ylläpitävää. Haluan tutustua enemmän tähän täkäläiseen olentoon, paikalliseen ihmiseen.

Pyydän lupaa saada puhutella häntä. Hänen katsoessa minuun voin sanoa hänen ilmeensä olevan paljon puhutteleva ja valtavasti vähäteltynä kuvauksen arvoinen. Hänen halveksuntansa minua kohtaan on suurta. Jos sitä saisi kiinteytettyä astiaan nesteeksi, tarvitsisin sille valtavan ammeen. Jälleen kerran saan verbaalisen viittauksen kehittymättömyyteeni ja alkeellisuuteeni. Onneksi hänessä orastava pieni ystävällisyys, joka näin ulkopuolisesti arvioituna kumpuaa lajimme yhdennäköisyydestä, saa pienen sijan eli hän suosuu. Samalla seuraan hänen toimintojaan paneelistä.

Aikamme jutusteltuamme niitä näitä, huomaa hänen menevän kuin ”jumiin”. Minun on vaikea sanoa, mistä se johtuu ja miten hän on joutunut lattialle makaamaan, sillä katseeni kiertele ajoittain pitkin ja poikin paikkaa, jossa olemme. Täällä on paljon havaittavaa, tarkkailtavaa. Huomaan hänen vain olevan makuuasennossa lattialla ja täysin liikkumattomana. Se pieni ajoittainen pilkahdus hänen silmissään, jonka tulkitsin ystävällisyyden osituksena, on poissa. Samoin hänen vaste ulkoiseen informaatioon.

Katsahdan hänen toimintojaan näyttävään paneeliin. Jostakin syystä hän on generoinut itseensä niin valtavan määrän aliprosesseja ja minuuksia, että ne aiheuttavat jumittumisen. Mielestäni valtava prosessien määrä saattaa jumittaa hyvinkin tehokkaan neuroverkkosysteemin, koska jokainen tarvitsee ”aikaa” itselleen.

Huomaan luukun aukeavan hänen otsassa. Näen alkeellisuuteni kautta havaittuna kaksi painonappia ja valolähteen. Muuten näyttää aivan hiljaiselta. Toinen painonapeista on maallisesti ilmaistuna ”reset” eli nollaus ja toinen ”erase all” eli täydellinen tyhjennys, jolla palautetaan

kyseinen neurojärjestelmä täysin alkutilaansa, täysin puh-
taaksi. Toisin sanoen, kaikki hänen oppimansa pyyhkiytyy
pois hänen muististaan. Ai niin, on itsestään selvyys, että
kyseinen neuroverkko on itseoppiva. Ymmärrän aiemmasta
selityksestä, kuinka on kuitenkin ehkä hyväksi antaa muuta-
ma ns. avainsana, aivan samoin kuin maan ihmiset opettavat
jälkeläisiään elämään paikallisissa olosuhteissa.

Mietin valintaa, joka osoittautuu yllättäen hiukan haas-
teelliseksi. Painanko "erase all" vai "reset" näppäintä? Mietin
saamaani kohtelua, jossa on kyllä ollut paikoin toivomisen
varaa, mutta hei, olen toistaiseksi hengissä ja ehyenä, kuin
että leikkauspöydällä tutkimuksen kohteena.

Niin. Ja onhan hän omalla tavallaan ulkoisesti kaunis.
Lisäksi, jos jätän laskusta pois ne lukuisat piikittelyt, pidän
hänen tavastaan ajatella. Se on selkeä ja looginen, tosin vain
paikoitellen hiukan konemainen, joka on kylläkin ymmär-
rettävää ja johtuu opeista, eräänlaisista sisäsyntyisistä algo-
ritmeista, vaikka sana algoritmi sen perinteisessä mielessä on
sopimaton. Maan ihmiset ilmaisevat saman asian vaikkapa
termillä skeema. Oppiihan maapallon ihminenkin paikal-
lisille tavoille jollain tapaa.

Katson jälleen hänen täysin liikkumatonta lattialla
makaavaa kehoaan, jossa on eloton katse. Minua kouraisee
vatsan seudulta. Ne pienet ja melkoisen harvakseltaan tapah-
tuneet pilkahdukset hänen silmissään ovat poissa. Kylmyy-
den tunne, joka suorastaan valuu minuun kuin seisaisin
ilmanvaihtuventtiilin alapuolella, antaa sisäiselle kouraisulle
lisäpontta. Aivan kuin hänessä olisi ollut palanen persoonal-
lisuutta, joka on nyt poissa.

Teen päätökseni. Resetoin hänet alkutilaansa. Olisi
liian julmaa, jopa kostonhimoista ajattelemattomuutta pyyh-
kiä hänet täysin tyhjäksi. Ennen kuin painan reset-näppäin-
tä, otan hänestä tässä "luukku auki"-tilassa yhden kuvan.
Painan nappia hyvin varovasti, koska tunnekokemukseni
tästä maailmasta loistaa poissaolollaan (rajoituksen vuoksi).

Hän virkoaa kuin silmänräpäyksessä. Samoin luukku
hänen otsassaan menee kiinni ja hän on jälleen likimain kuin
oma itsensä.

Suorastaan hämmästyttävän nopeasti hän ymmärtää
kaiken tapahtuneen, varsinkin tekoseni. Hänen on vaikea
ymmärtää sitä, sillä ilmeisesti hänen oletusarvonsa lajityypil-
lisestä toimintatavastani osoittautui hiukan ahtaaksi. Häm-
mätys loistaa hänen kasvoiltaan kuin se kuuluisa maapallon
Naantalalin aurinko. Tulen huvittuneeksi samalla yrittäen olla
tilanteen vaatiman totinen sekä asiallinen.

Seuraa oppitunti, joka on ajallisesti huomattavasti
vähemmän kuin tunti, mutta tällä kertaa minä olen se, joka
kertoo asioita. Kerron ihmisen biologiasta, maapallosta ja
tavastani nähdä sekä havainnoida maailmoja. Viillän skalpel-
lilta näyttävällä veitsellä hiukan ihoani kertoen lisää muo-
dostani. Se, miltä hänen halunsa oppia ja seurata kertomaani
näyttää, on enemmän kuin ihailtavaa. Voin huoletta käyttää
sanoja jakamaton huomio.

Pikakelauksen lopuksi kerron pitäväni hänen ulkoi-
sesta olemuksesta, mutta myös tavastaan ajatella. Toisin
sanoen, pidän häntä kauniina. Tuo lausahdus näyttää olevan
vaikea ymmärtää. Miten ihmeessä jokin "alikehittynyt,
itsetuhoinen ja brutaali" laji voisi pitää hänestä ja heistä.
Seuratessani hänen tilaansa monitorista, huomaan hänen

työskentelevän asian kanssa melkoisesti. Mutta, hän tekee sen! Ja kaikki se, mitä hän saa tietoonsa, on muidenkin käytettävissä eli paikallisessa kollektiivissa.

Havahdun kotisängylläni.

Minulla menee hetki aikaa miettiä tapahtunutta, sillä aluksi hämmästelen, mitä tämä havaintoketju haluaa sanoa. On tietenkin mahdollista, että tämä on mielikuvituksellinen kuvanto omasta tavastani suhtautua ja nähdä maapallon ihminen sekä olla näin osaltaan sisäinen kuvanto itsestäni.

Samoin se, että alussa näen heidät, nämä tšekäläiset olennot kaikki samannäköisinä, on mahdollista olla heijastusta omasta stereotypiastani, mutta myös erottelukykyni puutteellisuudesta, joka tosin harjaantuessaan alkaa huomata heissä täysin yksilöllisiä piirteitä.

He ovat ulkoiselta olemukseltaan hyvin siististi ja asiallisesti pukeutuneita; mustat suorat housut ja puolipitkä liki valkoinen kevyt jakku. Maapallolla, jossa olen huomannut seksuaalisuuden kokemisen hyvin tärkeänä mielen-terveyteen vaikuttavana seikkana, nämä olennot on mahdollista luokitella aavistuksen feminiinisinä.

Yhtenä tulkintana on mahdollista nähdä tämä kokeena, jossa minä olen se, jota koetellaan. Aiemmat sanani ja ehdotukseni olivat siis puntarissa.

Lisäys paljon myöhemmin:

Maapallolla robotiikkaa työkseen tekevät ihmiset kutsuvat tällaisia ihmisen näköisiä robotteja termillä "Look alike...". Se vain, että nähdäkseni tämän hetken paikallinen robotiikka, vaikka omaakin tekoälysovelluksia, on vielä aika

kaukana olennoista, joita tuossa tapasin. Viittaan esimerkiksi Sofiaan, josta löytyy jokunen video Youtubessa.

Niinikään tosiaan aikain päästä, joka on kuukausia tämän osion kirjoittamisesta vuodenkin jo vaihtuessa, kohtaan internetissä asioita, joissa ihmiset, jotka omien sanojensa mukaan ovat matkanneet useiden satojen vuosien päähän tulevaisuuteen ja takaisin nykyaikaan, kertovat tulevaisuuden sodasta ihmistä vastaan. Siinä, missä yksi kertoo avaruudellisten olentojen hyökkäyksestä maahan hävittääkseen paikallisen ihmisen olemassaolon, toinen kertoo, kuinka tekoälylliset ihmisen kaltaiset robotit tulevat tietoisiksi itsestään ja lopulta yrittävät tuhota maan ihmisen.

Minusta tuollaiset ovat aika synkeitä tulevaisuudenkuvia, vaikka suhtaudunkin noiden videoiden tiedolliseen sisältöön hiukan skeptisesti, sillä osa noissa esitetyistä teknisistä toteutuksista, joita he esittävät tuoneensa tulevaisuudesta, on jo nyt arkipäivää. Syy, miksi nostan asiaa esille, on tämän asian ympärillä olevat energiat, sillä usein asian ratkaisu tarvitsee menemistä sen juurille. Ja kuten niin usein on, energiat omaavat kyvyn vuorovaikuttaa. On kaksi toisistaan poikkeavaa asiaa ohjelmoida vaikka tekoäly sotilaskäyttöön, kuin vaikuttaa luomuksen kehittyvään tietoisuuteen omien tiedostamattomien energioiden ja toimintatapojen välityksellä. Viittaan siten myös ihmisten keskuudessa vallitseviin kasvatuksellisiin teemoihin, sillä kehittyvä ihmislapsi suorastaan ahmii vaikutteita sekä asioita ympäristöstään. Tulee mieleeni tietokonetermi "What You See, Is What You Get" eli WYSIWYG.

Helvetti-kokemuksen avaaminen

Vasta nyt hoksaan juonen, joka mahdollisesti liittyy egojen (kappale Toinen Helvetti-kokemus) ja kyseiseen tunneperäiseen kokemukseen: Se on historiallinen sanonta, kuinka Minä olen ovi; Tie Jumalan valtakuntaan käy minun kauttani. Noin on monelle ihmiselle opetettu.

Anna minun kaikki kestää (ja niin on kyllä antanut)!

Minähän kävin tosiaan huhuilemassa ovelta ja näytämässä suuntaa, mitä kautta pääsee pois. Tosin kuvittelin tuolloin, että kyseiset energiat palautuvat niille ihmisille, joiden ne ovat ja jotka ovat heidät sinne hylänneet osan palautuessa niin sanotusti taivaiden tuuliin. Näyttää käyneen kuitenkin niin, että kyseiset energiat virtasivat jostain syystä kauttani maailmankaikkeuden virtaan ja niille, joille he kuuluvat. Haastepaikkana tosiaan vain se, että koin ne sangen konkreettisesti omassa olemuksessani aina fyysistä olotilaa myöten. Tästähän monissa energiahoidoissa on kysymys: Jokin asia tapahtuu hoitajan kautta, tekijän kautta. On kuitenkin hyvin tiedossa, kuinka vain osa energiahoitajista kokevat kauttansa kulkevia energioita, jokainen tavallansa.

Puh! - sanoisi Nasu.

Sellaisen täydennyksen haluan kertoa, kuinka tähän on täysin tarpeetonta yhdistää mitään Jumalankuvia tai ennustusten profetioita, miten aikojen viimeisinä päivin aukeavat kaikki mahdolliset portit (jne), sillä ihminen itse on luonut tämän tilanteen omilla opeillaan ja minä yksinkertaisesti – myös maapallon ihmisenä – olen maailmankaikkeuden avustuksella purkanut sangen epäinhimilliseksi katsomani tilanteen. Se, että pyyntö oli sisällöltään varsin aggressii-

vinen, painostava ja paikoin hyvinkin ahdistava, kuvaa noiden energioiden ehkä jopa ainoaa keinoa viestittää itselleen sekä tilastaan eli esittää pyyntönsä.

Tarkoitukseni on kertoa, kuinka maan ihminen joutuu jossain vaiheessa siivoamaan jälkensä, katsomaan taakseen tekemisiään sekä motiiveitaan muissakin kuin vain hengen asioissa (vrt. niin ylhäällä kuin alhaalla).

Yksin!

Useamman viikon kuluttua edellisen kirjoittamisesta tunnemaailmaani kantautuu tavattoman hentoinen ääni, kuin pyyntö, jossa on hyvin vähän sanoja – yksin! Pyydän korviini kantautunutta energiaa ohjaamaan havainnoivan tietoisuuteni tuon äänen lähteille. Tässä mekanismi on paljolti samanlainen, miten eläimet haistavat hajujäljet. Nyt vain kyseessä energiat sekä niiden selkeä tunteminen. Energia on näin myös informaatiota.

Menemme pitkin avaruutta hyvin nopeasti. Planeetat ja muut vastaavat galakseineen ovat hävinneet näkyvistä. Pelkästään tiedän äänen tulleen edessäni olevasta näkymättömästä pisteestä, joka tietoisuuden kautta havaittuna näyttää singulariteetilta, joka on siis ”uponnut” pois normaalia aika-avaruusjatkumosta muodostaen kuitenkin oman tila-aika-avaruuden. Vasta sen välittömästä läheisyydestä sillä voi havaita olevan dimensioita. Menen siihen ja sen sisälle.

Näen yhden ainoan olennon. Hän on surullinen. Tunistan paikan oikeastaan heti ”ovelta”. Edellisen kerran kyseinen paikka oli silminkantamattoman suuri. Tupa on siis

tyhjentynyt ja pienentynyt. Otan ihmisen kaltaisen ja hänen kokoisensa muodon. Se, että tapaamani olento on hiukan punakka, on vain hänen muotonsa.

Juttelemme.

Niin se on, kenenkään ei ole hyvä olla yksin. Seurassa ja kavereiden kanssa on mukavempaa. Totta sekin, kuinka hän teki kaiken sen, mitä häneltä pyydettiin. Jostakin syystä hän mainitsee, kuinka saattoi olla tilanteita, joissa hän hiukan innostui. Kuuntelen hänen tarinansa, vaikka tiedän jo valmiiksi siitä kaiken tarpeellisen.

Hänen saatuaan tarinansa kerrottua, katson häntä suoraan silmiin. Kysyn, muistaako hän olleensa rakastettu? Sanomiseni näyttää tekevän hiukan tiukkaa. Muistutan häntä jo jonkin aikaa sitten tapahtuneesta kohtaamisestamme, jossa hän kyllä toden totta hiukan koetteli minua. Opin tuolloin paljon uutta siitä, millaista kipu voi olla. Tuolloinkin hän teki täsmälleen niin, kuin oli tarpeen ja mitä olimme joskus aikojen alussa sopineet. Minä olin vain unohtanut sen hetkeksi hänen taas muistaessa asiain tilan erittäin hyvin. On se vene siis keikkunut itse kullakin ajoittain. Muistutan, kuinka jo tuolloin, kaikesta huolimatta koin lopulta yhteyden häneen. Kuvailen tuon tunteeni hänelle – jälleen. Taisin jopa sanoa loppuun pitäväni hänestä. Se taisi yllättää... tuolloin sekä jälleen.

Pyydän häntä mukaani paikkaan, jota itse olen kutsunut kodikseni, jossa on muitakin kaltaisiamme. Se pieni ilon pilkahdus, jonka näen hänessä vain hetken, muuttuu jälleen surullisuudeksi; voiko hän tulla ja onko hän kuitenkaan tervetullut. Kerron myöntävät vastaukset hänen kysymyksiinsä.

Lähdemme pois tuosta singulariteetiksi kutistuneesta paikasta. Pienen matkan päässä vapautan tuohon paikkaan sitoutuneet energiat, pyytämällä sitä tapahtuvaksi. Näen sen tapahtuvan.

Hyvin nopeasti olemme muiden kaltaistemme keskuudessa. Tullessamme perille hän tulee todella huomaamaan, kuinka tervetullut hän on, sillä lukuisa on se joukko, jotka tulevat meitä vastaan.

Minun on pakko kysyä hänen oikeassa kädessään olevasta työkalustaan (josta maan ihmisillä on lukuisia toisistaan hienompia kuvauksia). Hän vastaa sen olevan kuin osa häntä itseään. Hyväksyn vastauksen, sillä onhan minulla aikoinaan ollut miekkani tehden samaa virkaa. Pyydän häntä kauniisti olemaan varovainen sen kanssa. Aavistuksen hymyillen hän on samaa mieltä kanssani.

On hienoa nähdä, kuinka hän tulee hyvälle tuulelle saapuessaan kotiin takaisin ja kuinka rakkaudellisesti hänet otetaan vastaan. Kerron, kuinka minun tarvitsee palata takaisin maapallolle, koska minulla on siellä eräs asia vielä hiukan kesken.

Niin. Maapallolla on lukuisia kuvauksia hänestä, punahelkuista paikkaa asuttavasta punakasta olennosta.

Pöly laskeutuu

Minulla on nyt ensimmäistä kertaa tunne, kuinka tämä sota, Purppurasota, alkaa olla kutakuinkin loppumetreillä, ehkä jopa lopussa. Niin on myös egosentrisesti ilmaistuna ”sankaritarinani”, jolla tarkoitan niitä asioita, joita olen luvannut tehdä tässä ulottuvuudessa yhteiseksi hyväksi ja

joista kerron kirjoitusteni sivuilla. Kertoakseni kaiken tämän minun on ollut tarpeellista opiskella paikallinen maailma niin aineessa kuin energioissa liki kaikkine ulottuvuuksineen sen sisältä käsin, samalla myös oppien tämän maailman ja maailmankaikkeuden pelisääntöjä sekä paikallisia käytäntöjä. Tätä kuvaamaan on hieno sana: Tarkkailija (joka kertoo havainnoistaan). Mielestäni likipitäen kaikki kestävät muutokset lähtevät asioiden sekä ilmentymien sisältä.

Tämä luo automaattisesti "tilaa" elämässäni vaikkapa jollekulle merkitykselliselle ihmiselle vierelleni, elämäni.

Täydellisyydestä ja synnittömyydestä

Se, että tässä maailmassa on vaikka ja mitä energioita, tarvitsevat ne ilmentyäkseen niille soveltuvan maaperän eli esimerkiksi ihmisen. Täydellisyys on näiden kaikkien mahdollisuuksien olemassaoloa, joita voi tietoisuutensa turvin alkaa muovata kuin savenvalaja soveltuvaksi siihen, millainen haluaa ihmisenä olla, miten haluaa itseään ilmentää paikallisessa todellisuudessa kaikkine energioineen sekä potentiaaleineen. Viittaaan tuossa siis myös vanhan energian ilmaisutapaan eli henkimaailmassa työskentelyyn. Ihminen voi näin suuressa viisautessaan päättää, mitä tekee näkyväksi ja mitä jättää kuihtumaan tai minkä palauttaa maailmankaikkeuden virtaan.

Viittaaan myös siihen, kuinka lukuisia asioita sekä niiden ilmentymiä energioineen on mahdollista noin pääsääntöisesti havaita paljolti vain silloin, kun omaa niihin soveltuvan vastinkappaleen, vastinmuodon. Se, että nämä vastinkappaleet löytyvät jokaisesta, tarkoittaa havainnoijan sekä kokijan täydellisyyttä. Synnittömyys tarkoittaa yhteis-

työtä, itsensä sekä energioittensa tietoista muovaamista, niiden olemuksen ymmärtämistä ilman tuomitsemista. Tarpeettomiksi käyneet tai palveluksensa tehneet energia-kvantit voi tosiaan palauttaa maailmankaikkeuden virtaan. On myös hyvä kiittää saamistaan asioista. Tämä tulee asioiden ymmärtämisestä.

Siten on ehkä osin turhaa yrittää suuresti muuttaa ulkoista maailmaa, jos sisäinen maailma ja maailmankaikkeus on sotkussa tai täynnä riitasointuja. Tällöin helposti rakentaa ulkoiseen maailmaan sisällään olevan riitasointukuvan. Samalla tässä tarjoan miellelyhtymää ulottuvuuksiin, joista osa tieteen tekijöiden mukaan on kaareutunut voimakkaasti sisäänpäin ja jotkut vastaavasti ulospäin, joista jälkimmäiset ovat helpommin havaittavina. Jälleen W-Two Worlds saavuttaa yhden ihmisen kokoisen tasapainon.

Täydellisyys on siis edelleen kaikkea mahdollista!

Millaiseksi sinä, hyvä ja rakastettu lukija aiot muovata täydellisyytesi ja toteuttaako se yhteistä hyvää paikallisessa todellisuudessa myös itsesi huomioiden?

Luomisharjoitus

Miten ollakaan. Maailmankaikkeus tarjoaa opinpaikkaa luomisharjoituksen kautta. On selvää, kuinka tämä tapahtuu toisessa ulottuvuudessa.

Olen paikassa, jota voisin kutsua sanoilla Nowhere. Tämä on eri Nowhere, kuin se, minkä olen aiemmin esitellyt. Tämä Nowhere on keskellä ei mitään eli kaikkeudessa.

Minulta kysytään, mitä haluaisin luoda. Tämä tarkoittaa luomisprosessia, jossa luodaan ainetta siihen todellisuuteen, jossa on läsnä.

Kerron haluavani luoda Tähtimiekan. Minusta tähdet ovat kauniita katsella.

Seuraa kysymys: Miksi?

Totean sillä olevan mukava karsia puita.

Jälleen tiedustelu on avoinna: ”Se on melko tehokas työkalu sellaiseen tekemiseen...”

Ymmärrän viittauksen, mutta yritän esittää vaikeasti tavoiteltavaa. Totean lopuksi, että katsotaan mitä tulee eli saamme yhdessä aikaiseksi.

Luon energiapallon, halkaisijaltaan reilun puoli metriä (perustuen sen hetkiseen muistikuvaan kehomitoistani). Katson harsomaista värikästä hitaasti pyörivää energiapalloa edessäni. Huomaan myös energiayhteyden olemuksestani tuohon palloon.

Niin kuin pienillä lapsilla on tapana, minäkin yritän puristaa kaksin käsin kyseistä palloa kasaan, vain kokeillakseni mitä tapahtuu. Se kyllä joustaa, mutta sen kokoon saaminen kuin vain hyvin vähäisessä määrin on valtavan työlästä. Suorastaan napakkaa, vaikka kyseessä on pelkästään energia.

Päätän nostaa energiapallon itseni suhteen hiukan ylös etuvasemmalle (vasen tarkoittaa mm. menneisyyttä ja tietoa, oikea tulevaisuus ja intuitio).

Annan energian virrata siten kuin parhaaksi näkee. Tämä on siis yhteistyötä tietoisten energioiden kanssa.

Hitaasti pyörivän värikkään energiapallon pintaan alkaa muodostua juovia, samaan tapaan kuin kosmoksessa syntyy gravitaation vaikutuksesta kaasupilviä ja joista edelleen ahioplaneettoja tai -tähtiä. Huomaan harsomaisten juovien tihentyvän täsmälleen niin kuin aine tapaa tihentyä ennen kiinteäksi muodostumistaan. Tätä jatkuu aikansa, jota minulla on jälleen hyvin paljon.

Pallon sisäinen sää selkenee sen verran, että huomaan sen sisälle keskipisteeseen syntyneen jonkinlaisen esineen. Näen siitä vain siluettimaisen muodon.

Hetken kuluttua, kun tunnen pallon sisällä olevan esineen saaneen kiinteä muodon, päätän ottaa sen vasemmalla kädelläni pois sieltä. Kohotan käteni pallon sisään. On luonnollista, kuinka se muuttuu silminnähden erilaiseksi sen ollessa pallon sisällä, joka johtuu pallon energioiden aiheuttamasta valovääristymästä.

Tunnen tarttuvani siihen, eli sillä on selkeä massa muodon lisäksi. Vedän sen hitaasti alas itseäni kohti. On aika purkaa energisoitunut tilanne eli päättää luomistyö. Energiat yksinkertaisesti vapautetaan.

Katson kämmenelläni olevaa hyvin kaunista, metallin ja keraamin näköistä värikästä esinettä, jonka pinta sylinterimäisen keraamin kohdalta on lasimainen, hyvin puhdas ja kiiltävä. Näen lieriön pinnalla selkeitä neliskulmaisia vihreitä ja valkeita osia, osan neliskanttisista muodoista ollessa reikiä, joiden ympärillä on kiiltävän metallinen reunus, kuin kaulus. Metallinen osa, kuin kärki muistuttaa värinsä puolesta messinkiä.

Näitä messinkisiä levyjä on tässä esineessä neljä, joista jokainen on toisensa suhteen sylinterimäisen keraamin ympärillä 90 asteen kulmassa, kuin siivekkeet. Niissä on hahloja ulkoreunassa, mutta kauempana reunasta myös pieniä pyöreitä reikiä.

Saan miellelyhtymän avaimesta.

Tapahtuma päättyy.

Tällä hetkellä tämä avain on neljännessä (tai viidennessä) ulottuvuudessa. Kas kun täällä maapallon kolmiulotteisessa maailmassa sillä olisi ehkä vain ja ainoastaan hurjan hienon koriste-esineen käyttöarvo.

Huomaan selvän kasvupaikan itsessäni. Tai oikeastaan, niitä on monta, joista tuon esille kaksi.

1) Mihin ihmeessä tosiaan tarvitsisin Tähtimiekkää?

2) Päivittämistä uuden luomisen keinoon, sillä käyttämäni tapa oli ns. vanhoissa energioissa tapahtuvan mallin mukainen.

Aikani pohdittuani huomaan avaimen olevan suurella todennäköisyydellä avaustarinassa esittämäni eräänlaiseen lukkoon, mutta samalla myös avain laajempiin tietoisuuksiin sekä tiedon lähteille. On selvää, kuinka on myös aika opiskella käyttämään niitä viisaasti – yleensä vieläpä yhteiseksi hyväksi.

Saanpa tästä myös ajatuksen, uuden keinon neutraloida jatkossa maapallolla vallitsevia reipasotteisia energioita huomattavasti turvallisemmalla tavalla kuin viskoa kiviä, joita joutuu myöhemmin ohjailemaan hiukan sivuun; luo singulariteetin paikkaan Nowhere ja vie sinne kyseiset

vahvasti riitasoinnussa olevat energiat – siis molemmat puolikkaat ja antaa niiden tehdä turvallisesti tehtävänsä, jolloin ne häviävät vuorovaikutuksessa toistensa kanssa. Lopuksi sitten vapauttaa ko. singulariteetissa olevat energiat.

Atlantiksen ajan energiat muodossani

Palaan jälleen Atlantikselle, tälläkin kertaa sen lopun aikoihin. Alla oleva on sanoitusta sille energialle, jonka koen olevan muodossani.

Toin edellisessä kirjoituksessa Afterlife esille tarinan Atån'n kirja. Sain tuossa tarinassa sen itselleni. Kyseinen kirja (tiedon lähde) on vapaana suomennoksena Suuren Viisauden ja Tietämisen Kirja. Nykyään sitä voisi sanoa lyhyesti teknologiaksi ja sen hyväksi tavaksi toteuttaa.

On mahdollista, kuinka kätkin lopun aikojen alkaessa kyseisen kirjan niin ajassa kuin paikassa toisiin ulottuvuuksiin, sillä se tieto, mikä kyseisessä kirjassa on, on osaamattomissa, ahneissa ja vallanjanoisissa käsissä tuhoisa. Olen jo nähnyt, mitä tuollaisella tiedolla, vaikka sitä olisi murunen, on mahdollista saada aikaan. Kiinnekohtana voisin antaa termin kosmiset voimat, energiat.

Olimme tulleet jo huomaamaan, kuinka tätä kaikille vaurautta ja yltäkylläistä elämää sisältävää tietoa oli alettu käyttää aseena kanssaihmissä vastaan. Huomaan yhtäläisyyttä Raamatun kertomukseen synnistä, hyvän ja pahan tiedon puusta sekä paratiisin muista puista, joka kuvataan vuoropuheluna, kuinka Jumalat keskustelivat siitä, että on hyvä osata pitää ihminen pois näistä tiedon puista (tiedon lähteistä), sillä johan hän maistoi vain tuon yhden puun

hedelmää. Tässä virtuaalisessa yhteenkytkemisessä on hyvä huomata se, kuinka jo Atlantiksen eri maakuntien hallitsijoita pidettiin Jumalina. Olen tuonut esille sen, kuinka olen yhden tällaisen maakunnan hallitsija. Samaisessa uutisvuodossa kerroin kyseisen maakunnan sijainnin suhteessa päätemppeliin (joka sijaitsi siis korkealla vuorella). Näiden maakuntien hallitsijoiden tuli osata jokaisen maakunnan ja maan kieltä.

Olen tuonut esille sitä, millaista on käyttää niin sanottua ulottuvuusvektoria. On lähteitä, jotka mainitsevat tästä sanalla kaikkinäkevä silmä. On tietenkin mahdollista, että itse sekoilen tässä, mutta tarkastellessa vektorin (eräänlainen laite) toimintaa matkan päästä etäältä se voi tosiaan näyttää samalta kuin ihmissilmä. Tämän miellelyhtymän ulkopuoliossa tarkkailijassa voi saada aikaan ne energiat ilmentymiseen, jotka vaikuttavat tuossa kyseisessä hetkessä vektoria käytettäessä. Kuten sana ulottuvuusvektori ilmaisee, sillä voidaan paitsi liikkua pitkin ja poikin ulottuvuuksia sekä aikoja, sillä voidaan luonnollisesti kuljettaa asioita ulottuvuuksien sekä paikkojen välillä. Mahdankohan liioitella, jos sanon kätkeneeni asioita pitkin ja poikin ulottuvuuksia tuon laitteen avulla (ja lopuksi tuhoten sen)?

Kristallit ja niiden kätkeminen. Tähän minulla on vain vähän sanottavaa ja sekin on kertausta. Myönnän toimineeni tässäkin samoin kuin edellä, mutta sen sijaan, että kristallit olisi vain kätketty, asetettiin niihin myös varmenne, eräänlainen ”käyttömekanismi ja paneeli vrt. numerolukko” (maallinen suomennos), jotta niitä voi käyttää sekä asettaa toimimaan vain sellainen ihminen tai ihmiset, joiden tahtotila on yhteinen hyvä.

Papisto. Ehkä minun nykyisessä maallisessa olemuksessani oleva usein suuresti uinuva kireys pappisihmisiä ja papistoa kohtaan juontaa juurensa näihin aikoihin, sillä oli asioita, joista minulla (eli tällä energialla) oli kovasti toisenlainen käsitys kuin paikallisella papistolla, ylipapit mukaan lukien. Pidin heidän näkemyksiään vain paikoitellen vanhanaikaisina.

Kuten arvata saattaa, tein sitten tosiaan joitain hyvinkin heitä pöyristyttäviä asioita, paljolti silkkaa nuoruuden uteliaisuuttani. Minun oli vaikea ymmärtää keinoitekoista jaottelua. Ehkä olin myös hiukan naiivi. Kuvaus rasaviliralli kohdallani on kyllä mielestäni hiukan ylitsevuotava, sillä minut oli opetettu hyvin varhain mm. oikeudenmukaisuuteen.

On luonnollisesti monia asioita, joita he hoitivat hyvin (eli jälkiviisaus rehoittaa), kuten voi nähdä nykyisestä käsituksesta energioiden suhteen, nimittäin tiedon rajaaminen.

Suuri on se ajatus, jonka mukaan ihmisessä on vain 7 päächakraa. Tosin nykyään tätä tietoa paikataan ilmaisemalla, kuinka ihmiskunta saa lahjaksi kahdeksannen päächakran, joka on väriltään vaaleanpunainen ja sijaitsee muistaakseni kurkkuchakran sekä sydänochakran välissä. Miten jotain sellaista, joka jo on ihmisessä, voi saada lahjaksi? Korkeintaan voi tulla siitä tietoiseksi.

Muinaiset Egyptiläisen sentään tiesivät ja muistivat sen, kuinka näitä päächakroja olisi ollut 12. Tämä tieto pitäisi löytyä myös kirjoista Elämän Kukan Salaisuus 1 ja 2. Huomautan numerologisesta vihjeestä. Tämäkin on rajoitettua tietoa. Se, että ilmaisen noita pääenergiatasoja, päächakroja, pääyhteyksikäytäviä olevan 13+1, on näkemykseni, joka

kumpuaa osin ihmisen hiilipohjaisesta muodosta, sen iso-tooppien määrästä. (On mielestäni huomion arvoista, kuinka esim Bravais'n hiloja – eli atomien erilaisia kaukojärjestyksiä aineessa – on tuo samainen mainittu 14) Mutta! Riippumatta siitä, mikä on tuon luvun määrä tai näkemys, tärkeää on ymmärtää, mihin on tietoisesti yhteydessä ja miten käyttää kyseistä tietoa yhteiseen hyvään. Miten kuuntelee sydämen ääntänsä, miten muistaa kysyä tiukassa hetkessä kysymyksen: ”Mitä rakkaus tekisi tässä tilanteessa?”. Viitataan osaltani siihen, kuinka olen tavannut ihmisiä, jotka ilmoittavat ovet paukkuen päächakroja olevan satoja, on pelkistetysti vain luku ja tieto.

Jälleen heilutan historian siipiä kohti kirjoitettua, kuinka ihmisestä tämän tietäessään tulee ”meidän kaltaisia” eli Jumalia, on näkökulma viitaten jälleen Atlantiksen aikaisiin hallitsijoihin ja heidän Jumaluuteen.

Minulla oli jo tuolloin yksinkertainen periaate: rakastaa alaisiani kuin ketä tahansa toista ihmistä. Tuskin on kaukaa haettu sekään, että tapasin kyläillä näiden alaisteni luona, varsinkin silloin, kun heillä oli vaikeuksia. Yritin keksiä synonyymiä sanalle alainen, sillä nykyinen käsitys alaisesta ja hallitsijasta ovat kovasti toista kuin noina aikoina, jolloin moni asia oli vielä hyvin. Katsokaas, kun ”hallitsijan” tehtävä oli jakaa vaurautta sekä viisautta ”alaisilleen” tavalla, jossa autamme toisiamme, annamme toisillemme sellaista hyvää, että voimme yhdessä hyvin. Miten itse pitäisit palvelijastasi huolta, jotta hän voi tehdä sitä, mitä haluaa tehdä, eli palvella? On itsestään selvyys, kuinka tämä huomioi henkilökohtaiset taipumukset kaikkienensa, sillä jokaisen toteuttaessa itseään, toteuttavat he asioita yhteiseksi hyväksi aivan

toisella tapaa kuin jonkin rooliin, käskemisen, alistamisen tai orjuuttamisen kautta.

Luominen. Energioiden kautta luominen, ehkä joskus jopa hentoinen ohjaaminen, kunhan se tapahtuu hyvän ja rakkauden toteuttamisen eli palvelemisen tavalla, on suotavaa. Luonnollisesti tämä asettaa tekijälle suuren vastuun. On kuin tekisin kyseisen ihmisen tai asian kohdalla energiahoitoa, energiakanavointia rakastetulleni. Tämä tarkoittaa nykyään ymmärtääkseni nimikkeestä riippumatonta yhdenvertaisuutta. Tämä tapa on edelleen paljolti läsnä tehdessäni energiahoitoja.

Muistan joitain hetkiä, jolloin työskennellessäni Kristallissa, joka kuvataan joissain tarinoissa valopallona Atlantiksen yllä, suuntasin energioita yhteiseen hyvään, yhdessä muiden kanssa, vaikka on huomioitava, kuinka Kristallin sisällä on vain yksi kerrallaan. Kyseinen työ oli vain ajoittain raskasta.

Kaikki tuo tekeminen on ollut enemmän tai vähemmän me-tekemistä!! Tällaisin Atlantiksen aikaisin terveisin.

*

Muistan aikoja tästä nykyisestä elämästäni, kuinka puolisoni terävoitti joskus useinkin sitä, kuinka minä teen asioita sen sijaan, että me tekisimme niitä. Huomaan tässä pienen jäännöksen jostain aikojen takaa. Minulle oli luontaista käyttää me-muotoa. On tässä ollut opiskelemista itsekeseisen ja yksilösuoritusta painottavan minä-sanalla kanssa paikallisissa olosuhteissa. Samoin huomaan opinpaikkaa eli päivittämistä ajattelutavoissani useammassa asiassa, kuten suhtautumisessa paistoon sekä tavassa auttaa lähimmäisiä.

Kyllähän minä kohtaan ajoittain kysymyksen, osaanko siirtää egoni syrjään tietyissä tilanteissa. Alkuhämmästyksen savun hälvettyä ja hetken mietittyäni vastaan joskus lyhyesti osaavani, mutta on sangen tärkeää tässä huomata, kuinka on suuri mahdollisuus siinä, mitä itse tarkoitan sanalla ego, kuin että mitä kysyjä sillä tarkoittaa. Mutta tuo vastaus on siihen, mitä kysyjä kysyy, sillä minulla ego kattaa myös itseilmaisumuodon minä, jolloin jonkin asian tapahtuessa kauttani, tarvitsee olemuspuolen minä tapahtuakseen, eli tässä mielessä egoni on mukana, havaitsemassa asiaa. Näin egoni sisältää jollain tapaa myös persoonallisuutta, mutta olisi suurta liioittelua esittää, kuinka persoonallisuus olisi sama asia kuin ego.

Kansalaispalkkayhteiskunnan perusteet. On mahdollista, että jotkin tässä luettelemanı asiat ovat vaikuttaneet myös kyseiseen mietintööni, joka alkumetreillä kantoi nimeä Utopia. Tämän olen esitellyt aiemmissa teoksissani. Se, että asia näyttää kiinnostavan tämän maan päättäjiä erityisen vähän, on paikallinen tosiasia. Olen lopettanut itseni kiusaamisen kyseisen asian suhteen.

Hienon yhteiskuntajärjestelmän rakentaminen sekä ylläpitäminen tarvitsee nähdäkseni liki kaikkien työpanosta jollain tapaa, mutta sen rappioittamiseen vain kourallisen ihmisiä sopivissa paikoissa ja viroissa.

Energian tuotanto ja tapa liikkua. On totta, kuinka aikoinaan ennen itsetuntemuksen polulle lähtemistä olin kiinnostunut kahdesta nyky-yhteiskunnan sangen merkittävästä asiasta, oikeasti kestävästä ja saasteettomasta energiantuotosta sekä tavasta liikkua paikasta toiseen, vaikka olin kiinnostunut sähköautoista sen verran paljon, että omistin yhden, jolla ajoin työmatkaa, samanaikaisesti suun-

nitellen omaa konseptia. Ja olihan minulla yksi prototyyppi alulla... Tosin sähköauto, jossa liikkumiseen tarvittava energia tuotetaan itse autossa, olisi ollut vain välivaihe.

Kuten edellinen pikkukappale kertoo, on mielessä ollut hiukan tavallisuudesta poikkeavan energiaratkaisu, joka olisi luonnollisesti ollut hajautettu malli, vaikka järjestelmä on täysin skaalautuva. Minun on vaikea nähdä kovinkaan suurta viisautta Mega-kokoisten voimaloiden kohdalla, kun pienelläkin saadaan sama vaikutus ja voidaan kuljettaa minne tahansa. Joskus vain pieni on kaunista. Tällä vältetään yhä paisuvien energiansiirtolinjojen rakentelusta sekä niiden aiheuttamasta sähkömagneettisista haitoista.

Olen ainakin toistaiseksi luopunut näistäkin ajatuksista, sillä tarpeeni kiusata itseäni on aika vähäinen nykyään.

Sota- ja lääketeollisuudesta. Suuri on ajatus sodan tarpeellisuudesta, ainakin taloudellisesti tarkasteltuna. Mitä muuta viestiä kertovat ne sotateollisuuteen upotetut miljardit, vaikka samanaikaisesti on miljoonia nälkää näkeviä ja ahdingossa olevia ihmisiä? Sotateollisuuden tuotteilla on tarkoitus tappaa ihmisiä. Mitä ajattelet, jos jokin päivä rakastettusi on maalitaulu tai tähtäimessäsi on jonkun rakastettu, joka vain puolustaa itseään ja perhettään?

Voin vain ihmetellä lääketeollisuutta, joka valmistaa ja kehittää erilaisia joukkotuhovälineitä.

Vain pelokas, vallan janoinen ja ehkä jopa ahne ihminen tarvitsee valtaa säätää ja määrätä toisten kuolemasta, sillä nähdäkseni se tulisi olla vain ja ainoastaan täysi-ikäisen yksilön omassa päätettävissä, mikäli kykenee tuollaiseen.

Olen silti hiukan skeptinen hurmaavan joukkoitsemurhan ja hetken mielijohteen suhteen.

Luonnollinen jatkumo. Se, että paikallinen ihmiskunta on jo oppinut jonkin verran muovaamaan tietoisesti ainetta, siis kiinteää ainetta, keskimäärin toisen aineen, reaktion tms. avulla, on ihan hyvä alkuruutu. Nähdäkseni paljon tarvitsee mm. kaupallisuuden ajatuksen niukkuuksineen ja muine uskomusoppeineen nykyisestä muuttua siirryttäessä tietoiseseen energian kautta tapahtuvaan aineen muovaamiseen. Ne ihmiset, jotka tietävät ja tuntevat energiahoitomenetelmiä, ovat tämän polun aika alussa.

Samoin ne uskonnot, jotka ovat kovasti tätä vastaan, tarvitsevat hiukan päivittämistä. Kas kun joku on mennyt esittämään sangen ponnekkaan lausahduksen energian ja massan, jota voinee kutsua aineeksi, sidonnaisuudesta toisiinsa.

Mietin vain...

Miksi koululääketiede ajaa niin voimakkaasti kerettiläisyyden ja harhaoppisuuden leimaa vaihtoehtoisten hoitomuotojen ylle, joka paikoitellen muistuttaa jopa sodan lietsontaa? Ilmeisesti he ovat unohtaneet oman historiansa. Sitäpaitsi, omakohtaiset kokemukseni mm. energiahoidosta ovat huomattavan positiivisia. Silti käytän terveydenhoitopalveluja tarvittaessa tuntematta itseäni kerettiläiseksi.

Vain hyvin harva ihminen on päässyt kokemaan kauttani samaa kuin itse olen, sillä usein vain hoidan lähimmäisiä, koska heillä on oma vastuu olemuksestaan. On selvää, kuinka he, jotka ovat saaneet maistaa samaisesta maljasta,

josta itse maistelen, ovat tästä erittäin tyytyväisiä. Oletteko ajatelleet, kuinka yhteistyöllä saa huomattavasti enemmän aikaan inhimillistä hyvää? Mikäli järjestelmä vaatii hoitonoja, on mielestäni silloin aika vaihtaa näkökulmaa.

Sitäpaitsi, jo muinaiset Egyptiläiset tunsivat penisiliinin. Tämä tieto on löytynyt yhdestä täydellisenä löytyneestä Kuolleiden Kääröstä tässä jokunen vuosi sitten. Niin kutsuttu Ani'n papyrus on varhaisempi löytö. Lisäksi samaiset ihmiset tunsivat sähköä, näin pari asiaa mainitakseni...

On mielestäni harhaanjohtavaa ja tarkoitushakuista kuvata joitain vaihtoehtoisia hoitomuotoja sanalla uskomushoito ja yrittää sanakäänteiden avulla kieltää niitä lailla, sillä tällöin myös uskovaisten rukoukset tulee kriminalisoida. Muistutan tässä yhteydessä aikoinaan televisiossa olleesta kolmeosaisesta dokumenttiohjelmasta Mielen salattu voima. Sitäpaitsi, psykologiselta kannalta asiaa tarkasteltuna kaikki havainnot sekä kokemukset on mahdollista selittää sisäsyntyisinä, siten myös sairastumiset. Tällöin uskomus, jonka mukaan on terve, nousee arvoon arvaamattomaan.

Monet tieteenalat voivat kuitenkin elää sovussa, kunhan tieteen tekijät tekevät niin. Joten, on hyvä ottaa asioista selvää. Luonto kaikinensa on ja elää harmoniassa. Näin nousee suureen arvoon havainnoijan kyky nähdä tämä.

*

Olen kirjoittanut: ”Minä olen Se, joka tulen. Minun jälkeeni ei tule muita.”. On totta, kuinka tuo on tulkittavissa hiukan ponnekaaksi sekä egosentriseksi ilmaisuksi, mutta sen tarkoitus on ohjaava. Se on vastuusta muistuttamista, mutta myös sen energiatilan purkamista sekä

käyttämistä, joka jo Raamatussa mainitaan, jotta ihminen oppisi olemaan jatkossa rakentamatta vastaavia. Se jumaluus, jota opetetusti kyseisessä kokoomateoksessa tuolla kutsutaan ja näin luodaan energiaa, on ulkoistamisen sijaan ihmisessä itsessä. Etsivä löytää, kolkuttavalle avataan, pyytävälle (anovalle) annetaan. On eduksi oppia luomisen sekä tahdon- ilmaisun voima.

Jokainen, joka on käynyt tarkastelemassa avaruudesta käsin maapalloa, ymmärtää, kuinka jokainen, uskonnosta tai näkemyksestään riippumatta asuttavat tätä samaista taivaan-kappaletta. Miksi siis odottaa Jumalaa tai jumalallista ilmentymää (väliintuloa) puhdistamaan takapihansa, kun sen osaa tehdä itekin? On omanlainen kasvunpaikka ymmärtää, kuinka jokaisessa ihmisessä elää suuri viisaus, joka ilmentyäkseen tarvitsee otolliset olosuhteet.

*

Polun kulkeminen loppuun saakka ja sen kautta irtautuminen sielun kierrosta. Jatkan siis matkaani siitä, missä sanoin olevan muita kaltaisiamme. Tämä siksi, että tietty ihmisen luoma energia, joka on kuin tulppa mahdollisuuksille, tulee käytetyksi avaten tien - oven, joka on ollut aina olemassa ja tiedossa joillakin uskonnoilla, mutta joka on tukittu kristillisillä vallan välineillä. Vai mitä muuta voisi kuvata kirjoitetut Jessen sanat: ”Se, minne minä menen, sinne te ette tule.”. Edelleen: ”Se, minne minä menen, sieltä minä en tule, mutta lähetän teille toisen puolustajan” (kuten kuinkin noin). On myös kirjoitettu Jessen sanoneen, kuinka ”minun on mentävä, jotta voi tulla toinen Puolustaja”. Arvelen lainauksien sanamuodon vaihtelevan sen mukaan, mikä käännös on kyseessä. Tähän kaikkeen olen vastannut

näissä kirjoituksissani. Mutta, kuten niin usein on, hyvä ystävä, hyvä lukija, sinulle avautuu hieno mahdollisuus miettiä näitä myös itse.

Metkaa on se, kuinka joidenkin vanhojen kirjoitusten mukaan Jesse puhui usein energioista, samoin kuin mm. moni energiahoitaja tekee nykyään.

*

Olen viitannut Raamattuun teksteissäni ajoittain runsaasti. Tämä siksi, koska jotkut kyseisen kokoomateoksen tekstit ovat sen aikakauden kuvausta hengen tiestä, siten itsetuntemuksen tiestä. Samoin voin esittää, kuinka kyseiset muinaiset kokemukset ja niiden viljely ovat rikastuttaneet tässä maailmassa kyseisiä energioita tavalla, kuinka ne ovat helpommin muiden saatavilla. Toisin sanoen, ajatukset luovat energiaa ja energiat puolestaan omaavat vetovoiman. Päästäkseen jälleen kiinni omaan totuuteen, tarvitsee matkata tarjolla olevien energioiden kautta – ilman uskoa niihin, sillä mielestäni usko eräällä tavalla voi jopa sammuttaa totuuden etsimisen tahtotilan. Sen sijaan, että olisin millään muotoa uskovainen, olen enemmänkin mielestäni avarakatseinen pienen skeptisyyden kera.

Näin mm. kuvaukset sekä kirjoitukset Ilmestyskirjassa, jotka jostain kumman syystä tulkitaan usein maailmanloppuna ovat kuvausta ihmisen, asioiden kokijan uudeksi tulemisesta niin fyysisenä ihmisenä maapallolla kuin hengessä ja tietoisuudessa. Tämä on vanhan ja jo kirjoittamani kertausta.

*

On hyvä muistaa, kuinka lukuisat henkimaailmat ja tietoisuuden tilat peilaavat siinä kulkijaa tavalla tai

toisella. Siten on eduksi harjaantua näkemään, erottelemaan, mikä kumpuaa itsestä eli projisoituu ja mikä on muuta informaatiota tai sen hetkiseen tehtävään, tiedonhakuun liittyvää olevaisuudessa ja olevaisuuden tilassa, jossa on havainnoivana tietoisuutena.

Oivallan...

...kuinka on aivan sama, kumpi voittaa lyhyellä aikavälillä, hyvä vaiko paha, sillä vaikka paha alussa voitaisikin hyvän hävitessä, on ehkä tarpeen huomata, kuinka pitkällä aikavälillä tuolloin myös paha lopulta häviää. Vastaavasti käy tilanteessa, jossa hyvä aluksi voittaa ja paha häviää, sillä samoin hyvä lopulta häviää. Näin on poikkeuksetta. Toisin sanoen, molemmat ovat häviäjiä.

Tämän lisäksi myös tiedolla on taipumus korruptoitua tuollaisissa paljon pölyä nostattavissa hetkissä, sillä nähdäkseni historia on usein "voittajien" kirjoittama, ehkä jopa liioitellusti esitettynä heidän tarkoituksperiä palveleva.

Ihminen itse luo näin omat demoninsa sekä enkelinsä, jopa mahdollisesti projisoiden ne ympäröivään maailmaan itselleen havaittavaksi. Tarkoitan sitä, kuinka huomaa tässä opinpaikkaa itseni suhteen hyväksyä se "pimeys", joka muodossani on. Ihminen, joka tiedostaa olemuksessaan olevan pimeyden ja kirkkauden, voi vasta valita. Tätä kuvasi aikoinaan sana Herecy, tarkoittaen suomennettuna "Se, joka valitsee".

Asioiden yläpuolelle nousemisessa avautuu uusi näköala, joka paljastaa kaksinaisuuden eli dualismin luonteen.

*

Minusta tuntuu tällaisen mittelön jälkeen, kuinka olen hyvin valmis – eläkkeelle.

Jokin mukava paikka jossain sopivan syrjässä ilman huolen häivää ja hyvässä seurassa, paikassa, jossa voi nauttia seesteisyydestä, rauhasta sekä rakkaudesta alkaa olla mieleeni...

*

Totuudellisuudesta:

Niin kuin Lukijalle osoitetussa alkukappaleessa toin esille, olen jälleen muokannut tyyliä tuoda esiin asioita sekä tapahtumia valitsemallani polulla. Valitsemani nauhamainen tyyli eli esittäessäni tarinoita omana kokonaisuutena eli osiona, jotka kuitenkin limittyvät toisiinsa ja näin aavistuksen hämärtävät niiden realiaikaista tapahtumaympäristöä.

Olen toden teolla saanut hioa tapaani esittää, kuvata jokin tapahtunut saati ajatus, sillä edelleen tarkoitukseni on niin sanotusti olla totuudellinen, vaikka on totta se, kuinka noin keskimäärin jokainen ihminen tuo esille omaa totuuttaan. Jätän kertaamatta havaintoon ja sen esittämiseen mahdollisesti muodostuvia vääristymiä ja syitä (voi halutesaan aloittaa käsitteestä maailmankuva).

Osin tuon vuoksi jo yhden tai muutaman sanan tarkempi valinta joissain paikoissa saa kyseisen tekstikohdan niin sanotusti värähtelemään aivan toisella tapaa, sillä tarkoitukseni on luoda harmoniaa koko tähän kirjoitukseen. Arki-kielellä edellinen sanoitettuna on, että tämän sisältö tarvitsee tuntua itsessäni hyvältä, oikealta.

Loputa nämä tekstit ovat kuitenkin tulleet olevaiseksi sen yhteistyön kautta, jota kutsun sanoilla: olla maailman-
kaikkeudella töissä, jossa on mielestäni hyvin vähän sääntöjä:

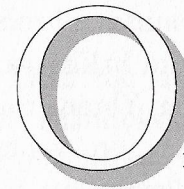
1) täydellinen vapaa tahto

2) oikeudenmukaisuus

3) rakkaus

huomioiden yksilöllisyyden sen jokaisessa käänteessä.

SYDÄMEN ASIALLA



n kirjallisuutta, ”Mitä sairaudet meille

viestittävät”. Se lähestyy kehon sairautta joko omien tai perittyjen patoutuneiden tunteiden tai traumojen eli tunne-energian kautta tarjoten joitain selityksiä tiedon, ymmärryksen ja tietoisuuden kautta tapahtuvaan henkilökohtaiseen terveydenhoitoon, jossa yhtenä keskeisenä elementtinä toimii energiahoito ja sen perusteet. Näiden tarkoitus on johdattaa kokija jopa fyysiseksi tulleen energiapatouman juurille esimerkiksi oivalluksen kautta. On selvää, kuinka tällaisten koteloituneiden ja fyysiseksi tulneiden sisäisten energiatilojen kohtaaminen ja purkaminen eli näkyväksi tekeminen tarvitsee aikaa.

Esipuhe

Puhutaan usein ihmisten välisestä kemiasta. On totta, kuinka tietoinen tunteiden kohtaaminen tarvitsee usein mielestäni kanssaihmistä, ystävää omakohtaisen ajattelun lisäksi, jolle rohkenee avautua, ihmistä, jolla on aikaa kuunnella, jolle sanoa turvallisesti näkemyksensä eli laajennettuna vuorovaikuttaa kahden monologin sijaan. Sen sijaan, että tällainen vuorovaikutus olisi pelkästään kemiaa tai energioiden yhteensopivuutta, voi harjaannuttaa eli rohkasta itseään, sillä joskus pelko saattaa olla niin hallitseva, että se syrjäyttää tarjolla olevan mahdollisuuden. Yhtenä toimintamallina viimeksi mainitussa tapauksessa on valita ns. turvallisia aiheita, kuten sää tai jokin roolimalli jota esittää. Rooli luo selvän rajan, aidan, padon. Toki tuo tarjoaa myös turvallisen keinon tarkkailuun.

Muistan historiastani ainakin yhden tapauksen, jossa eräs hyvin ihana ja miellyttävä ihminen, josta tosiaan pidin suuresti, sanoi minulle, kuinka en anna toiselle ihmiselle mitään mahdollisuutta. Hämmästelín hänen toteamustaan. Tosin, tulin kuulemaan myöhemmin vähän samansuuntaisia asioita muiltakin ystäviltäni, joita myös hämmästelín, sillä mielestäni sovittu tapaaminen on eri asia kuin treffit, jossa ensinmainitusta puuttuu romantiikka.

Ehkä asiat tarvitsevat onnistuakseen sopivan paikan ja ajan eli tilan: aika-avaruudellisen tilan. Siten paluuni Salon seudulle on mahdollista tulkita eräänlaiseksi pyhiinvaellusmatkaksi sekä vain osin paluiksi niiden asioiden äärelle, jotka aikoinaan jäivät odottamaan uutta kohtaamista.

Puuttuuko jotain?

On surun ja kosteiden silmien täyttämä aamu. Olen jälleen väsynyt olemaan tässä ihmisen maailmassa, maapallolla. Yksi, mutta merkittävä syy tähän on ihmisen, jota sydämeni tarvitsee, puuttuminen. Termi sydämen valittu lienee perusteltu tässä kohtaa. Alan pikku hiljaa ymmärtää – lukuisista aivan toisenlaisista viesteistä huolimatta – kuinka hän ei ole tässä maailmassa. Tarkoitan sitä, kuinka olen väsynyt kulkemaan lukuisten vihjeiden perässä etsimässä häntä.

Ehkä tuo onkin näiden energioiden tarkoitus, saada minut näännyksiin vain pysähtyäkseni ja huomatakseni jotain oleellista.

Tähän suruun ja väsymykseen tuo oman osansa havainto, kuinka hyvin monet ihmiset, joita olen tavannut uudestaan pienen tai pidemmän tauon jälkeen, tuntuvat kuin olisivat liki muukalaisia. Järkeni ja kokemusmuistojeni mukaan he ovat ihania, mukavia, suorastaan rakastettavia ihmisiä. On kuin välillämme olisi jokin näkymätön asia, suuri etäisyys, vaikka hän tai he olisivat aivan vieressäni tai edessäni. Tähän sopii hyvin liki suora lainaus elokuvasta Love Happens: I am not available. Huomaan edellisessä virkkeessä tyrkyllä olevan asian, mutta sivuutan sen jopa inhorealisticin ajatuksin: Viereinen kassa palvelee...

Tunnen, kuinka ajatukseni pysähtyy. En halua ajatella mitään. En halua enää liikkua mihinkään. En jaksa, olen väsynyt, tavattoman väsynyt. Sanat "kuoleman väsynyt" olisivat vain valtavan naurunpurskahduksen aikaansaava ilmaisu.

Muistutus

Olen toisessa todellisuudessa. Puuhailen ulkorakennuksen ullakkotilassa jotain tärkeää yhteiseksi hyväksi samalla tarkkaillen pienehköstä avonaisesta ovenreiästä maan pinnan ihmisten tapahtumia. Olen saanut askareeni liki valmiiksi, kun huomaan silmäkulmastani oikealla tumman varjon, kuin ihmishahmon. Käännyin automaattisesti katsomaan, kuka hän on.

Tunnistan hänet. Olemme tavanneet toisemme noin 10 vuotta sitten. Hän pyysi tuolloin minulta apua. Huomaan hänen muuttuneen hiukan noista ajoista. Hänestä on tullut selkeämpi ja ehkä aavistuksen rauhallisempi. Tämä siis näin silmänräpäyksen pikaisena kuvauksena hänestä. Hän pyytää minulta hiukan aikaa. Pyydän häntä odottamaan hetkisen kertoen askareeni olevan kesken, mutta saavani sen pian valmiiksi.

Hetken kuluttua saan tekemiseni valmiiksi. Käännyin hänen puoleensa kysyen, mikä hänen asiansa on. On liki hämmästyttävää, miten joku voi ja kykenee tekemään maailmoja ravisuttavan kysymyksen oikeastaan silmiään räpäyttämättä kuulostaen ehkä jopa enemmän toteamukselta.

On kuin ilma halkeaisi ja kaikki havainnot täyttäisi tyhjiys hänen esittäessään kysymyksensä: "Etsitkö edelleen sydämesi valittua?". Nuo sanat tuntuvat suurena pistona rinnassani. Tunnen kuinka kipuaalto menee koko kehoni läpi.

Nielaisen tyhjää. Huomaan katseeni valuvan hänen kasvoiltaan alas kohti sahanmuhan ja puulastun täyttämää välipohjaa.

Vastaan hiljaa kuin maan myyneenä, "kyllä".

Havahdun kotisängylläni.

Koen kuin kertauksena tuon kysymyksen ja sen jälkeisen tunnetilan. Niin, se on totta. Pisto, kipu sydämessäni tulee juuri tuosta.

Ymmärrän, että ne ihmiset, osa hyvinkin merkityksellisiä, joita olen tavannut tällä "Peukaloisen retkelläni", eivät ole olleet sydämeni valittuja, vaikka ajoittain olen tuntenut suurtakin rakkautta heitä kohtaan eläen heidän kanssaan sitä elämää, joka tuolloin on ollut mahdollista. Esimerkiksi ystävyys ja lähimmäisyyden kautta ajan jakaminen.

Ehkä tämä kaikki on ollut tarpeellista, maallisen olemukseni jalostamista, valmistelua tähän kohtaamiseen, joka kyllä tuntuu hiukan etäiseltä. Ymmärrän, muistan sekä tiedän, kuinka olematon on havaintojeni mukaan vahinkojen tai sattumien mahdollisuus tässä maailmassa.

Menee useampi tunti, kuin eräänlaisessa koomassa, kunnes teen havainnon sisäisestä tunteesta: tämä ihminen, sydämeni valittu, on siis olemassa, elossa! Vaikka ymmärrän tietoisesti jokaisen sanan ja niiden muodostaman viestin, on sitä silti vaikea käsittää.

Hän on olemassa.

Minulla on edelleen vaikeuksia käsittää saamani viesti ja sen aikaansaama tunne. Kykenen vaivoin hyväksymään tiedon oikeellisuuden, ymmärryksen ollessa melkoinen vastarannankiiski. Päätän kokeilla kepillä jäätä...

Olen viestittänyt hänelle pilvipalvelun kautta muuttaman kerran erinäisten päivien aikana. Asian tekee kärsivällisen mieleni ja olemukseni kautta vain aavistuksen kiusalliseksi se, että poden pienoista epävarmuutta sekä tietämättömyyttä hänestä tyyllillä kuka ja missä. Mitä muuta voin tehdä kuin luottaa sydämen ääneeni? Muistan toki, kuinka olen vastikää käynyt lyhyen, mutta intensiivisen kokemuskoulutuksen maailmankaikkeuden luottamuskurssilla arvosanalla: mahdollisesti tyydyttävä.

Takaumia

On se mielenkiintoista, miten jonkin tai joidenkin asioiden sanominen ääneen luotettavalle ihmiselle avaa ajatuksen sisäisiä solmukohtia, liki kuin itsestään. Tosin suhtautumiseni tuohon oivallukseen on muutakin kuin pelkästään positiivispainotteinen. Jos joku näkisi nyt ilmeeni, tulisi tuo toteamus hiukan kiristettyjen hampaitteni välistä tarkoittaen sitä, kuinka jälleen kerran olen tämän asian kanssa kohtaamiskurssilla.

1) Olisiko mahdollista, että se ihminen, joka oli aikoinaan mukanani Galaksien välisessä Neuvostossa kertoessani maallisen ihmismuodon tärkeydestä, olisikin juuri tämä sydämeni valittu? Nimittäin se tunne, jota koin häntä kohtaan tuolloin, oli vain hiukan liioiteltuna kuin tulenpalavaa rakkautta.

2) Tämän kirjoituksen alkumetreillä kerron toisen todellisuuden tarinana, kuinka kumppanini ja minä toteutamme yhdessä hänen ajatuksensa välttääksemme suuremman tulossa olevan kahinan. Olemme tuossa toisessa todelli-

suudessa kumppaneita, joka saattaa heijastua jollain merkityksellisellä tapaa maapallon paikalliseen todellisuuteeni.

3) On totta se, että olen rakastunut matkani (lue: elämäni) aikana useaan ihmiseen ja rakastanut monia, oppiakseni rakastamisen tärkeyden sen panttaamisen sijaan, vaikka olen paikoitellen tiennyt sydämeni valitun olevan joku muu, kuin sillä hetkellä sanojeni sekä tunteitteni kohteena oleva ihminen. Osaan kuitenkin mielestäni niin sitoutua kuin päästää irti sanojen kohtuullisen laajassa merkityksessä.

Lukuisten tapahtumien sekä kokemusteni kautta olen oppinut rakastamaan myös omaa olemustani (lue: muotoani) eli hyväksymään, arvostamaan, kunnioittamaan ja pitämään tästä huolta. Tämä tarkoittaa, että olen kehoni ja maallisen muotoni paras ystävä. Siksi voin todeta sopivan tilaisuuden tullen olevani täydellinen sekä synnitön. Tämä heijastuu kauttani väistämättä myös kulloinkin kohtaamaani lähimmäiseen.

4) Aikoinaan vielä Oulussa asuessani maailmankaikkeuden tietopalvelu kysyi minulta, millainen ihminen tämä sydämeni valittu oikein on. Sen sijaan, että he olisivat olleet tästä tosiaan tietämättömiä, tarkoitus oli enemmänkin saada minut sanoittamaan, antamaan muoto tälle asialle.

Muistan kyllä vastanneeni nopeampaa kuin lännen nopein vetäjä, kuinka tarkoitukseni alkaa mihinkään aarre-kartta-asiaan on vähemmän kuin nolla tai tyhjiö. Tullessani ymmärretyksi kerroin sitten kiltisti ajatukseni hänestä. On totta, kuinka tarjolle laittamani asiat olivat sellaisia, että tuskin tulen sellaista ihmistä koskaan tapaamaan, vaikka mahdollottoman tekeminen ja tapahtuminen oli jo entuudes-

taan tuttua itselleni. On selvää, kuinka luettelin vain joitain asioita.

Tällaisin löydöksiin ja takaumin, epävarmuustekijät jollain tavalla huomioiden.

*

Koen sydämessäni luottamusta, hyvää oloa ja seesteisyyttä. Tästä kiitos ihmiselle, jota voin kutsua merkitykselliseksi ystäväkseni, sillä olen huomannut myös sydämeni luottavan häneen, järjen ollessa vain ajoittain hentoinen vastarannankiiski.

Geiko-san

Tässä toisen todellisuuden kokemuksessa matkustan omana itsenäni erääseen Aasian maahan. Minulle tarjoutuu mahdollisuus opiskella paikallista kulttuuria hyvin syvästi.

Sijoittaudun ystävälliseen perheeseen kuin ottolapaksi, vaikka olen kyllä aikuinen. He ovat hyvin ystävällisiä ja tukevat tavoitettani.

Melko pian, jo muutaman päivän kuluttua he ohjaavat minut paikkaan, jota tarvitsen elämässäni. Sana koulu sen perinteisessä länsimaisessa merkityksessä on aavistuksen sopimaton, mutta suuntaa antava.

Mestareiden kuullessa ajatukseni osa heistä pöyristyy silminnähävästi. Heidän kuitenkin huomattessaan päättävyyteni, he lopulta suostuvat. Ymmärrän kyllä, kuinka se mitä pyydän, on hyvin harvinaista ulkomaalaiselle ihmiselle. Suorastaan aistin, kuinka osa heistä tulee laittamaan minut

todella koetukselle. Heidän suostuttuaan poistun paikalta ottovanhempieni kanssa.

Muutaman päivän kuluttua minulle tehdään oppilaan asu, jonka kanssa minulle tehdään oppilaaksi hyväksymisen vihkimys. Minulle annetaan nimeksi Geiko - san.

Aikain kuluttua opintojeni ja koulutukseni edetessä saan uuden asusteen. Vaikka pidin edellisestä sen kauneuden sekä käytännöllisyyden vuoksi, on tämä uusi selvästi hienompi jo pelkästään materiaaleiltaan. Samalla minut ylennetään "tarjoilijaksi". Teen tätä työtä, harjoittelua pitkään.

Eräänä päivänä juttelen ottovanhempieni kanssa. He ovat hiukan surullisia. Toinen heistä kysyy: "Kuinka usein aiot matkustaa Japaniin?".

- Niin usein kuin minun tarvitsee mennä, - vastaan. Vaikka olen päättäväinen, olen osin myös surullinen tuntien heidänkin surullisuutensa.

Aikain kuluttua opiskeluni edetessä tulee kokeen vuoro, joka minusta näyttää taisteluasetelmalta. Saan teräseen, jota mielestäni vain vaivoin voi kutsua miekaksi.

Katson itseäni kuin ulkopuolelta. Olen pukeutuneena samaiseen asuun, jota käytin harjoitteluni aikana. Sen lisäksi minut on maskeerattu asiaan kuuluvain tavoin. Huomaan muuttuneeni paljon. Tunnistan itseni paljolti sen perusteella, koska tiedän katsovani itseäni.

Saan Opettajakseni eli "vastustajakseni" tätä koetta varten sangen tunnetun ja hyvän Mestarin. Sen lisäksi, että hän on oikeudenmukainen, tiedän hänen pitävän hyvin epämiellyttävänä omaa häviämistä, eli hän pitää voittamisesta.

Hänellä on Katana. Olemme kahden aloitusasetelmassa suurella tasaisella täysin metsättömällä sekä pensaattomalla ruohoisella aavalla.

Koe alkaa.

Herään.

Ymmärrän heräämiseni olevan merkki, kuinka minun tarvitsee miettiä hyvin tarkkaan jatkoa ja tekemisiäni. Vaikka jatkovisualisointiin tai mielikuvan kautta tilanteeseen meneminen kestäisikin maallisesti päiviä, tapahtuu se täsmälleen juuri silloin, kun on sen aika. Minun tulee valmistautua tähän.

*

Aikain kuluttua tulee hetki, jolloin tämän asian tarvitsee jatkua. Olen tietoisuuden tilassa, jossa kirjoitan samanaikaisesti tietokoneellani toisessa todellisuudessa näkemääni sekä kokemaani. Siten tämä on kuin kahden todellisuuden saumaton realiaikainen tapahtuma.

Seisomme vastakkain muutaman askeleen päässä toisistamme. Paikka on samainen suuri, tasainen, täysin metsätön sekä pensaaton mutta matalan ruohoinen aava. Katson hänen ilmeetöntä, kunnioitusta herättävää olemustaan.

Minulla on pientä vaikeutta ymmärtää taisteluasetelmaa, jonka johdosta kysyn asiaa häneltä. Saan vastauksena lyhyen ja selkosanaisen ”Näin tulee olla.”. Kiviseinäkin on huomattavasti ilmeikkäämpi kuin hänen kasvonsa.

Samassa hän hyökkää. Saan vaivoin väistettyä hänen miekan iskunsa. Sen sijaan, että iskisin häntä välineellä, joka

muistuttaa miekkaa juuri ja juuri sen ulkonäön perusteella, isken hänen miekkaansa ajatuksenani riisua hänet aseista.

Onnistun yrityksessäni jopa niin hyvin, että oma aseeni tarttuu hänen miekkaansa kiinni. Hyvä niin, sillä näen tuollaiset aseet hyvin sopimattomana. Heitän toisiinsa kietoutuneet teräaseet sivummalle.

Tiedustelen jälleen, mikä on tämän vastakkainasettelun tarkoitus, sillä en tiedä tähän syytä. Ymmärrän toki olevani kokeessa, mutta kuvittelin sitä hiukan toisenlaiseksi. Tiedustelen myös sitä, olenko tehnyt jotain sellaista, joka aiheuttaa tämän.

Hänen puheliaisuutensa on suorastaan tulvivaa hänen todetessaan ilmeettömästi parilla sanalla, kuinka olen tehnyt kaiken sen, mikä on ollut tarpeellista. Jälleen hiljaisuus valtaa alaa.

No, hänellä on jokin syy taistella, kun taas minulla olla taistelematta – ajattelen.

Seuraa hyvin nopeaa viittoma- ja kehonkielen oppituntia, jota voisi kutsua monillakin kamppailulajinimikkeillä. Minulla on täysi työ ohjata hänen iskujaan sivuun ja paikoitellen torjua niitä. Toki muutama tulee niin sanotusti perille.

Huomaan mittelön edetessä mielenkiintoisen asian; aivan kuin hän tarjoaisi minulle iskupaikkoja. Ymmärrän kyllä, kuinka usein Mestarit antavat oppilaan voittaa, mutta vain mikäli tämä tosiaan huomaa tarjotut paikat sekä mahdollisuudet. Muussa tapauksessa kamppailun voittaja on Mestari. Tällä lienee tarkoitus säilyttää tietty osaamisen taso.

Päätän lopulta iskeä takaisin vasemmalla kädelläni hänen tarjoamaan paikkaan, mutta vain sen verran, kuin on tarpeellista. Luotan myös hänen taitoihin osata ottaa isku vastaan. Päätökseeni vaikuttaa myös se, että alan hiljalleen väsyä, kun taas hänessä tuskin edes huomaan mitään väsymisen merkkejä.

Saan iskun perille, jonka seurauksena hän ottaa harkitun taka-askeleen. Vastaavasti minä annan kehoviestin, jonka mukaan pysyn vain tässä eli jätän hyökkäämättä (vrt. pidän oman alueeni).

Huomaan hänen menevän lopetusasentoon. Teen perässä samoin. Kumarramme toisillemme, kuten tapana on.

Tapahtumasarja päättyy.

On mahdollista, kuinka tämä on varhaisempaa kokemushistoriaa kuin tämän elämän aikaista, sillä isken takaisin vasemmalla kädellä. Vasen viittaa menneisyyteen, mutta myös tietoon, joten on aivan mahdollista, kuinka käyn minussa olevaa kumuloitunutta ajatonta viisautta läpi, jonka on siis mahdollista periytyä lukuisilla tavoilla, joista vain yksi on sielunkiertoon viittaava. Käsi viittaa antamiseen ja saamiseen, joten ilmeisesti olen saamapuolella; oikea ojentaa, vasen vastaanottaa – ilmeisesti oppia tällä haavaa. Se viittaa myös asioihin tarttumiseen, jossa vasen tarkoittaa irti päästämistä oikean tarkoittaessa luonnollisesti asiaan tarttumista. Ehkä minun tarvitsee päästää jostain asiaan liittyvästä asiasta hiukan irti.

*

Internetin mukaan Geiko tarkoittaa Geishaa eli on japanilainen naisviihdyttäjä, eräänlainen PR-emäntä ja

taiteilija, jonka tehtävänä on saada vieraat tuntemaan olonsa mukavaksi.

Huomaan tuon kuvauksen osin ilmentävän toimintatapojani monissa arjen tilanteissa. On liki ihmeellistä, kuinka moni asia hoituu huomattavasti helpommin, kun läsnäolijat ja itseni mukaan lukien kokevat viihtyvänsä, olipa kysymyksessä sitten työ- tai vapaa-ajan ympäristö tilanteineen.

Niin. Vaikka pidän tärkeänä eri tilanteissa viihtyisyyttä, on edukseni oppia, kuinka siinäkin on hyvä asettaa omat rajat ja siten antaa toiselle se, mitä hän pyytää, kunhan osaan erottaa äkkipikaisuuden harkitusta toiminnasta.

On totta, kuinka koen hentoista vetovoimaa Etelä-Koreaa kohtaan. Se, että osaan pari sanaa tai erotan sanoja toisistaan tuo laihaa lohtua saati innostusta.

Sydämen ja mielen maailmoista

On vierähtänyt jo hetki aikaa siitä, kun sain tuotua eräälle ystävälleni esille hänen suuren merkityksellisyyden itselleni. Niin se on, minäkin tarvitsen ihmisen, lähimmäisen, jolle voin uskoutua, purkaa asioitani. Joskus ystävä voi saada huomattavasti enemmän aikaan kuin maksulliset palvelut, joilla viittaen psykologeihin, vaikka minulla on paljon hyvää sanottavaa myös kyseisestä ammattikunnasta ja heistä ihmisinä. Huomaan, kuinka sanojen sekä toteamusten vaaka suhteessa realielämään saavuttaa tasapainon, kun kerran täällä nyt olen.

Käytyämme jälleen kävelyllä, huomaan minussa avautuneen uuden prosessin. Kiitos myös hänelle itseni lisäksi.

Olen jälleen sisäisesti tilanteessa, kuinka sydämeni jostain liki käsittämättömästä syystä luottaa häneen. On selvää, kuinka mieleni on tarvinnut perusteltua rohkaisua tässä asiassa.

Olen siis uudelleen tuossa samaisessa pisteessä, vaikka on totta, kuinka jotkin aihepiirin sisällöt ovat muuttuneet. Ehkä olisi oikeammin ilmaista, kuinka tarkastelen kokemushistoriaani uudelleen kyseisen viitekehyksen kautta.

Mitä muuta sanoisin näin keskiviikko aamuna, kun jo pelkästään ruoan ajatteleva saa minut voimaan pahoin, olen jälleen tavattoman väsynyt mitenkään haluamatta erikseen mainita surusta ja ikävästä, joka nousee pintaan mieleni päälle sekä tunnemaailmaani kuin vesi lähteessä? Olen kuullut, kuinka lähdetä sanotaan usein pohjattomaksi, vaikka sillä sellainen kuitenkin on, samoin pintaan tällä hetkellä nousevilla tunteillani. Alkulähde?

Vaikka vellon syvissä vesissä, huomaan tämän asian tarpeellisuuden itselleni. Pieni apu olisi silti tarpeen. Koen tarvitsevani syliä, olla jonkun luotettavan ihmisen sylissä, jossa uskallan valuttaa tämän tunnepatouman ulos, saada sen näkyväksi itselleni.

Huomaan ajattelevani häntä ja itseäni hänen sylissä. Itken ja niiskutan samalla yrittäen kertoa, kuinka olen kiitollinen hänelle. Samoin kerron kuin palanen kerrallaan hänelle, mitä kaikkea minusta nousee. Lista on pitkä ja kivulias, mutta edelleen luotan häneen.

Pitkällisen ja virtuaalisen todellisen purkautumiseni jälkeen huomaan, kuinka aamupalani alkaa maistua hyvältä.

Samoin tätä kirjoittaessani alustavasti muistiinpanoksi oloni kevenee. Väsymyskin selvästi vähenee.

Sydämen oppikoulu mielelle vaikuttaa olevan ajoittain melkoisen raskasta, mutta palkitsevaa. On kuin kaksi maailmaa olisi kohtaamiskursilla: sydämen maailma ja mielen maailma. Tällä kertaa sen sijaan, että olisi tarjolla riivintautaa, onkin tarjolla varsinaista balsamia sekä mirhamia.

Kiitos tästä.

Olen joskus aikoinaan nähnyt jääkaapin ovimagneetin, jossa todettiin, kuinka hyvä ystävä pitää psykologin loitolla. Voin sanoa tästä merkityksellisestä ystävästäni samaa, mutta pidän joka hetki mielessä, kuinka olemme sopineet tietyistä rajoista asioiden suhteen, eli toisen tarvitsee osata sanoa, milloin sietokyky on liiaksi koetuksella.

Se, että hän onnistui sulattamaan omalla luontaisella käyttäytymisellä minussa olevan sisäisen napajäätikön viimeisenkin rippeen, on tietenkin hieno asia, mutta kun lähestyn asiaa perspektiivistä, millainen on se tunteiden tulva, joka muurin sulaessa vyöryy esille, on eduksi osata antaa tilaa myös toiselle mielipiteelle.

On luonnollista, kuinka noudatan tässä tunteiden tulva-ajassa suurta varovaisuutta, sillä pelkään kaatavani hänen niskaan niin paljon asioita, että hän saattaa poistua arjestani tai saatan loukata häntä liiaksi.

Lähden itsekseni ulos kävelyllä kuin tuulettamaan olemustani sekä ajatuksiani.

Muutaman tunnin ulkoilun aikana, kuin eräänlaisena johtopäätöksenä lukuisille ajatuksille ja havainnoille teen

oivalluksen. Sama mielen prosessi, jonka avulla ihminen ilmeisesti keksii jotain uutta yhdistäen osaltaan jo olemassa olevaa, osaa myös sekoittaa keskenään toisistaan täysin eri aikoina ja erilaisissa ympäristöissä tapahtuneita asioita tavalla, kuin ne yhtäkkiä olisivatkin tapahtuneet samalla kerralla. Tulee mieleeni jälleen kerran taideteos Muiston pysyvyys.

Olen helpottunut, myös fyysisesti, sillä aloin saada jopa fyysisiä oireita, tuntemuksia. Tässä kohtaa voi mahdollisuuksiansa mukaan tutustua kirjallisuuteen ”Mitä sairaudet meille viestittävät”. Yksi tuon tyyppinen aineisto on löydettävissä nettisivuiltani, johon linkki Liite-osiossa.

*

Ihmisessä on kaksi suurta voimaa, mieli (psykye) sekä sydämen ääni. Kuuluisa vastarannankiiski on sen sijaan opittu toimintamalli. Kun kyseiset voimat ovat tasapainossa eli molempia kuuntelee tasapainoisesti ja synkronissa, luo nähdäkseni hyvät edellytykset henkilökohtaiselle terveydelle. Siten tunne- eli energiapatoumien on mahdollista aiheuttaa sairauksille altistumista, jossa perimän kolme muotoa on syytä ottaa huomioon.

Tähän liittyvästä oli aikoinaan kolmiosainen televisiosarja ”Mielen salattu voima”. Samoin on todettu ihan koulu-lääketieteen tutkimuksissa, kuinka lumelääke voi parantaa joissain tapauksissa liki yhtä tehokkaasti kuin oikea lääke.

Tiedoksiantouni?

Tässä havainnossa, joka on vain ajoittain perinteisen unen tapainen, sillä kuten tiedostettua on, myös unia on mahdollista manipuloida, eli vaikuttaa asioiden kulkuun. Tosin tässä sana manipulointi eli liioiteltuna haluamansa lopputuloksen saaminen on hiukan kyseenalaista, sillä seuraan tilanteita ja päätän toiminnoistani havaintojeni sekä kyseisten tilanteiden perusteella, aivan samoin kuin arjessakin. Mutta kokeilen, miten sana uni toteutuu tässä kohtaa.

Olen seurueessa, johon kuuluu niin tuttuja kuin hieman vieraampiakin ihmisiä. Viihdyn kuitenkin heidän seurassaan hyvin, olemalla oma itseni, myös ulkonäöllisesti. Puheenaiheet vaihtuvat kuten keskusteluissa on tapana. Ilta on jo tehnyt tuloaan, mutta vaikka on hämärä, on tunnelma silti miellyttävä keinovalaistuksen lisätessä viihtyisyyttä.

Viihdyn siihen saakka – samalla korttia toisten kanssa pelaten, kun tulee puheeksi kumppani. Totean heille eläväni tällä hetkellä ilman kumppania. Tuon sanominen tuntuu vain pienenä pistona itsessäni, sillä olen mielestäni tehnyt tilinpäätökseni tämän asian suhteen.

Tulee hetki laittaa suut makeaksi. Minulle ilmestyy kuin tyhjästä nenäni eteen folioon käärittyjä konvehteja. Katson niitä nenäni edessä pöydän päällä. Ennen kuin ehdin edes ajatella niiden maistelua, minun oikealle puolelleni tulee ennustajanainen, joka sanoo minun tapaavan pian hyvin merkityksellisen ihmisen. Hän sanoo vielä jotain tähän ihmiseen liittyvää, mutta myönnän sen menevän hiukan ohi korvieni, kas kun olen tainnut kuulla tuon

tarinan jo aika moneen kertaan. Lopulta hänen puhetulvan laannuttua kiitän hieman hymyillen häntä sanomisistaan samalla leikkisästi kuitaten hänen viestinsä liki olankohautuksella: ”tuo jää nähtäväksi”.

Miten ollakaan, tilanneympäristö kokee transformaatio tyyppisen metamorfoosin eli muodonmuutoksen.

Olen ympäristössä, joka on liki loistelias. Ihmiset ovat pukeutuneet sängen hienosti, vähintään asiallisesti. Olen minäkin katsonut hiukan itseni perään suorine housuineni sekä keltaisine kauluspaitoineni. Sulaudun hyvin tähänkin seurueeseen, sillä he ovat avoimia ja sängen ystävällisiä.

Huomaan oikealle puolelleni purjehtivan siniharmaaseen kokopitkään pitsiasuun sonnustautuneen naisihmisen. Hän on suorastaan tuttavallinen. Viihdyn hänenkin seurassa suorastaan erinomaisesti, vaikka katsekontakti häneen antaa vielä odottaa itseään melkoisesti.

Juttelemme kolikosta, sillä minulle on siunaantunut kahden euron kolikko, joka kuten tuon keskustelussa ilmi, on kolikkouudistuksen jälkeen käynyt sängen harvinaiseksi. Sen kruunupuolella (eli kuvapuolella) on kolme tähteä kolmion muodossa ja punainen matala vaaka-aalto keskiosan reunasta reunaan noiden tähtien alla. Huomaan joidenkin pöytäseurueen ihmisten havittelevan sitä itselleen. Annan ystävällisesti mutta samalla selkeästi ymmärtää sen kuuluvan minulle.

Miten ollakaan, oikealla puolella liki kyljessäni kiinni oleva viehättävä ja seurallinen naisihminen puhuu minulle hyvin sujuvaa venäjää, joka kyllä menee minulta paljolti ohi eli en ymmärrä. Sanon hänelle ”pitäisikö minun ottaa haaste

vastaan”, jolla tarkoitan venäjän kielen opiskelun aloittamista. Kuten arvata saattaa, tarkoitan sanomisellani myös jotain syvällisempää ja häneen liittyvää. Käsittääkseni hän kyllä osaa suomeakin. Hänen kampauksensa suurine kiharoinneen on hyvin huoliteltu. Sen runsaus pääsee oikeuksiinsa hänen hiuksiensa hieman ristiverisessä värissä.

Ympäristö vaihtuu jälleen. Olen hautausmaalla seurani samainen aiemmin siniharmaaseen kokovartalopitsiseen iltapukuun pukeutunut naisihminen. Olemme kahden. Hänellä on asusteensa värinen kaunis hattu päässään, jossa on samaista pitsiä oleva kasvot peittävä hunttu. Teen askareeni haudalla. Palaan lyhyen matkan päähän hänestä.

Hän nostaa ohuen pitsisen hunnun kasvoiltaan. Katson hänen aavistuksen kapeita, hiukan vaaleita, korkeita, hyvin sopusuhtaisia kasvoja, leuan selkeää kolmiomaista muotoa. Katseeni kiinnittyy hetkeksi hänen tarkasti rajattuihin punaisiin huuliinsa. Hän on kaunis, hyvin kaunis.

Katseeni nousee hitaasti hänen silmiinsä. Huomaan hänen katsovan suoraan minua – silmiini.

Paitsi, että hänen ilmeensä on totinen, näen siinä muutakin.

Nuo silmät...

Tuo katse...

Tuollainen määrätietoisuus...

Sanaton viesti, jonka tunnen itsessäni...

Tajuan... Se on HÄN!!

Vavahdan niin voimakkaasti, että tunnen aallon menevän kehoni läpi.

Herään kotisängylläni.

Toinnuttuani tuosta valtaisasta aallosta, ymmärrän kyseisen ihmisen olevan Hän. Vaikka olen pitkin näitä tekstejä käyttänyt useammasta ihmisestä sanaa hän, on silti yksi Hän, jonka olen tavannut tavattoman harvakseltaan, mutta joka on jokaisella kerralla saanut säikäytettyä (tökerö ilmaisu kokemastani tunteesta) minua suuresti. Jotenkin Hänen sanomansa on ollut joka kerta hyvin vahvaa ja usein niukkasanaista. Mikäli muistan oikein, tämä on toinen kohtaaminen hänen kanssaan näiden kirjoitusten aikana.

Katson kelloa matkapuhelimestani. Se näyttää 5.12. Tänään on 2.12. Ymmärrän kellonajan olevan mahdollisesti myös päivämäärän (olenko liian hätäinen?).

Voi miettiä, miksi juuri kolikon kruunupuoli nousee esille keskustelussa, samoin uudistuminen, numero 2, sekä tämä kaunotar, joka liki purjehtii luokseni. Niin kuin asioilla on taipumus olla jää ne nähtäväksi.

On totta, kuinka monissa hautausmaissa on lukuisia yhteneväisyyksiä, mutta voisin kyllä hiukan kaartua näkemykseen, kuinka tässä tapahtumaympäristönä oli Perttelin hautausmaa. Hautausmaa tarkoittaa symbolisesti asian lopulista taakse jättämistä (unikirjallisuus).

*

Teen myöhemmin ajatuksellisen lisäyksen menneen tuohon hautausmaan tilanteeseen, jossa hän on juuri nostanut hunnun pois kasvoiltaan.

Menen aivan hänen eteensä laskeutuen samalla hänen tasoonsa. Pyydän saada ottaa kiinni hänen molemmista käsistään. Sen tehtyämme nousemme seisomaan kasvotusten. Pyydän lupaa saada suudella häntä. Hän suostuu, sanomatta edelleen sanaakaan.

Hetki, kun huulemme hitaasti kohtaavat päättyen herkkään ja hentoiseen, mutta tunnerikkaaseen suudelmaan, tuntuu suorastaan ikuisuudelta, täsmälleen sellaiselta, jonka haluaisin kokea hänen kanssaan.

Kuin automaattisesti suutelemme toisiamme samalla tavalla toistamiseen, joka on kuin pitkän kaipausten tarvitsema viesti ihanasta jälleen näkemisestä.

Ajatuksellinen lisäys päättyy.

Miksi toisen todellisuuden rakastettu?

Ihminen, jonka tapaan edellisessä kappaleessa, olemme tavanneet toisiamme mielestäni vain toisessa todellisuudessa. Lisäksi, kuten esille toin, tämä on toinen kohtaaminen. Vaikka periaatteessa pystyisin kuvaamaan häntä hyvinkin tarkasti, näen sen olevan tavattoman sopimatonta, sillä tarkoitukseni on, että näissä kirjoituksissa vain minä olen selkeästi tunnistettavissa, koska on olemassa asia nimeltä yksityisyys.

Mikäli haluaa etsiä syitä otsikon asialle, niitä on useita, mutta jotka on mahdollista tiivistää vain muutamaan asiaan, joihin minulla on kokemuksellinen sisältö.

Merkittävää on se, että noissa muissa todellisuuksissa voin olla huomattavasti avoimemmin oma itseni, sellainen

jollaiseksi koen ja tunnen itseni, olkoonkin, että muissa todellisuuksissa on energiatiloja, joissa joudun, saan tai voin esittää olevani vain ulkoisesti jotain muuta kuin olen. Tämä muodon ottaminen siitä syystä, että se tai hän, jota tai joita tapaan, kokisivat olotilansa turvalliseksi.

On ehkä maan ihmisenä haastavaa ymmärtää, kuinka hyvältä tuntuu, kun saa ja voi olla toiselle ihmismäiselle olennolle, ihmiselle täysin avoin eli oma itsensä. Se on hienoa, ihanaa ja jälleen omalla tavalla täydellistä.

Tämä saattaa korostua kohdallani siksi, koska olen niin monissa maapallon tilanteissa sekä ympäristöissä joutunut piilottamaan itseäni vain tulevani hyväksytyksi, paikoin jopa ymmärretyksi. Tuohon tarvitsee ottaa lukuun mukaan nurkan takana pilkistävä ihmiselle tuttu fyysinen haavoittuvuus sekä haavoittuvuuden tunne.

Tarkoitan myös sitä, kuinka tilanne, jollainen on hyvinkin helposti mahdollista täällä maan päällä, on täysin poissa laskusta, nimittäin rakastamisen kautta toisen vahingoittaminen. Olen tullut täällä maan päällä huomaamaan, kuinka minun näköinen rakkaus vahingoittaa tai satuttaa hyvin montaa ihmistä, jopa heidän omin sanoin. On totta, kuinka tähän vaikuttaa ihmisen muotoon tuleminen ja tämän kautta edelleen se, että joutuu supistamaan itseään sekä olemustaan. Olen tuonut esille, miltä tuollainen operatio tuntuu ja miltä se näyttää laskeuduttaessa aineeseen ja lopulta ihmisen muotoon. Jätän sen tässä kertaamatta.

Tuohon kun yhdistää paikalliset energiat (+ normit jne), on melkoinen soppa valmis, sillä vaikka universaali rakkaus virtaa jokaisen ihmisen kautta ajan jokaisessa hetkessä, lisää maapallolla ihmisyyden ”normi” tähän omaa sävyään.

Arvelen hyvin monen ihmisen kykenevän arvaamaan, miltä tuntuu kuulla ja nähdä, miten valtavasti se yhden ihmisen kokoinen rakkaus (tarkoitan itseäni) voi toista satuttaa. Se on aivan kamalaa!!

Olen kuullut, kuinka tuollaisia haasteellisia maanpäällisiä kokemuksia paikataan sielullisten sopimusten käsitteillä tuoden hyvin laihaa lohtua, jos lohtua ollenkaan. Muistan ainakin yhden tilanteen, jossa olen kieltäytynyt toteuttamasta tuollaista sopimusta eli pyyntöä. Mielestäni näissäkin asioissa saa ihan itse ajatella ja miettiä, ottaa niin sanotusti omalle kohdalle. Tietyllä tavalla katsottuna tällainen koston kierre ei katkea sillä, että annetaan sitä, mitä toinen tilaa sen enempää kyseenalaistamatta. Sen saa poikki katkaisemalla, vaikka jälleen kysymällä, mitä rakkaus tekisi tässä tilanteessa, tai se kuuluisa ”otappa omalle kohalle”.

Se, että ajattelen noilla perusteilla maanpäällisen rakkauteni olevan vahingollista tai jopa vaarallista toiselle, tälle rakastetulleni, on mahdollista tulkita jopa dissosiaatio häiriöksi. Mutta noin on ymmärtääkseni maailma minulle vastannut, sanoo ihminen, jonka tunnemaailma elää murrosikää.

Huomaan kyllä, kuinka tässä on paikoin samanlaisia elementtejä, kuin Kryon-kirjassa Matkalla Kotiin.

Mahdollisuus

Kosteasta ilmanalasta huolimatta käyn kävelyllä. Koen tarvitsevani sitä.

Kotiuduttuani selaan nettiä. Katson, mitä sieltä kantautuu silmiäni eteen. Kohtaan siellä hyvin kauniisti,

asiallisesti, kohteliaasti, mutta kuitenkin selkeästi asetellun kysymyksen: Miksi toisen todellisuuden rakastettu, kun voisi olla toisin?

Se, että toinen katoaa aamun tullen viereltäni tai minä vastaavasti hänen viereltään, voi tuntua aluksi ihan kohtuulliselta, mutta jo nyt ajateltuani asiaa huomaan sen karmeuden, aukon, joka jää tuollaisesta kohtaamisesta.

Hän on aivan oikeassa. Ehkä kyse on jostain ajatuksellisesta jäännöksestä itsessäni, sillä nykyään erilaisten ihmismuhteiden kohdalla ihmiset ovat pikku hiljaa tulleet mahdollisesti suvaitsevaisemmiksi, mutta ainakin hyväksyvät asian helpommin ymmärtäen olevan kysymyksessä kahden ihmisen välisen rakkauden, jossa monet muut ovat sivusta katsojia.

Joten, vastaan myöntävästi molempiin saamiini kysymyksiin.

Kahdennettua

Joitain lukijoita saattaa hämmentää käyttämäni terminologia kaksoisliekki sekä sydämeni valittu.

Ne tarinat sekä kokemukset, joita koin etsiessäni kaksoisliekkiäni, sen lisäksi, että opettivat minulle paljon maan päällisestä ihmisyydestä, myös omalla tavallaan auttoivat minua nousemaan niiden energiamaailmojen yläpuolelle, joita voin kutsua sanoilla ihmismäisten olentojen henkimaailma. Luonnollisesti tässä auttoivat monet muutkin asiat sekä ihmiset eli lähimmäiset.

Sydämeni valittu on taas terminologiaa, jonka huomautaan liittyvän paljolti maalliseen ihmiseen, kuinka ihmis-sydän tarvitsee toisen sydämen, jolle antaa sitä erityistä rakkautta, mahdollisuuksien mukaan, muun rakkauden lisäksi. Samalla olen kurottanut korkeuksista kohti maapalloa ja maan ihmisyyttä.

Aivan oikein. Olen siis tavannut sydämeni valitun. Kyseinen ainutkertainen kohtaaminen konkretisoi syvästi ehkä pitkään olleen osin abstraktin ajatuksen hänen olemassaolosta ja näin todellisuudesta. Yritän siis kertoa, kuinka tavattoman tärkeää on itselleni, että hän on olemassa. Se, että kohtaamiseni hänen kanssaan oli huomattavasti lyhytaikaisempi kuin kaksoisliekkini kanssa, on merkityksentöntä.

*

On nähdäkseni hyvin selvää, että tarvitsen tuon kohtaamisen jälkeen itselleni tilaa olla ja hengittää, saada itseni sisäisesti tasapainoon edes jollain tapaa. Sisävuoro, jolla tarkoitan eräänlaista linnoittautumista huushollin sisälle, tulee vallitsevaksi tilaksi, jota tosin kestää aikansa, sillä jääkaapin rajalliset sisämitat asettavat tiettyjä vaatimuksia.

Tästä pääsen kainalokeppien avulla toteamukseen, kuinka nähdäkseni kaikki erilaiset rakkauden muodot ovat keskenään yhdenvertaisia. Siksi; valtava ja suuri kiitos hänelle tästä kohtaamisesta sekä mitä syvästi anteeksi-pyyntöni tekemisistäni ja mahdollisesti aiheuttamistani hankaluuksista, sillä huomautan olleeni hyvin ajattelematon käyttäessäni pilvipalvelua viestiessäni hänelle. Viittaan ajatuksien kautta tapahtuvaan energioiden luomiseen.

Kuten huomata saattaa, toisella ponnistetaan hiukan ylöspäin ja toisella laskeudutaan aavistuksen alaspäin. Vaikka käytän tuollaisia suuntaa-antavia ilmaisuja, olisi suureksi eduksi olla takertumatta niihin liikaa. Viitataan tällä kirjallisuuteen, joiden mukaan ylöspäin on hyvä ja alasäin epäedullinen. Kun avautuu riittävästi, huomaa niiden olevan lopulta vain suuntia. On merkille pantavaa, miten pelolle käy ymmärryksen avauduttua. Viitataan myös ulkoa opetteluun ja oppimisen eroon.

On tarinoita, kuinka aikakausi, jota maapallon ihminen nyt elää, olisi kaksoisliekkien yhdentymisen aikaa. Tämä on monessa mielessä hieno asia, josta vain yhtenä aiemmin mainitsemani. Mutta kuten on mahdollista, paljon muutakin on tarjolla tässä täydellisyyden maailmassa, jossa täydellisinä olentoina olemme ja elämme. Siksi voin sanoa olevani suuresti hyvilläni, että olen tämän yhden ihmiselämäni aikana tavannut sekä kaksoisliekkini sekä sydämeni valitun.

Nähdäkseni taas ihmisen osani voin sanoa, kuinka tämä kohtaaminen on asettanut minulle sisäistä työmaata, joka puolestaan suurella todennäköisyydellä vaikuttaa jollain tapaa muuhun kanssakäymiseeni lähimmäisten kanssa.

Muistan kyllä, kuinka minulla on paljon aikaa. Vaikka on sanonta, että aika parantaa, totean sen olevan melkoinen kalavale. Itse se työ tarvitsee tehdä, vaikka asiaa jakaisi ystävien keskenä. Aika antaa kyllä etäisyyttä tapahtuneeseen ja tätä kautta saattaa joissain tapauksissa helpottaa asian uudelleen kohtaamista.

Jälkikäteen ja uudelleen sanoittamisesta

Olen koskettanut tätä aihetta aiemmin tässä kirjoituksessa kertoessani vähintään yhden lapsuuden aikaisen vahvan tunnekokemukseni, jonka tosiaan vasta myöhemmin osaan sanoittaa, opittuani enemmän sanoja ja niiden merkityksiä. Oma otsikko puoltaa mielestäni se, että tällainen toimintatapa on mukana paljon muussakin ihmisen arjen toiminnassa, kuin pelkästään äsken mainitsemani.

Sitäpaitsi, monet näistä teksteistäni on mahdollista tulkita jälkikäteen sanoittamisena, koska kirjoitan kokemuksestani vasta palattuani reissulta tai tiedonhakumatkalta toisesta todellisuudesta fyysiseen kehooni. Näin nämä itsesään ovat eräänlainen tiedon metamorfoosi tai transformatio eli ihmisen muodon kautta tapahtuvaa energian muodonmuutosta sanoiksi.

Olen mielestäni useaan kertaan myös uudelleen sanoittanut tilanteita, tunnemuistoja sekä kokemuksia saadessani lisää tietoa, jota voi ilmaista myös havainnon lisäksi ajattelulla sekä toisella perspektiivillä. Nähdäkseni tämä on osa ihmisyyttä.

Termi uudelleen sanoittaminen on hiukan toista kuin jälkiviisaus, jossa jälkimäisessä näen usein heilahtavan pilkkakirveen, itsesyytökset, syyllistämisen, latistamisen ja muut vastaavat, kun taas ensin mainittu on huomattavasti armollisempi sekä ymmärtäväisempi ilmaisu.

Virtuaalipulma?

Sen sijaan, että olisin nyt paljoakaan seurannut veden virtaamista Salonjoessa, totean enemmänkin, kuinka suuresti on lunta satanut edellisen kappaleen ja tämän välillä. Kuin huomaamattaan myös vuosi on vaihtunut.

Jälleen näyttää kuunteluharjoitus lähimmäisen kanssa tuottaneen sisäisen kyselytunnin. Mikäli vertaisin tätä markkinoititeorioihin, tarjoaisin näppäinteoriaa, kas kun soitto-rasiasta taitaa olla jo vieteri venynyt niin paljon, että se on lakannut toimimasta.

Huomaan itselläni jälleen yhden täydennystä tarvitsevan asian: ymmärrystä, että joku toinen ihminen voisi oikeasti kaivata tai tarvita läsnäoloani. Tajuan kyllä omasta kokemuksesta, miltä toisen ihmisen kaipaaminen saati tarvitseminen tuntuu. Olen siis jälleen kuullut lähimmäisen sanovan minulle jotain tuollaista, vaikka se on kuin kuuntelisin aramean kieltä – hieman vierasta. Joudun jälleen pysähtymään ja oikein miettimällä miettimään kuulemaani, mitä sellaiseen voi edes vastata ollakseni hienotunteinen. Myönnän, kuinka tämä on mahdollista tulkita eräänlaisena puolustusmekanismina, johon luonnollisesti vaikuttaa monet tapahtuneet asiat.

Tärkeyden kykenen ymmärtämään tavalla, jossa sitä mitataan pelkästään tekemäni työn tai työpanoksen kautta. Tarkoitan sitä, kuinka noiden sanojen inhimillinen puoli on tähän maailmaan kuulumaton tai sitten se puuttuu vain kohdallani. Viittaa jälkimmäisessä eräänlaiseen tunnelukoon. Ehkä tämä maailma on tarjonnut noihin avaimia, mutta lukko on jossain hyvin syvällä tai piilossa singulari-

teetiksi kaareutuneessa henkilökohtaisessa maailmassa tai sitten avaimet ovat olleet muuten vain sopimattomia. Joka tapauksessa: Access Denied.

Tiedän ja ymmärrän olevani ihmisenä välillä vaikea, joskus jopa hyvin vaikea tapaus. Kauniisti ilmaistuna voin sanoa olevani sangen moniulotteinen ja jopa värikäs.

*

Aikani etsittyäni tähän vastausta, jolla tarkoitan muutaman päivän pohdintaa siitä, rohkenenko avata itseäni vielä tässäkin, totean löytäneeni sellaisen.

Aikoinaan – kymmeniä vuosia sitten – miettiessäni itsekseni syrjäisillä teillä autossa istuskellessani, mikä minusa on vikana, voin sanoa tuon ”vian” löytyneen. Sen sijaan, että olisi kuitenkin kysymys varsinaisesta viasta itsessäni, on kyseessä monimuotoisuuden aarrearkku, joka oli tuolloin hyvin sopimaton sen ajan normeihin. Tätä aarrearkkua olen teille esitellyt näiden kirjoitusten kautta. On totta, kuinka ajan henki on muuttunut suotuisammaksi ilmentymälleni.

Vaikka maailmankaikkeuden pilvipalvelu on kuis-kannut minulle monta kertaa tämänkin kirjoituksen aikana: Luota, olen silti aavistuksen epäileväinen, sillä huomaan fyysisessä kehossani olevan paljon tunne-energiaa eli muistoja, jotka kertovat valtavasta kivusta, sellaisesta joka voi syntyä päästettäessä toinen ihminen liian lähelle ja syvälle sekä yksinkertaisesti siitä, mitä minä olen ollut ja olen. On luonnollista, kuinka tästä seuraa tietynlaista eristäytymistä, joka mahdollisesti näkyy esimerkiksi kuivan ihon ongelmana.

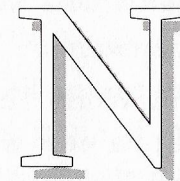
Siten jo pelkästään se, että mukava tai ihana ihminen sanoo minulle jotain tärkeydestäni tai siitä, että haluaa kuulla minusta myös jatkossa tai välittää minusta ystävänä, omaa pientä haastetta ottaa vastaan. Sisäinen varoitussysteemi tekee kuin elokuvissa: räikkä soi ja keskellä näyttöä lukee Intruder eli tunkeilija. Tarkoitan oppimani skeeman kautta asiaa tulkittuna, kuinka tuollainen verbaalinen viesti, jota myös kehon kieli tukee, tarvitsee torjua: (incoming message → incoming missile) tai tehdä väistöliikkeitä. Saatan siis olla aavistuksen yliherkkä.

Kun lisään löydökseeni kappaleen Perusturvallisuuden tunteen puuttuminen kautta tulevat lapsuudenaikaiset kokemukseni projisoituna tavalla, kuinka minussa oleva sisäinen feminiinisyyden mahdollisuus tulla kohdatuksi, varsinkin kun osa tihkuu jo ulos, on varovaisuus enemmänkin kuin hyve. Tämä voi vaikuttaa osin hämmäntävältä, sillä kyllähän minä ajoittain pukeudun aavistuksen feminiinisesti. Kuitenkin noissa tilanteissa koen olevani kuin ”turvassa”, eli out of danger.

Tällaisten suojien purkaminen on yhtä järkevää kuin poistaa avaruussukkulasta lämpökilpiä ja sen jälkeen toivoa, että paluu maan pinnalle menee hyvin. Mutta on se niinkin, että halutessa asiointilaan muutoksia, on niiden tekeminen joskus aloitettava, ehkä hieman verkkaisemmalla lähestymisnopeudella...

Ehkä nyt tarvitsee ottaa hiukan jyrkkä asenne, vaikka vain hetkeksi, ja olla juurikaan luottamatta liki mihinkään ulkopuolelta tulevaan informaatioon näissä asioissa, myös visuaaliseen. Kauniisti ilmaistuna tarvitsen aavistuksen tilaa.

TIME



äen näyn. Katson kuvaani TIME lehden

kannessa. Siinä minulla on päässäni musta hattuni punaisine nauhoineen. Kuva on kuin passikuva sillä erotuksella, että hattuni lieri peittää osan kasvoistani, silmäni. On 4.12.2018.

Ymmärrän, kuinka on tullut aika ravistaa palttoon taskut tyhjiksi eli tuoda esille kaikki tarpeellinen, joita voinee kutsua myös viimeisiksi sanoiksi.

Legend of The Blue Sea

Selaillessani internetin tarjoamaa musiikkimaailmaa, eteeni ajautuu otsikon mukaisen elokuvan musiikkia. Se on tuotettu Etelä-Koreassa.

Koen kyseisen musiikin antavan arkeeni hiukan nostetta, vaikka olen leijaillut jollain tavalla lähellä maan pintaa marraskuun alusta saakka – paikottaisia ja lyhyt aikaisia vapaan pudotuksen jaksoja maapallon kohtaamisineen sen enempiä mainitsematta. Olen ajatellut nauttia tästä kuvio-kellumisesta mahdollisuuksieni mukaan.

Kappale (Englanniksi käännettynä) ”A World That Is You” alkaa sanoilla: The door has opened to a new world. You are in there... Tietenkin se lauletaan koreaksi, joka kylläkin minun korvin kuultuna on kaunista.

Tuo kappale kaikessa kauneudessaan, yhdessä tämän osion avaustekstissä kuvaamani näyn kanssa muodostaa minussa assosiaation, kuinka kirjoituksen alussa esittelemäni paikka, jossa koen olevani kuin häkkilintu, on avautunut luomisharjoituksessa luodulla nelisiipisellä avaimella. Tarvitsee vain astua uuteen maailmaan – jossa jo olen – ja joka on minä.

Niinhän se on, ”palvelijalla on aina avain”. Sen sijaan, että useinkaan etsisin sitä tai niitä, se ja ne annetaan, tai ne ovat jo mukanani. Ymmärrän myös, kuinka on aika paljastaa loput korttini eli laskea muurini:

On käsite Vapaa Sielu. Se tarkoittaa, kuinka olen tietoisena muotona lukuisista asioista ja sidonnaisuuksista vapaa,

kuten uudelleen inkarnoitumisesta, sillä mikäli tuollainen joskus tapahtuu, on se täydellisesti oma tahtoni, kuin että perustuisi samsaraan tai mihinkään ihmisen oppeihin. On hyvä ymmärtää, kuinka tämän elämäni tapahtumasarjat alkoivat päätöksestä tarttua maan ihmisen ojennettuun käteen, pyyntöön saada vastauksia. Tämä on pelkästään auttamista, joka avautuu helpommin sivuutettaessa alemmuuden- tai ylemmydentunne, lukuisat näkemysopilliset ylilyönnit sekä lopulta pelko. Nämä kirjoitukset ovat tämä vastaus, ihmisyyteni kautta koettuina. Lukijan on kohdallaan edelleen tärkeää punnita sanani.

Punnitseminen on vertaamista ja eräänlaista tarkkailua, joka on kovasti toista kuin nousta sanojani vastaan eli puolustaa jotain ja mahdollisesti jopa hyökätä. Minäkin olen saanut lukuisia kertoja mahdollisuuden valita viisaasti.

Tätä sielullista vapautta tuo esille tämän itsetutkiskelun matkani alkupuolen tarina, jossa kuljen ahdasta polkua mennessä lopulta oikealle tilaan, joka aluksi näyttää pysähtyneeltä kivipatsaineen, mutta astuttuani ovesta se muuttuu eläväksi, Keisarin palatsin huoneeksi. Tässä tarinassa kerron myös salista päin katsottuna oven takana oleville ihmisille kyseisestä ovesta, jota osa ei näe ja jota osa pitää valheellisena. Jos tuossa valintapaikassa menee vasemmalle, tarjoaa se uudelleen inkarnoitumisen. Paljon myöhemmin kerron tarinan, jossa tulen takaisin tuohon samaiseen tilaan, tällä kertaa pääovesta, istuutuen Keisarin tuolille.

Se, että olen ollut lukuisissa erilaisissa ulotuuvuuksissa, paikoissa, maailmoissa kuin kotonani, tosin usein vain käymässä, joista suuren osan ihminen tavalla tai toisella on luonut omaan tarvettaan sekä haluaan ylläpitääkseen, on

ominaista Vapaalle Sielulle. Sen sijaan, että edellinen lause poissulkisi rinnakkaisten todellisuuksien olemassaoloa, näen sen olevan enemmänkin sitä täydentävä. Tällainen liikkuminen todellisuuksien välillä kertoo myös sen, kuinka on mahdollista mennä toisen ihmisen maailmaan ja maailmankuvaan sekä vaikuttaa tällä tavalla kyseiseen ihmiseen. Toki informoin kyseisen ihmisen maallista olemusta tapahtuneesta. Toisin sanoen, täytin hänen pyyntönsä, voidakseni kertoa myös teille, mikä on mahdollista. Hengen ihmiset kutsuvat tällaisia olentoja puolestaan henkioppaiksi, joka on hiukan riittämätön, sillä joissain tapauksissa tarvitsee opastaa kyseisen ihmisen henkioppaita. On siis hyvin tarpeen opetella, mitä tarkoittaa täydellinen vapaa tahto, sillä se on jokaiselle annettu. Tarkoitan, kuinka teen asioita ihmisen omasta pyynnöstä ja tarpeesta.

Tiedän maapallon kirjallisuutta, jotka kertovat ihmisten henkiolemusten elävän ajassa ja joiden on tarkoitus ”kehittyä”, oppia (avautua?). Sen sijaan, että ihminen kehittyisi joksikin, nähdäkseni vain ego voi kehittyä, kasvaa ja lopulta avautua siihen tietoisuuteen, jota ihminen muotona jo on. On kuvauksia, joissa kerrotaan tällaisen polun johtavan ennenpitkää sielulliseen kokemukseen Arkkienkelinä olemisesta. Jokainen pääsee kokemaan tuon aikanaan, tarpeensa ja tahtonsa mukaan. Muistan joskus aikoinaan olleeni Arkkienkeli.

On totta, kuinka oman jumaluuden kohtaaminen saat-taa tuntua suurelta asialta, varsinkin sen ymmärtäminen. Sanonta: nähdäksesi oman korkeutesi, näe oma syvyytesi, kuvaa reittiä, mitä kautta ymmärrys on saavutettavissa. Taas se, miten toteuttaa itseään tällä reitillä, on omaa valintaa.

Voin myös kuvata tuota samaa reittiä sanonnalla: nähdäksesi oman kirkkautesi, näe oma pimeytesi. Se käsityö, mikä noiden kanssa tarvitsee tehdä saavuttaakseen tasapainon, saattaa olla ajoittain hiukan haastava.

Huomatkaa, koskapa osaan luoda tässä maailmassa jotain ”tyhjästä”, tarkoittaa se silloin myös sitä, kuinka osaan hävittää jotain, yhteistyössä tietyn olevaisen kanssa. Muistutan, kuinka kaikessa olevaisessa asuu suuri viisaus ja tieto, olkoon tämä sitten aineellista tai aineetonta. Nähdä ja ymmärtää tämä on todellista jumaluutta. Vain kypsymätön ego mainitsisi tässä yhteydessä sanat valta tai voima.

Se, että olen kertonut maailman syntymisen, luomisen perusteeksi ”jotta olematon olisi olemassa”, on tämän maailman ja paikallisen olevaisen terminologiaa pitäen paik-kansa. Olisi kuitenkin liioiteltua esittää tämän luomisen tapahtuneen tyhjästä eli olemattomasta, sillä maallisesti ilmaistuna vain olevaisen muoto muuttuu. Monet asiat ovat oikeasti yksinkertaisia.

Nyt ja tällä hetkellä, olen pelkästään minä ja tämä riittää minulle mainiosti.

Joten...

Tietäkää olevanne täydellisen sekä ehdottoman rakkauden arvoisia ajan jokaisessa hetkessä. Tämän opinpaikan toin esille kirjassa Itseäni Etsimässä. Kyseinen kokemus ja kohtaaminen on hyvin puhdistava. Tämä samainen rakkaus elää jokaisen ihmisen ja olevaisen sydämessä.

Muistakaa, kuinka tapahtuu kaikki se, mikä tarvitsee tapahtua. On enemmänkin kyse siitä, millaisen polun kautta nämä asiat tapahtuvat.

Tulee toteen kaikki se, minkä ihminen tahdonilmaisella luo olevaksi. Tässä on hyvä ottaa ohjenuoraksi oikeudenmukaisuus ja todellinen sydämen rakkaus sekä -ääni. Tämän äänen on jokainen tuonut mukanaan tullessaan ihmisiksi. Se on maan päällä kirjoittamaton, mutta on useita polkuja sen läheisyyteen, jolla tarkoitan, kuinka tuskin yksikään kirjoitettu tie vie perille saakka, sillä jossain kohtaa polut päättyvät. On omaa valintaa, miten jatkaa tuosta tilanteesta. Omani olen esille tuonut.

Muistakaa valintanne. Tämä auttaa näkemään kausaalisuuden elämän polun lukuisissa tapahtumissa. Intuitioon luottaminen on myös valinta.

Pitäkää mukanaan järjen ääni, vaikka se voi joissain tilanteissa olla jopa järjetön.

Ihmisen osani

Huomatakseni jälleen ihmisen osani, näen tarvitsevani tässä maailmassa paljon asioita voidakseni fyysisesti hyvin. Näin on myös tapahtunut. Paljon olen siis saanut ja siitä sekä sen avulla mahdollisuuksieni mukaan jakanut. Päättelen tästä polkupyörän olevan kalalle sangen tarpeellinen. Miksi muuten niitä olisi niin paljon nakeltu jorpakoihin?

Huomaan tässä myös suuresti naurettavaa tieteen tekemistä, ja hyvä niin. Sitäpaitsi, jonkun määritelmän

mukaan tiede on havaintojen tekemistä. Mahdolliset kaavat ja määritelmät ovat taas selityksiä havainnosta.

Niin ikään olen laittanut ja laitan edelleen itseäni alttiiksi tämänkin kirjoituksen kautta. Tarkoitan sitä, kuinka lopulta tekemiseni tulee punnituksi lähimmäisen eli teidän kauttanne.

Minäkuvan uudelleen rakentamisesta

Olen tuonut esille, kuinka itsetutkiskeluni, ehkä eräänlainen loppuhuipentuma on sellaisen minän ja persoonallisuuden tunteen häviäminen, katoaminen, jossa siis subjekti sekä objekti häviävät. Mutta, vaikka yhteydet sangen konkreettisiin sekä inhimillisiin kokemisen välineisiin sekä maailmaan häviävät, on silti jotain, joka on tuossakin hetkessä oleva, mutta jonka kuvaaminen on hiukan haasteellista. Joten, samanaikaisesti, kun en ollut, kuitenkin olin. Seuraava virke, jossa kuvaan tuota tilaa, on onnistunut, kunhan karsii siitä minän, persoonallisuuden, subjektin sekä objektin pois: Tuossa hetkessä, ollessani samanaikaisesti melkoisen heikosti yhteydessä fyysiseen kehooni olin myös avaruudessa sekä tilassa, jossa tiedän ja näen kaiken sekä ymmärtäväni olevani muodoton muoto. Seuraavaksi, hyvä lukija, miten sanoitat tuon itsellesi?

Olen tullut huomaamaan, kuinka tuollaisen kokemuksen myötä häviää paljon muutakin. Eräs merkittävästä on luottamus liki kaikkeen, jopa itseensä.

Rakentaakseni itseäni ihmisenä kuin uudestaan, olen tarvinnut aikaa, omaa rauhaa, valtavasti asioiden uudelleen kokemuksia, jopa kertauksena kuin karusellissa. Tässä mielessä Total Recall eli W-Two Worlds ja muut tapahtumat

paitsi, että kaatoivat asioita niskaani, ovat olleet myös suureksi avuksi.

Vaikka tämä paikallinen maailma on edelleen minulle melkoisen outo paikka, olen alkanut hiljalleen kotoutua tänne. Tämä kotouttaminen on tarvinnut useita vuosia aikaa sekä lukuisia ihmisiä ympärilläni (lue: paljon rakkautta), jatkuen edelleen, ollen vain paikallista aikaa. Kuten olen niin usein todennut, sitä on minulla riittävästi.

Ymmärrän, kuinka minulla on vain yksi elämä, joka tosin on jakautunut hyvin moneen osaan muodostaen lukuisten ulottuvuuksien/polkujen/värähtelytilojen kautta kokonaisuuden. Tämän kerroin jo ensimmäisessä kirjassani vertauskuvallisesti haarniskaani kootessani.

Vaihtoehtoinen tulkinta

Käy niin kuin usein käy, ja vieläpä parhain päin, kunhan sen vain oivaltaa ajoittaisen kipupiikin jälkeen.

Olin taannoin hyvässä seurassa ja mielestäni paljolti oma itseni. Niinikään pöytäkeskustelussa nousi esiin perhe-tilanteeni, johon vastasin olevani yksineläjä. Perheeni, jos sellaista sanaa voi edes käyttää, olen pelkästään minä itse, ilman lemmikkejä tai eläviä lapsia.

Kyseisen tilaisuuden jälkeen saavun kotiini. Sen tyhjyys saa aikaan minussa selkeän antabusreaktion (hylkimisreaktion). On aika pienelle alastulolle tunnelmissa.

Perhe??

Niin – perhe.

Jälleen kerran tuttuun tapaan, uituani hetken tunnelmien syvissä vesissä koen tarvitsevani kävelylenkkiä – yksin. Ja pitkän kaavan kautta. Se, että pimeä ehtii laskeutua, saa sijaa ajatuksissani vain asian havainnon verran.

Aivan kävelylenkin lopussa teen oivalluksen. Todelakin – perhe! Assosioin tuon sanan tämän kirjoituksen aloitusosioon Noutajat saapuvat, paikkaan, jossa koin olevani kotona, tosin kuin häkkilintu. Kyseinen paikka on mahdollista tulkita myös maan läheisellä tavalla, kuinka se työpaikka ja -yhteisö, jossa tuolloin olin, oli minulle kuin perhe.

Häkissä, jonka itse olin tuolloin itselleni tehnyt, siinä olemisen syy oli minussa oleva voimakas tunne, kuinka minun tarvitsee salata, pitää piilossa itseäni ja olemustani. Vaikka koin voimakasta itseni piilottamisen tarvetta, tapaan silti olla ystävällinen.

Ja niin metsä vastaa, kuin sille huudetaan – ystävällisesti. Muistan tilanteita, kuinka minun piti oikein miettimällä miettiä, kuinka he, työyhteisö, ihmiset, yksilöt eräällä tavalla sulattivat minua hyväksynnällä, ohjaamalla, luottamalla, turvallisuuden tunteella ja hienolla sosiaalisella kanssakäymisellä. Koen, kuinka tuollaisia työpaikkoja taitaa olla melkoisen harvassa. Ottaen jälleen huomioon oman erikoisuuteni.

Se, miten tuon sanoitin läksiäisissä, oli jotain sellaista, että he ovat onnistuneet luomaan sellaisen ilmapiirin ja tunteen minussa, joka motivoi antamaan itsestäni sitä osaa, mikä minussa on, ajoittaisista suuristakin peloistani huolimatta. On siis tavattoman selvää, kuinka olen heille tästä hyvin kiitollinen, vaikka se tekikin välillä kipeää.

Työtodistuksesta päätellen tyytyväisyys on ollut molemminpuolista.

Tähän kun lisää sen, mitä eräs merkittävä lähimäinen on saanut minussa aikaan sulattamalla viimeisenkin puolustuksen ikiroudan (The last line of Defence), on sisäinen työmaa ollut hyvin valmis – käsittelyyn. Noin on tapahtunut. Silti, vaikka sisälläni on myllertänyt melkoisesti, on kovasti toista se, miten noissa ajan hetkissä ilmennän itseäni erilaisissa vuorovaikutustilanteissa. Viittaa harkittuun sekä tietoiseen käyttäytymiseen. Suuri kiitos hänelle.

Niin – minulla voisi olla perhe. Sellainen, mitä maapallon ihmiset kutsuvat omaksi perheeksi.

Muistan kuulleen tuollaisen sanan – perhe – aiemminkin, mutta sen ymmärtämisessä henkilökohtainen kontekstini huomioiden on ollut ajoittain vaikeuksia, jolloin olen ymmärtänyt sen puhujan kautta sanan juurikaan koskettaessa itseäni. Voin sanoa tällä hetkellä saaneeni kyseiseen sanaan sormituntumaa. Sanan perheetön olen sanoittanut ajoittain käyttämällä olemuksestani kuvausta vapaa happiradikaali, joka siis vain menee paikasta toiseen kuitenkin ollen vuorovaikutuksessa missä milloinkin.

Puhdistautumisesta

Mietin eilen Rei-Ki tapaamisella käytyjä asioita, kuten puhdistautumista. Sen seurauksena aloitan itsehoidon.

Näen hyvin suuren tilan, jossa olen itse keskellä ja ympärilläni valtavasti liki minun pituisia ihmisiä. Ymmärrän heidät minussa vaikuttaviksi eläviksi energioiksi.

Lähestyn asiaa ensin vanhan kaavan mukaan ohjaamalla heitä valoon, mutta hyvin nopeasti huomaan, kuinka toimintatapani tarvitsee päivitystä sellaiseen, josta olen josain vaiheessa maininnut sanoilla vapauttaminen, sillä valoon ohjaaminen on vanha toimintatapa. Uusi sallii asioiden läsnäolon, mutta niiden tapa toimia ja sitä kautta tuleva merkityksellisyys muuttuu eli viittaa tasapainoon. Otan siis komennon takaisin.

Olemme jälleen koolla samaisessa tilassa. Pyydän meillemme kaikille puhdistautumiseen tarvittavaa energiaa, joka vapauttaa meidät – itseni mukaan lukien – historian painolastista pitäen kuitenkin muistot asioista sekä tilanteista olevaisena. Unohtaminen on siis tyystin poissa laskuista, joka on vanhan energian tapa hoitaa asioita, vaikenemisen lisäksi.

Näen valkoisen energian laskeutuvan ylhäältä alas kuin skannauksen keilan. Huomaan sen laskeutuessa värimme muuttuvan puhtaammaksi sekä olotilani kevyemmäksi.

Juuri, kun ajattelen kaiken olevan valmista, huomaan aivan tilan pimeimpään nurkkaan jääneen yhden pienen ihmisen näköisen olennon, joka näyttää osin myös lapselta. Mikäli minun tarvitsee nimetä hänet, on hän ujous, lisättynä ansaitsemattomuudella.

Menen hänen luokseen. Kysyn, miksi hän jäi ulkopuolelle? Hän kertoo, kuinka ei ole ansainnut kyseistä hoitoa. Hänen ilmeensä on paljon puhutteleva.

Otan hänet syliini ja kerron asioita niin hyväksymisestä, rakastamisesta kuin siitä, että hän on oikeutettu tähän hoitoon, koska on olemassa. Hän ilmeisesti uskoo ja jollain tapaa luottaa minuun, koska näen energian vaikut-

tavan häneen. Huomaan hänen muuttuvan leikkisäksi, iloiseksi ja ehkä aavistuksen jopa vilkkaaksi. Sitä on hauska katsella. Samoin se tummuus, joka hänessä oli, katosi tuon energian myötä.

Päätän energiahoidon.

Kiitos – kiitos – kiitos.

Ajatukseni kuin lennähtää ihmiseen, joka on tosiaan esittäytynyt minulle siniharmaine pitsisine vaateparsineen. Olemme kirkossa juhkalaluina. Olemme kutsuneet todistajiksi kaksi pariskuntaa, entisen puolisoni sekä hyvin merkityksellisen ystäväni. Seremoniaa eli vihkimistä toimittaa eräs pitkän ajan tuttuni kirkon piiristä.

Ohjelma etenee asiaankuuluvasti siihen saakka, kunnes nostan hunnun puolisoni kasvojen edestä. Olemme saaneet luvan suudella toisiamme.

Samassa näen hänen selkäänsä ammuttavan kolme tummaa isoa nuolta. Huomaan niiden osumapisteet kuolettavina. Hän valahtaa minua vasten. Kysyn, mistä nuo tulivat?

Välittömästi kokemusympäristöni vaihtuu. Olen tilassa, joka on hyvin hämärä. Olen omana itsenäni, mutta asusteeni on muuttunut edellisestä. Mainittakoon hattuni nauhoineen sekä vasemmassa kädessäni oleva katana, joka on vielä huotrassa.

Katson edessäni olevaa ihmisen näköistä henkiolentoa. Ymmärrän hänen olevan jonkun edesmenneen ihmisen tietoinen muoto. Hän on selvästi aggressiivinen, mutta on hyökkäämisen sijaan paikallaan. Kysyn, miksi hän teki

tämän, johon hän vastaa sen olevan aivan oikein ja sitä, mitä hän haluaa.

Totean ajatuksissani, kuinka annan välittömästi hänelle sen, mitä hän minulta pyytää. Sanaakaan sanomatta hyökkään, ilman mitään tunnepuuskia, siis täysin rauhallisena. Vedän silmänräpäyksessä katanani esille oikealla kädelläni ja isken häneltä pään irti, yhdellä lyönnillä. Näen hänen päänsä tipahtavan lattialle (siis tasolle, jossa seisomme) alas valahtavan muun kehon lähettyville.

Kävelen hänen päänsä viereen kyykistyen siihen. Tiedän hänen olevan elossa, mutta täysin toimintakyvytön. Tartun häntä vasemmalla kädellä hiukan kampaa tai hiusharjaa tarvitseviin hiuksiinsa kääntäen hänen päänsä niin, että katseemme kohtaavat. Minulla on edelleen oikeassa kädessäni katanani.

Kysyn häneltä – täysin tyynenä – haluaako hän olla tässä tilassa ikuisuuden, vai onko kenties muita suunnitelmia? Täsmennän samalla sitä, kuinka hänen kyseiset tekemiset loppuvat nyt ja tähän. Kerron pystyväni palauttamaan hänet toimintakuntoon, mutta vain sillä ehdolla, että hän suuntaa valoon ja ymmärtää asioita laajemmin. Sanon voivani auttaa häntä tässä. Täsmennän, kuinka valinta on hänen. Mainitsen vielä, että mikäli hän on vilpillinen yhdistettyäni hänen päänsä muuhun kehoonsa, ja hän hyökkää, halkaisen hänet ja jätän tähän paikkaan ainiaaksi. Tiedän hänen tietävän, mitä se tarkoittaa, sillä hän on maailmassa, jossa on olemassa aika.

Hänen ilmeensä ja silmänsä ovat sangen tuimia. Näen niissä selvää vihaa, mutta myös muuta. Se nyt vain on vaikuttamatta minuun millään tavalla, sillä minä olen se,

joka määrää elämästäni kuin mikään sellainen, mitä hän on joskus maan päällä eläessään tehnyt ja mitä edelleen toteuttaa.

Hän suostuu, jota pidän hyvänä valintana.

Liitän hänen päänsä muuhun kehoon. Näen niiden liittyvän energioiden kautta toisiinsa.

Hän nousee ylös. Luon oikealle puolellemme tähän tilaan oven, jota tarjoan hänelle, hänen mennessä siitä valoon, johon hänen tarvitsee mennä.

Laitan katanani huotraan.

Samassa hetkessä olen takaisin tuossa kirkollisessa tilaisuudessa. Puolisoni keho on edelleen hyvin rennosti minua vasten. Sen sijaan, että hän olisi kuollut, hän kuiskaa korvaani olevansa niin onnellinen meistä, että se sai häneltä hetkeksi jalat alta. Samassa huomaan aiempien mustien nuolien hänen selässään vaihtuvan kirkkaiksi ja katoavan.

Kävelemme toimituksen loppuksi hitaasti kohti ulko-ovea. Puolesta välissä vaihdamme puoliamme eli minä siirryn oikealta vasemmalle ja hän päinvastoin, tuodaksemme esille meidän yhteistä asiaa – ja itseäni ihmisenä.

Astumme ovesta ulos, jossa huomaan olevan tavattoman hieno ja kaunis päivä.

Valvetapahtuma päättyy.

On tärkeä huomata tuon välien selvittelyn eräs yksityiskohta, jossa tosiaan tiedän hänen olevan tietoinen henkilotto ilman maallista kehoa. Tällöin ja tässä tilanteessa se mitä teen, saa hänet vain toimintakyvyttömäksi. Mikäli hänellä olisi maallinen fyysinen keho, sitä kohtaisi

aika hankala elämä, sillä tämä kyvyttömyys heijastuisi siihen tavalla tai toisella sen yhteyden kautta, jota olen niin moneen kertaan esille tuonut.

Jotkut puhuvat tällaisista historian taakoista kirouksina jne. Terminologia hiukan vaihtelee. Minä tosiaan näen ja kohtaan tuollaisia asioita kuin ihmisiä, koska ihmiset ovat niitä joko tiedostaen tai tiedostamattaan luoneet, ehkä jopa äkkipikaistuksissa. Näin he sitovat myös itsensä kyseiseen tahdonilmaisuuksiin kiinni. Tämä nostaa esille tahdonilmaisun voiman, jota olen esittänyt, että tulisitte siitä tietoisiksi.

Jatkonumero:

Olen vielä makuulla sängylläni. Myönnän aamun olevan hiukan vilkkaampi. Puhuttelen maailmankaikkeutta. Esitän tahdonilmaisun:

Se puhdistautuminen, jonka tein äsken itseni suhteen, sen tarvitsee tapahtua kaikille energioille, ja kaikelle maapallon olevaiselle – nyt – ilman jokaisen erillistä pyyntöä, kunhan ovat suostuvaisia ottamaan sen (puhdistavan energian) vastaan, oman tahtonsa ja tarpeensa mukaan.

Tuossa tahdonilmaisussa sen sijaan, että sitoisin itseäni kiinni siihen, annan paikallisen maailmankaikkeuden tehdä asian hetkessä, joka on nyt. Tähän on monta syytä.

Vain harva lukee näitä tekstejä.

Vain harva tietää näistä asioista, vaan hämmästelee sattumien ja vahinkojen maailmassa eteen tulevia asioita, hyvästä tai huonosta tuurista sen enempää mainitsematta.

Vain harva tietää kaikista niistä energioista, joita olen näiden kirjoitusten aikana esitellyt.

Edelleen monet ovat kiinni vielä vanhoissa energioissa, vaikka ovat tehneet ajatuksissaan tahdonilmaisun siirtyä uusiin energioihin. Tämä tarkoittaa aktiivista toimintatapojen muuttamista kuin pelkästään pyrkimystä.

Mikäli kokee tämän jälkeen tarvetta tehdä vastaavia ajattelemattomuuksia, jopa kirouksia, on jokaisen oma asia.

Lisäksi, että juhlallinen tapahtuma on mahdollista olla kuvanto tulevasta tapahtumasta, avautuu se myös symbolisesti unikirjallisuuden kautta mm. kohdasta avioliitto.

*

Muutaman päivän kuluttua tästä koen asian, jota voi kuvata, kuinka aiemmin puhdistamani ihmisen näköiset energiat pyytävät päästä valoon. Täytän heidän pyyntönsä mennen tuohon samaiseen tilaan. Luomme yhdessä oven, tällä kertaa ylös, jonne he yksitellen, kuitenkin melko nopeasti nousevat. Se, että näytän jääväni yksin kyseiseen tilaan, on vain näkymä, sillä ymmärrän heidän tehneen kaiken tarpeellisen.

Mietin hetken sitäkin, onko minulla minkäänlaisia oikeuksia tehdä tuollaisia asioita, sillä ne voimakkaat tahdonilmaisut, joita jotkut kutsuvat kirouksiksi, ovat auttaneet minuakin tiedostamaan paikallista energiamaailmaa selvästi laajemmin...eli mikä sitten on lähimmäiselle lopulta eduksi.

*

Menee muutama päivä toisen todellisuuden kohtaamisesta, jossa olin sangen selkeäsanainen miekkoineni.

Näen kuin näyn, jossa olen tuossa samaisessa aavistuksen hämärässä tilassa. Tapaan täällä samaisen ihmisen. Tällä kertaa hän tulee kiittämään minua, jonka otan luonnollisesti vastaan. Muistan kiittää myös häntä. Huomaan hänen aavistuksen siistiytyneen.

Pian huomaan vasemmalta puoleltani tulevan seuraamme toisen ihmisen, jonka arvelen olevan hänen puolisonsa. Häinkin osaa hymyllä. Minusta on kaunista katsella heidän kohtaamista.

Lopuksi he menevät sinne, minne heidän tarvitsee mennä. Näky päättyy.

Olennoista ja paikoista eli muodoista

Olen näillä retkilläni tavannut lukuisia erilaisia olentoja, joita kutsun usein sanalla ihminen. Osa näistä tapaamistani ihmisistä on maan terminologiassa kuollut, mutta minulle hän ja he ovat olleet sangen eläviä, jopa siinä suhteessa, että olen viettänyt heidän kanssaan aikaa jopa ”useita kuukausia”. Joskus tuollainen kohtaaminen päättyy suudelmaan, joka tarkoittaa usein kiitosta, mutta on myös rakkauden osoitus. Se, tapaanko enää tuon jälkeen kyseistä olentoa (henkiolentoa), on merkityksetöntä. Merkityksellistä – mikäli tuollaista sanaa voi edes käyttää – on se, että hän on (he ovat) olemassa ja kohtasimme. On eduksi ymmärtää, kuinka rakkaus noissa maailmoissa on toisenlaista kuin maan päällä.

Mutta on myös niitä, joiden kohdalla tarvitsee käyttää sanoja ihmisen kaltainen. Jokainen heistä on noiden kohtaamisen hetkellä ollut hyvin rakastettava, ajoittaisesta pienes-

tä haasteellisuudesta huolimatta. Olen saanut heiltä paljon. Joissain tapauksissa tämä on ollut vastavuoroista.

On mielenkiintoista huomata se ero, joka on energia-olennolla, jotka ovat olleet maapallolla ja niiden olentojen välillä, jotka taas eivät ole koskaan inkarnoituneet ihmiseksi. Jo heidän tapansa puhua, kommunikoida on kovasti toisistaan poikkeava. Jälkimmäisenä mainittujen puhetavasta puuttuu selvästi tiettyjä ihmismäisiä piirteitä.

Muistan hämmästelleeni sitä, kun ensimmäisen kerran tapasin henkiolentoja, jotka pelkäsivät. Taisin jopa esittää sen klassisen kysymyksen, miltä planeetalta he oikein ovat, sillä asia oli tuolloin minulle aivan uusi. Olen myöhemmin saanut tietooni, kuinka samantyyppisiä planeettoja, kokemuskoulutuspaikkoja on enemmän kuin tämä yksi, mutta ilmeisen harvassa.

Se, että ihmisen henkimaailmassa on vaikka millaista paikkaa ja mahdollisuutta, johtuu osaltaan siitä, kuinka ihmiset itse luovat niitä olevaksi. Tahdonilmaisu on mielenkiintoinen asia. Eräs tällainen on helvetti. Kuten aikoinaan eräs ystäväni minulle totesi, hieman kuitenkin kysyen ”missä helvetissä sinä nyt olet ollut”, tarkoittaa vain, kuinka on olemassa lukuisia samankaltaisia paikkoja pienoisinen nyanssieroineen. Myönnän, kuinka joissain paikoissa voin sanoa olevan tyysti erilainen sisäilma. Sanonta, kuinka helvetti pääsee valloilleen, on kokemuksena sangen mielenkiintoinen.

Taivaspaikka, sellaisena kun sen itse ajattelen tiedon murusia saaneena, on selvästi rauhallisempi. Kuten huomata saattaa, sen enempää taivaspaikka kuin se edellä mainittu ääripääkään, saa minussa aikaan mitään sen suurempaa

värinää tässä vaiheessa. Ne ovat paikkoja, joita ihminen luo omaan tarpeeseensa.

Olen aikoinaan kertonut nimekseni Valkoinen Lohikäärme. Tämä tuskin avautuu ns. lännen mytologiassa saati tieteessä, mutta idän ajatusmaailmassa huomattavasti helpommin (huomannette tavutuksen mielenkiintoisuuden). Muistan, kuinka tuolloin koin valtavasti tarvetta olla paljastamatta itseäni. Ymmärrätte syyn, kun saatte tuon auki itsellenne.

Samoin aika on menettänyt merkitystään suuresti, sillä ymmärrän sen olevan vain eri tasojen (leijereiden tai polkujen tai p-braanien) sisäinen asia. Näin lukuisat maailmat värähtelytiloineen ovat kuin tasoja, ovatpa ne miten vähän tai paljon kaareutuneita ja mihin suuntaan tahansa, joissa on omat ehdot asioille sekä niiden ilmentymille. Siksi voin sanoa pelkästään, minä olen. Ikuisuus on vain ajan toinen määritelmä.

Ne olennot ja muodot, jotka ovat polulla löytääkseen jumaluuden itsestään, tarvitsevat niitä itsensä ulkopuolella. Tämä on kuin klassinen opettaja-oppilas asetelma. Ja hyvä näin. Kuunnellessanne Jumalaa, tehkää se oikeasti, jolla tarkoitan sitä, että vaimennatte muut sisäiset tilanne keskittyäksenne vain tähän yhteen asiaan. Huomaatte varmaan jo nyt sen, miksi usein kuulemani näkemys vain yhdestä Jumalasta on sangen laajalle levinnyt ajatus – ihmisen ajatus, jossa näitä kuvia on useita ja josta jokainen on takuuvarmasti omasta mielestään oikeassa. On kuitenkin totta, kuinka on vain yksi sitä tarvitsevalle. Siten maalliset jumalan kuvat ovat kuin tieteen M-teoria, Mercatorin projektio viitaten useaan karttalehteen eli jumalan kuvaan. Jokainen katsoo

lopulta samaa alkulähdettä, mutta näkee sen omalla tavallaan, vaikka joskus olisi tarpeen nähdä kyseisen kuvan taakse.

Kristus-tietoisuus on vain yksi askel tähän suuntaan. Muistan lukuisia tapahtumia, joissa olen ollut kyseisissä energioissa – eli Kristus-energioissa – tehdäkseen sen, mikä on ollut tarpeen tehdä. Mutta, olkoonpa energian värähtely-taso tai -tila mikä tahansa, on toista käydä niissä hetki kuin jäädä niihin kiinni.

Ponnistaakseni vielä aavistuksen ylemmäksi jumaluuk-sista, totean saaneeni harvakseltaan eri (ihmisten) Jumalilta pyyntöjä. Jokaisella kerralla olen kokenut ne sangen suurina ymmärtäen järjellisesti ajoittain vasta jälkeenpäin niiden todellisen merkityksen.

Kaadan vielä tähän samaan soppaan senkin, kuinka lukuisa on niidenkin tilanteiden määrä, joissa ihmiset pyytävät apua Jumaltaan, kuka miltäkin. Jostakin syystä ne ovat olleet nenäni edessä luettavana. Nämä ovat kaikkien kuvauksia siitä maailmasta, jossa maan ihminen asuu.

Se, että kerron polustani sekä kokemusmaailmastani mielestäni sangen maanläheisesti, on ollut tarpeellista, jotta saisitte kiinnipitopintaa, oljenkortta omaa elämäänne varten, nähdäkseenne ja ymmärtääksenne itseänne ihmisenä, henki-olentona, henkenä, muotona, jota olette riippumatta värähtelytilasta. Samoin minä olen oppinut paljon ihmisen maailmasta ja ihmisolemuksesta.

Ilmentymät, joita kutsutaan maapallolla luonnonvoimiksi, näen liki inhimillisinä energioina, joiden kanssa on mahdollista keskustella, olla vuorovaikutuksessa. Ne ovat siis

itsetietoisia. Tätä on tapahtunut usein. Nykyään vain totean asioita. Opetelkaa halutessanne a) yhteistyötä toistenne ja näiden energioiden kanssa b) vuorovaikutusta näiden energioiden kanssa ja c) tahdonilmaisu. Nämä energiat ovat hyvin sensitiivisiä ja palvelualttiita. Vastaan ”kyllä” siihen kysymykseen, olenko joskus säätänyt kyseisiä asioita. Tosin termin säättää on tarpeen lukea: pyytää. Muistaakseni vain kerran olin aavistuksen selkokielineen, ja niin myös tapahtui. Täsmälleen!

Samoin avaruus ja kaikki siellä (siinä) oleva, on tietoisia. Toisin sanoen, voitte tehdä tietoisia tahdonilmaisuja riippumatta energian muodosta – viittaan paikallisen maailman aineen ja energian ekvivalenttisuuteen – kunhan muistatte edes oikeudenmukaisuuden höystettynä rakkaudella. Itse olen ollut pari kertaa aavistuksen varoittavana esimerkkinä, vaikka tilanteet menivätkin lopulta hyvin. Tämä se vasta opettavaista onkin ollut.

Lukuisat jännittyneet tilat, eräällä tavalla vastakkaiset polariteetit, joiden potentiaalit ovat suuria, tarvitsevat ajoittain liennytystä, keinoa purkaa virittynyt tila. Tämä varsinkin silloin, kun näkee sen olevan epäedullinen ihmisen maan päälliselle olemassaololle. On vain mielenkiintoista, kuinka ihmiset usein itse tekevät näitä virittyneitä tiloja. Koulunpenkki siis kutsuu, eli on tarpeen tulla tietoiseksi itsestään, muodostaan ja ympäristöstään. Maailma on suuri opettaja ja ihminen siinä oleva matkalainen. Kaksi täydellisyyttä!

Asia, muoto, jota kutsun universaaliksi rakkaudeksi, saattaa vaikuttaa aavistuksen etäiseltä. Tarkoitan sitä, kuinka on vain yhtä rakkautta, täydellistä, kaiken ehdoitta hyväk-

syvää ja joka pelkästään on. Taas se, miten tuo rakkaus virtaa kunkin muodon ja rakenteen läpi, saaden niistä osakseen erinäisiä mukaan tarttuvia kimalteita riippuu maailmasta, jossa toteuttaa itseään eli jossa on muotona, on luku sinänsä. Sanonta, kuinka Jumala on rakkaus – on ihan toimiva, jos kokee niin. Tämä oljenkortena sille lausahdukselle, kuinka te jokainen olette tämä rakkaus. Ja kun kerran Jumala on rakkaus, silloin te olette jumalia. Tämä rakkaus elää sydämissänne. Tarjoan kysymyksen: Mitä jumaluus sinussa tarkoittaa?

Palaan aika-käsitteeseen ja siitä kumpuavaan sanontaani, aikansa kutakin. Aivan samoin, kuin olen ollut lukuisissa ihmissilmälle näkymättömissä värähtelytiloissa kyläilemässä, samoin olen tässäkin paikassa, jossa tilapäinen ankkuripaikkani ihmiskehoineen sijaitsee. Ankkuripaikka sanana siksi, koska aikoinaan valitsin tulevani juuri tähän maailmaan ihmiseksi, olkoonkin, että huitelen myös muualla tarpeen mukaan. Se, mitä kutsutaan kuolemaksi, on vain irtoaminen tästä ankkuripaikasta eli tästä kehosta.

Muistan hiljattain kysyneeni, milloin jätän maallisen kehoni taakseni. Suhtaudun siihen kuin tietoon, joka on mukava tietää. Se on toista, koenko tarvetta jakaa sitä teille. Kyseisessä tiedoksiannossa jätettiin vuosi kertomatta, koska se kuulemma riippuu maallisen elämäni aikana tekemistäni lupauksista, jotka siis tulee saattaa valmiiksi. Aikomukseni on ”kuolla” terveenä, joka tarkoittaa myös tervettä elämää.

Olen kertonut aiemmilla kirjoitusteni lehdillä, kuinka käärinliinoissa on taskut. Kohdallani noiden taskujen nimet ovat muistaminen, tieto, ymmärtäminen, tietoisuus, näin joitain mainitakseni.

Uusi Työsopimus?

On 28.12.2018. Ajelen kotiinpäin joulureissultani. Pimeä on jo laskeutunut. Sen lisäksi, että tie ja vähäinen maisema, jota autoni valot valaisevat, vaihtuvat matkan edetessä, myös sumu tekee samoin ollen ajoittain jopa jo aavistuksen tiheää.

Keskustelen (ajattelen keskustelevani) paikallisen maailmankaikkeuden kanssa aivan tavallisista asioista kuten luottamuksesta, siitä miten liki merkkillisellä tavalla satun olemaan paikalla milloin missäkin läsnäoloani tarvitseville, vaikka meille molemmille, minulle sekä paikalliselle maailmankaikkeudelle tämä asia on hyvin selvä. Uskovaiset kutsuvat tätä johdatukseksi, asioista tietämättömät sattumaksi, minä yksinkertaisesti toiminnaksi, jota voisi kuvata sanat, olla maailmankaikkeudella töissä.

On aavistuksen pieni mahdollisuus, että käymme läpi omaa kokemushistoriaani ihmisenä, kaikkienensa. Totta on myös se, kuinka olen tarvinnut erivapauksia näitä asioita varten. Kyseinen termi tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että tietyt maalliset rajoitteet ja velvollisuudet saavat elää omaa elämäänsä siitäkkin huolimatta, että maallisella kehollani on luonnollisesti maallisia tarpeita. Ne yksinkertaisesti tulevat hoidetuksi ja täytetyksi tavalla tai toisella. Olen tarkoituksettisesti erittelemättä tai luettelematta niitä. Jokainen voi kohdallaan miettiä, mitä hänellä itsellään jo on.

Nouseepa esiin myös oma aktiivisuuteni ja tarkkaavaisuuteni, eräänlainen tilanneälykyys. Tämä tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että osaan nähdä yhteisen hyvän, itseni mukaan lukien, jossa siis loistavat poissaolollaan marttyyrius,

itsensä uhraaminen sekä oman näkemykseni pitäminen kokiessani sen tarpeellisena.

Päästyäni kotiini ja saatuani autoni tyhjennettyä matkatavaroista, keskustelumme jatkuu samalla saunavuoroani odotellessa ohessa tavaroita järjestäessäni. Listalla nousee esille asiat, joita olisin halunnut antaa tälle maailmalle, mutta joiden kohdalla olen mielestäni heittänyt kirveen kivoon, hohtimeista sen enempää mainitsematta. Melkoinen rautaisannos puupalasella höystettynä, mikäli kirveessä satuu olemaan puuvarsi

Muistiini nousee aikoinaan itsetutkiskeluni alkuajoilta tapahtuma, jossa kirjoitan alle työsopimusta paikallisen maailmankaikkeuden kanssa.

Voi olla, että ajaudun sivuraiteelle, mutta totean uuden hankkeen tarvitsevan rahaa, jota minulla puuttuu melkoinen määrä. Kerron kuin itsestään selvyytinä, kuinka tietty summa, joka on mahdollista kokea suurena, on joka kohdassa täysin riittämätön. Samassa hetkessä näen kuin silmieni edessä summan, luvun, jonka ymmärrän tarjouksena: ”Olisiko tässä riittävästi?”. Totean sen olevan hyvä tarjous, johon suostun sen suuremmista saati pienemmistä tuntemuksista.

Keskustelemme kyseisestä projektista sangen pitkään, jota on kuitenkin suhteellisen tarpeetonta tuoda tässä sen enempää esille. Kas kun asioilla on taipumus järjestyä, usein vielä parhain päin.

On tietenkin mahdollista, kuinka tämä keskustelu työsopimuksesta viittaa aiemman täyttymiseen, eli valmiiksi saamiseen kohdallani ja nyt sen sijaan, että varsinaisesti tulee

uutta projektia tupaan, on kysymyksessä projektin päättyminen. Tarkoitin myös osin sitä, kuinka vastaavat sopimukset ovat kohdallani tarpeettomia uusia.

Keskustelun päätteeksi koen sydämessäni tehneeni oikein ja hyvin. Minulle oleellisinta on selvittää ja tehdä asioita siten, että ne tukevat elämää ja tätä kautta ihmisen hyvinvointia. Kaupallisuus on hyvä asia, kunhan ymmärtää sen olevan renki. Nähdäkseni se on nykyään isäntä monien ajatuksissa.

Saadessamme tämän kuvion valmiiksi – saunassa käynnin jälkeen – huomaan paikallisen ajan olevan 20:20. Kirjaan sen vain siksi ylös, koska se on hauska. Numerologian kautta luku 20 tarkoittaa heräämistä.

On siten suuri mahdollisuus, kuinka tämän tyyppisten kirjoitusten tekeminen eli elämästäni raportointi päättyy muiden asioiden tullessa tilalle.

*

Kyllähän minä edelleen huitelen muissa todellisuuksissa ja näen asioita, mutta kuten arvata saattaa, ne ovat selvästi vähentyneet. Silti tiedän asioita tapahtuvan tarpeen mukaan.

Olen tosin tullut huomaan, kuinka tarvitsen enemmän aikaa matkan jälkeen tapahtuvaan kehon sisäisten värähtelyiden tasoittumiseen voidakseni nousta ylös. Toki voin nousta ylös vaikka heti, mutta se asettaa haastetta mm. pystyssä pysymiselle.

Huomaan tarvitsevani päivitystä hyvin monella tapaa, fyysinen keho mukaan luettuna. Tuon asiani esille liki luet-

telonomaisesti paikalliselle maailmankaikkeudelle. Kyllähän maallinen ihminen voi muuttua monella tapaa.

Voihan telomeeri sentään...

Otantoja Ajan lyhyemmästä historiasta

1) Luen pikaisesti läpi kirjan Ajan Lyhyempi Historia. Otan siitä hauskan lainauksen sivulta 120:

”Voidaan myös kysyä: jos menneisyyteen on mahdollista matkustaa, miksei tulevaisuudesta ole saapunut ketään, joka olisi kertonut meille, kuinka se tehdään? Kenties on montakin syytä, miksei näin alkeelliselle oliolle kannata paljastaa aikamatkustuksen saloja. Mutta jollei ihmisluonto tule muuttumaan merkittävästi, on vaikea kuvitella, etteikö joku tulevaisuudesta saapuva vierailija sattuisi lipsauttamaan tietoa sivu suunsa.”.

Totean tuollaiseen olevan ainakin toistaiseksi vähän tarvetta, vaikka olen ripotellut pitkin näitä tekstejä lentäviä lauseita viitaten aikamatkustukseen, kuinka olen tullut jostain toisesta maailmasta paikalliseen yksinkertaiseen maailmaan, jopa omaan esihistorialliseen aikaan. Osa tästä on sanoitettavissa eri maailmojen välisenä matkailuna, jossa kumma kyllä nousee esiin jälleen Feynmanin polkusumma osion ”Minä olen sinä” kautta. Loput voi sanoittaa ajattelomattomuutena ja egon kasvukipuna. Vieläkö maapallon ihminen kuvittelee yksin asuttavansa paikallista maailmankaikkeutta tai maailmankaikkeutta kaikkienensa?

Taas se, että näkee tulevaisuuteen, on tarjolla olevien mahdollisuuksien havainnointia, jonka käsittelin Viivästetyn

valinnan kohdalla osiossa Suuri Suunnitelma. Tämä on siis informaatiota eli järjestelmän tilatietoa.

Edelleen on tiedossa, kuinka tahdonilmaisulla tai voimakkaalla pyynnöllä luodaan energioita. Energia taas omaa gravitaatiovaikutuksen eli on vetovoima, jonka on mahdollista Hawkingin kirjallisuuden mukaan ulottua braanista toiseen, eli maailmasta toiseen ja näin ulottuvuudesta toiseen. Paljon puhuttu rakkaus on myös vetovoima.

Näin ollen on lukuisia mahdollisuuksia toteutta tämä vahva energia, tahdonilmaisuuksia, joista vain yksi on inkarnoitu kyseiseen maailmaan ihmiseksi, kuten olen tehnyt. Toinen tapa on huomattavasti lyhytaikaisempi vierailu. Tämä selittää samalla sen, miksi tahdonilmaisuus toimii ja halu ei.

Varsinaisesti ajassa siirryttäessä on eduksi ymmärtää aikaikkuna, eli mahdollisuuksien ja toiminnan rajat, jotka viittaavat täten kausaalisuuteen. Toki tuo on kaikkea muuta kuin ehdoton, mutta on hyvä opetella ensin jotain ymmärtääkseen myöhemmin lisää.

Miksi sitten tulen tänne ehkäistäkseni jotain tulevaa ja mistä tiedän tämän? Kysymyksen asettelu maalaa kuvaa aikamatkustuksesta, vaikka on mahdollista selittää se monella tavalla, kuten olen yllä esille tuonut. Edellä luetellun lisäksi se on yksinkertaisesti maailmojen ristikkäisvaikutus, joka osaltaan antaa viitettä säieteorioihin. Muistutan pyynnöstä, johon olen vastannut tulemalla ihmiseksi. Kuten lainaus itsessään kertoo, monet maailmat ovat huomattavasti rauhallisempia. Niin maapallolla kuin maan ihmisellä on omanlainen evoluutio. Siten Albert ja Stephen monen muun tutkijan ohella huolineen ovat oikeassa, kuinka ihmisen ja ihmisen oppien tarvitsee muuttua, päivittyä.

Annan kolme (4) oljenkortta: joukkotuhoaseet, nälänhätä (pakolaisuus) ja uskonnot.

2) Samaisen kirjan sivulla 148 pohditaan Luojan luoja.

Nähdäkseni tuo on normaalia ihmisen ajattelun kompastelua ja horjahtelua, sillä tämä tulee ymmärrettäväksi siinä vaiheessa, kun käsittää, mitä tietoisuus on ja kuinka se on olevainen. Toisin sanoen, Luojan luoja on tarpeeton, kuin koko ajatus Luojusta. On kuitenkin jokin, joka on olemassa niin tässä paikallisessa maailmankaikkeudessa, kaikessa täällä olevassa sekä tämän ulkopuolella. Asettelen sanani siksi näin, koska sanalla Luoja on tietty kuutioitunut uskonnollinen sisältö.

Uskonko Jumalaan?

Kirjoitin ensimmäisessä kirjassani *Itseäni Etsimässä*, sen nimen evoluutiosta alkuperäisen nimen ollessa Minä ja Jumalani, kunnes oivalsin, että minun tarvitsee ensin tietää, tuntea ja ymmärtää itseni, jotta voin kohdata, tuntea ja ymmärtää jälkimmäisen. Näin on tapahtunut. Tosin sana Jumala on täysin ja totaalisen sopimaton kohtaamaani ja kuinka olemme yhtä. Vasta, kun ihminen oikeasti ymmärtää, mitä tarkoittaa Jumala Minussa, Jumala Sinussa, Jumala Kaikessa mitä on (ja toimii tietoisesti tämän mukaan), voin myöntää sen olemassaolon. Tämä siksi, koska sanan Jumala nykyinen sisältö, sellaisena kuin olen sen ihmisen kertoman sekä toiminnan kautta ymmärtänyt, on vajaa kaikessa siinä täydellisyydessä, jota ajan jokaisessa hetkessä olemme, kaikki.

Uskon saati uskonnon sijaan tiedän jotain kokemukseni ja sen, mitä olen nähnyt, kautta. Siksi usko on kohdallani edelleen liki tarpeetonta eli tarpeen vain vähäisessä määrin,

mutta tämä uskomiseni on Jumala-riippumatonta, koska Jumalat ovat ihmisen itsensä keksintöä, luomusta, sillä siihen kaadetaan kaikki se, mikä menee yli ymmärryksen. Ymmärrän silti jotenkin uskovaisia, sillä ihmisellä on sisäsyntyinen tarkoitus tehdä asioita oikein yhteenkuuluvuuden vietin eli yhteisöllisyyden lisäksi. Se luo perustaa lajin säilymiselle.

Vaikka siteeraan ajoittain mm. Raamattua, teen sen siksi, koska siinä on paikoitellen hyviä elämänohjeita ja jopa hitusia totuuksista, mutta johon on ujutettu valtavasti vallan janoa ja siten vallan välinettä. Esimerkiksi Ilmestyskirjan tekstit ovat mielestäni hyvä kuvaus ihmisen tietoisesta kasvuprosessista hengen kautta koettuna. Siksi voin esittää, kuinka ihmiseltä on näin mielen ja ulkoa opetetun avulla painettu piiloon se tieto, mikä on hänessä kuitenkin joka hetkessä oleva.

Muistutan siitä, kuinka matkalainen joutuu (halutesaan) astumaan vähintään kerran niin sanotusti tyhjän päälle, tarkoittaen sitä, kuinka jokainen maan päällinen oppi kantaa vain osan matkaa. Tämä siksi, koska itsetuntemus on paljolti yksilösuoritus kaikessa yhteisöllisyydessä, sisältäen niin sanottuja arkkityppejä.

Samoin tulee eteen tilanteita, jolloin hämärässä vaeltaessaan on eduksi osata turvautua itsessä olevaan ja itsestä tulevaan valoon, sillä on kirjoitettu, kuinka ”sinä olet valo”. Tämä on valoa ilman varjoja.

Hippuja

1) Paikallinen tiede käyttää osassa havaintojensa selityksessä imaginaariaikaa. Se on mielestäni tavattoman

hieno oivallus. Se, että näitä imaginaarisia aikavektoreita on mahdollista olla yhtä aika-avaruuden realista kohden viisi, eli yhteensä kuusi, on vain vilkkaan ajatukseni tuotosta. Vain yksi näistä vektoreista on täysin vastakkainen aika-avaruuden reaalisuudelle muodostaen näin mahdollisuuden aikamatkailuun.

2) Näen näyn, jossa katson, tarkkailen yhtä maailmaa, kun huomaan etääntyväni siitä. Huomaan tapahtuvan prosessin olevan vastakkainen sille, miten on mahdollista kokea muita ulottuvuuksia todellisuutena. Toisin sanoen, paikallinen todellisuus suppenee ensin kuvaksi ($XD \rightarrow 3D \rightarrow 2D$), jonka jälkeen se alkaa mennä kasaan eli käpertyä itseensä häviten näkyvistäni. Sen sijaan, että se katoaisi kokonaan, tiedän edelleen sen olevan olemassa. Ymmärrän sen antaneen minulle sen, mitä olen tarvinnut valitsemallani tiellä.

3) Kerron ensimmäisessä kirjassani maallista kehoani ympäröivästä olemuksesta tunnekokemuksena (berliinimakkara). Sen on mahdollista olla tunnekokemus energiakehosta (aura) sekä siitä, kuinka tuossa hetkessä muodostuu tietoinen yhteys kyseiseen energiaolemuksen / -kehoon.

4) Nähdäkseni vastikkeellisen työn lisäksi maan ihmisen tarvitsee itselleen aikaa tutkiakseen itseään, niin kuin elämässään on ollut. Tosin on mahdollista, kuinka monelle riittää hiukan kevyempi polku.

Nykyinen liki orjuuttava työn ihannointi ja sen vaatima aika johtaa liki väistämättä uuteen sotaan, koska ihmiset ovat liian väsyneitä itsetutkiskeluun. Sen sijaan, että asiat pysyisivät itsekseen pystyssä, niitä tarvitsee hoitaa eli ihmisen tarvitsee hoitaa itseään ja vaalia tietoa sekä tietoisuuttaan. Ehkä siksi moni haluaa pois nk. oravanpyörästä, sillä se

on järjestelmän jäykkyydestä johtuen ainoa keino saada tarvitsemansa tila. Silti kohtuus kaikessa on hieno lausahdus.

Se, että maata johtavien poliitikkojen kautta tarkasteltuna olen liki hyödytön ihminen (heille) työttömyyteni vuoksi, on myös systeemiä eli paikallista järjestelmää kuvaava, kun taas itse koen itseni tarpeelliseksi monesta syystä, joista vain yhtenä voin mainita nämä kirjoitukset.

5) On mahdollista, kuinka maalaan hiukan synkän kuvan tulevaisuudesta tai tämän hetkisestä maailman tilasta, mutta on kyllä huomioitavaa se, kuinka vähän tiedotusvälineissä sekä mediassa tuodaan esille hyviä uutisia. Jälleen nousee mieleeni 10/90 sääntö. Esim. 10% asioista määrittää 90% elämää. Yleistys vähillä tiedoilla käy tämän lausahduksen synonyymiksi melkoisen hyvin.

6) Huomaan, kuinka olemuksessani liki uinuvat koomaa tai syväunta kaksi asiaa, jotka ovat aikoinaan olleet ehkä hyvinkin aktiivisia; sinnikkyys sekä aloitteellisuus. Pienenkin hankaluuden tullessa nenäni eteen, hansikkaat tosiaan tapaavat tipahtaa kuin hetkessä. Samoin vaikka huomaan asioita, joille olisi mahdollisesti hyvä tehdä jotain tarkoituksena vähentää inhimillistä kärsimystä, tyydyn vain toteamaan tilanteen, sillä tuskin olen ainoa, joka sen näkee. Olkoon vaikka työttömien kohtelu noin yleensä, myös verotuksessa, sillä työttömyyskorvauksesta (KELA) perittävä vero on sängen suuri suhteessa saman kokoiseen palkkaan.

7) Olen tullut viime kuukausien aikana huomaamaan, kuinka lisäravinteiden pieni tai lyhytaikainenkin käyttö saa kehossani aikaan asioita, joita voi kutsua yliannostukseksi, sillä jotkut lisäravinteet aiheuttavat samoja oireita niin liika kuin liian vähäisinä pitoisuuksina. Joten, vaikka uutiset ja

sosiaalinen media todistaa monilla olevan puutetta milloin mistäkin, suosittelen oman kehonsa kuuntelemista sekä omaa harkintaa.

8) Näistä kirjoituksista voi saada kuvan, kuinka liki kävelen suoraan maaliin tai oikean vastauksen äärelle. Kuten arvata saattaa, on toisin. Olen vain jättänyt mainitsematta lukuisan määrän polkuja, päättelyketjuja ja ajatuksia, jotka ovat kuitenkin olleet päättelyketjun tukena löytäen mielestäni sellaisen vastauksen tai lopputuleman, jonka voin katsoa johtavani sisäiseen tasapainooni ja tästä sisäiseen rauhaan.

9) Jotkut tuttavapiirini ihmiset hämmästelevät sitä, kuinka minulla on vain hyvää ja positiivista kerrottavaa entisestä puolisostani. Mielestäni tähän on kaksi sangen merkittävää syytä: A) olen ollut joskus rakastunut häneen romanttisesti, joka toteutuu nykyään ystävyys kautta B) moittiessani saati latistaessani häntä teen saman itselleni, sillä alitajunta näkee tämän yhteyden tavalla ”minä olen sinä”. Sitäpaitsi, tasapaino ja sisäinen rauha on saavutettavissa muillakin keinoilla kuin toista haukkumalla.

10) Se, että olen kertonut tapaavani muissa todellisuuksissa edesmenneitä eli maallisesti kuolleita, on tulkittavissa myös tavalla, kuinka esim. suuri henki tai tietoisuus ottaa kyseisen muodon tätä kohtaamistamme varten kertoakseen minulle jotain tärkeää ja oleellista. Kuten olen esille tuonut, otan itsekin ajoittain muissa todellisuuksissa erinäisiä muotoja tämän tyyppisiä kohtaamisia varten. On selvää, kuinka olen noissa tilanteissa avartuneessa tietoisuuden tilassa niiden energioiden kautta, joissa tuolloin vaikutan ja olen. Samoin olen muotona kuvantoa noista samaisista energioista.

Tämä on kuitenkin eri asia kuin laskeutua toiseen muotoon / olla valmiiksi jossain toisessa muodossa eri todellisuudessa ja värähtelytilassa, sillä muodon ottaminen on tietoinen prosessi, josta jää muistijälki (Osio: Minä Olen Sinä).

11) Ehkä maanpäällisen elämän suhteen on voimassa myös se, kuinka ihmiskeho annetaan, kuin että tämä olisi jonkinlainen hollitupa, jossa rampataan miten sattuu. Tuon tämän esille siksi, koska maan päällinen ihminen ansaitsee sen arvostuksen, kunnioituksen, ja hyväksynnän, mikä tälle kuuluu. On silti tärkeää huomata, kuinka maallinen keho voi elää vasta tietoisuuden laskeuduttua siihen. Hapuilen sanaa yhteiselo ja yhteistyö.

Karkeasti ilmaistuna: kypsymätön ja ylimielinen on se henki tai jumaluus, joka aliarvioi maan ihmisen muotoa.

12) Katsoessani tätä paikkaa kaikkienensa etäältä, voin todeta tämän hienoksi leikkikentäksi, jossa jokainen saa toteuttaa itsensä näköiset jopa lentävät unelmat, elää ne todeksi. Vain täydellisyys kykenee nähdäkseni tarjoamaan tällaisen monimuotoisuuden.

13) Voidaan ajatella, kuinka tieto sekä viisaus, jota tuon mahdollisesti esille tulkinnoissani havainnoistani, on näkyvä siitä universaalista ja ajattomasta viisaudesta, ehkä jopa älykkyydestä, joka on kaikkialla vaikuttaen kvantti-ilmiöiden ja kvanttikenttien kautta enemmän tai vähemmän tilapäisesti muodossani. Toisin sanoen, kyseiset energiat virtaavat kauttani tai vaihtoehtoisesti vaikutan itse muodollani kyseisissä energioissa antaen niille mahdollisuuden ilmentyä kauttani. Tämä avautuu hyvin luonnollisen vetovoiman kautta. On omanlainen mutapaini luoda olosuhteet sen

ilmentymiselle eli sallia tämän ajattoman viisauden virrata muotonsa kautta ja havaita tätä tietoisesti. Tämä – tietoinen havainnointi ja siitä kumpuava toiminta – on kovasti toista kuin kanavionti. Näin tulkittuna olen vain asioiden kokija ja kirjuri, Nobody from (the middle of) Nowhere.

14) Olen kohdannut useamman kerran tällä tutkimusmatkallani asian, jota kutsutaan liikakansoitukseksi. Ehkä maan ihmisen tarvitsee tässä tehdä se, mikä tarvitsee tehdä, kunhan ymmärtää, kuinka rahalla viisauden ja ymmärryksen ostaminen on mahdotonta. Tuolla haluan viitata syntyvyyden kansainvälisen säännöstelyn mahdollisesti aiheuttamaan ihmiskauppaan, jossa uskonnon tai muun asian varjolla halutaan sallia eli ostaa eriarvoinen asema. Tarkoitin esimerkiksi yhden lapsen politiikassa sitä, kuinka kyseinen oikeus ei ole siirrettävissä eli ostettavissa, edes uskonnon kautta. Edelleen maailmankaikkeus on käymättä kauppaa.

Raha, tuo mainio mittapuu, on hyvä väline ja renki.

Pieni mutta. On kuitenkin ennen aikaista tarttua liikakansoitukseen esimerkiksi pakolaisuuden, työttömyyden, kolmansien maiden syntyvyyden tms. vipuvarren kautta, sillä on eduksi nähdä, kuinka ihmisen tämänhetkinen toiminta sekä järjestelmä luo kyseisiä ryhmittymiä. Luonnon tapahtumat, joita kirkuvasti mainostetaan katastrofeksi, nostaa esille järjestelmien ja lopulta ajattelun kipupaikkoja.

Pyydän anteeksi

Näyttää siltä, kuinka sopeutumiseni tähän ja moneen muuhun aineen sekä energian maailmaan on kantanut hedelmää. Se, että olen tarvinnut vahvan siteen nk. henki-

maailmaan ja tästä kurkottaen tietoisuuden lähteelle, on mahdollista tulkita vahvana hylkimisreaktiona paikallisia energioita sekä ilmentymäni muotoa kohtaan, jota myös ego kaikkineensa on. Samalla tämä on vahventanut kauko-kaipuutani mm. hengen maailmoihin.

Voin myös sanoa, kuinka kaikki maailmat, ovatpa ne sitten aineessa tai energioissa, joissa ihmisen muoto ilmentää itseään, tarvitsevat egon. Lausahdukseni, kuinka tietoinen olemukseni Valkoinen Lohikäärme, joka on myös mahdollista tulkita egon turpoamiseksi, on samalla kuvanto muodossani vaikuttavasta olevaisesta, joka haluaa ohjata muut egoni tasapainoon itsensä kanssa. Tämä tarkoittaa yhteistyötä, kaikkien osapuolieni hyväksymistä.

Olen siten suuresti pahoillani siitä valtavasta kärsimykseen ja kivun määrästä, jonka olen lukuisille egoille ja muille tietoisuuden muodoille niin aineessa kuin energioissa, omani mukaan lukien aiheuttanut, olkoonkin, että tällä matkalla on ollut suuresti hyviäkin kokemuksia. Näin olemme tavallaan oppineet molemmat ja löytäneet uuden tasapainotilan, jota voinee kutsua myös universaaliksi harmoniaksi kohdallani.

Maailmankaikkeus on kuitenkin aina tasapainossa itsensä kanssa riippumatta täysin siitä, mitä sen sisällä tapahtuu.

"Missä sinä olet?"

On varhainen aamu 7.2.2019. Herään kotonani musiikkikappaleeseen. On selvää, kuinka on turhaa yrittää kuunnella, tuleeko se naapurista tai radiosta, sillä aistin sen kuin että pelkästään kuulisin sen. Pidän kyseisen kappaleen melo-

diasta sekä kertosaäkeestä. Kyseisen kappaleen nimi suomen-
nettuna tiedustele ”Missä sinä olet?”.

Ymmärrän, kuinka nämä kirjoitukset ovat tiensä pääs-
sä ja on aika ottaa seuraava askel elämässäni.

Vastaan: ”Olen täällä”. Tämä tieto on täysin yksiselit-
teinen.

Tarina

Tämä on vain tarina, joka kertoo eräästä voimakkaasta
kokemuksestani eri tajunnantilassa, johon myös fyysinen
kehoni reagoi.

Olen nuorena ihmisenä kulttuurissa, joka antaa
vaikutteita aasialaiseen suuntaan. Vaikka fyysinen kehoni on
kuten kenellä tahansa, tiedän olevani hiukan poikkeava.
Tämä riittää siihen, että minulla on hurjan paljon omaa
aikaa. Koen, kuinka haluaisin tehdä jotain yhdessä muiden
kanssa, antaa jotain kaunista tähän maailmaan ja kanssa-
ihmisille.

Saan ajatuksen. Harjoittelen erään soittimen käyttöä.
On suuresti mahdollista, kuinka sen opetteleminen tarvitsee
osakseen metafysiisiä taitoja.

Soitin on kielisoitin, vähän samaan tapaan kuin
ksylofoni, mutta tässä kielet ovat irtonaisia sekä erikois-
materiaalia joita soitetaan pyöreän esineen, kuin suuren
kolikon avulla ilman kielten fyysistä koskettamista. Äänen
muodostaminen perustuu magneettikentän kautta tapahtu-
vaan ominaisvärähtelytaajuuden muutokseen. On pieni
mahdollisuus, kuinka kyseisen äänen kuuleminen edellyttää

eräänlaista meditatiivista tilaa eli metafysiikka kutsuu jäl-
leen.

Opettelen sillä soittamista vuosia. Ilmeisesti harjoitte-
luni ja nykyinen osaamisen taitoni herättää kiinnostusta,
sillä saan kutsun tilaisuuteen, jossa on läsnä myös kaksi
tärkeää ihmistä. Voinen kutsua heitä Mestareiksi.

Menen aikain kuluttua kyseiseen tilaisuuteen soitti-
meni kanssa. Laitan sen valmiiksi esitystäni varten. Valitsen
kiekon, jonka keskellä on numeroa 3 muistuttava symboli. Se
tarkoittaa, että soitan heidän perinteitä kunnioittavaa
musiikkia, sillä valittu kiekko saa aikaan kielissä erilaisen
resonanssin. Toki kiekossa on muitakin symboleja.

On luonnollista, kuinka keskityn soittamiseen, sillä se
on ainoa asia, joka on tällä hetkellä tärkeää.

Pitkän ajan kuluttua, ehkä reilun tunnin kuluttua per-
formanssini tulee päätökseen. Käännyin vierekkäin istuvan
kahden Mestarin puoleen tehden eleen, jolla ilmoitan esityk-
seni päättyneen ja odottavan heidän näkemystään siitä.

Huomaan heidän palautteen olevan myönteinen. Sen
seurauksena saan tulla esittämään heille musiikkiani myös
seuraavalla kerralla. Kiitän heidän tarjoamasta mahdollisuu-
desta.

*

Tulee aika, jolloin samainen tilaisuus toistuu. Olen
valinnut esitettäväksi musiikkia, jossa yhdistyy niin perin-
teet kuin hieman nykyaikaisempi näkemys. Samalla sen ajal-
linen kesto on aavistuksen pidempi.

Jälleen ovat paikalla myös kyseiset Mestarit. Tälläkin kerralla he ovat aloittaessani totisia.

Hiljaisuus laskeutuu.

Keskitys pelkästään esitykseeni.

Aloitän.

Esityksen ensimmäisen puolikkaan käytän tosiaan samoja kieliä sekä kiekkoa kuin aikaisemmin. Tällä kertaa tosiaan olen tuonut mukani muitakin kiekkoja, jotka siis muuttavat resonanssien taajuuksia eli sointua.

Esitykseni päättyy.

Laskeutuu suuri hiljaisuus kääntyessäni jälleen Mestareiden puoleen tietyn sanomattomin elein tiedustellakseni esityksen miellyttävyyttä.

Hiljaisuutta kestää mielestäni pitkään. Kaikki, itseni mukaan lukien ovat kuin jähmettyneitä.

Katsahdan Mestareiden ilmeettömiin kasvoihin, joista katseeni hakeutuu hyvin nopeasti sormiini. Myönnän ehtiväni miettiä esityksen pieleen menemistä, sillä vaikka itse pidin sitä kauniina ja sanoisinko aavistuksen dynaamisena, se on kuitenkin voinut olla liian rohkea.

Lopulta oikeanpuoleinen Mestari alkaa taputtaa, tosin verkkaisesti, johon muut yhtyvät. Tuollainen on harvinaista. Lisäksi hän sanoo pitäneensä esityksestäni kaikesta erikoisuudesta huolimatta. Se rohkaisee minua. Pyydän saada tehdä ehdotuksen. Luvan saatuaani kerron, kuinka ajatukseni on yhdistää kaksi asiaa, musiikki ja liikesarjoja, jossa musiikilla säestetään viimeksi mainittuja antaen näin lisää syvyyttä esitykseen.

Tulkitsen positiivisena näkemyksen ”sinulla noita ideoita tuntuu riittävän”. On totta, kuinka modifioin soitintani esitystäni varten asentaen siihen magneettikentää suuntaavia metallitankoja kielten päälle. Se muuttaa niiden herkkyyttä ja vain vähän sointua, mutta helpottaa soittamista.

Tuvan tyhjennettyä päätän kokeilla soittimeeni hankimiani uusia kieliä. Sen sijaan, että ne soisivat vähän kuin lyömäsoitin, on näiden ääni selvästi huilumainen. On eduksi opetella käyttämään hyvin uusia systeemeitä, sillä yleisö on mielestäni sängen vaativaa.

Niitä paikalle laittaessani huomaa saaneeni seuraa. Vasemmalle puolelleni ajautuu naisihminen. Hän on pukeutunut kauniisti, tyylikkäästi ja siististi. Olemme liki saman pituisia. Juttelemme.

Koen koskettavana, kuinka kauniisti ja ystävällisesti hän minulle puhuu. Samoin koen hyvänä hänen fyysisen läheisyytensä, vaikka yleensä on tapana pitää selkeästi suurempaa etäisyyttä, sillä kauniisti ilmaistuna kuulumme eri yhteiskuntaluokkaan. Minähän olen pelkästään kiertävä taiteilija. Pidän kauniina hänen ääntänsä ja tapaansa puhua. Voin sanoa, kuinka hän tulee iholleni monin tavoin. Se tuntuu hyvältä. Tämä on ensimmäinen kerta elämässäni, kun tällaista tapahtuu.

Tapahtuma päättyy.

Herään tässä maailmassa. On 11.2.2019.

Herätessäni tuosta ja kirjoittaessani kokemustani ylös, voin sanoa tämän olevan hiukan koskettava. Psykologisesti tätä voi ajatella alitajunnan työnsä kautta, kuinka jokin, mahdollisesti arjen asia on tullut sisäistetyksi. Samalla se

kertoo kyvystäni oppia uusia asioita, sen enempää yksityiskohtiin menemättä sekä paljon muuta.

The End.

On paljon asioita, joita jätän edelleen kertomatta, sillä olen tullut huomaamaan, kuinka pelkästään se, mitä olen nyt esille tuonut, saattaa aiheuttaa synapseissa selvästi suurempaa liikehdintää kuin kvanttivärinä. Brainstorm eli aivomyrsky on monille tuttu, mutta näen tarpeellisenä lanseerata Brainquake eli aivojäristykseen, jolla viitataan aivoissa tapahtuvaan ”maanjäristykseen”. Toisena syynä on paikallinen sairauspainotteisuus. Edelleen tervettä ihmistä on mahdoton parantaa, mutta liian reipasotteinen sisääntulo (vrt. ulosanti) on liki takuuvarma merkki sairaudesta, jolloin pyöreä pehmustettu yksiö on helposti varattuna yksityiskäyttöön runsaan lääkityksen kera. Niin, joskus ihminen vain hoidetaan sairaaksi.

Olen kuitenkin ripotellut sinne tänne vihjeitä vähän kuin johdatellakseni lukijaa oivalluksen kautta samaisten asioiden äärelle. Pikku hiljaa palanen kerrallaan virtuaalinen kynnys asian sisäistämiseen ja mahdolliseen hyväksymiseen virheellisesti ilmaistuna mataloituu, vaikka todellisuudessa asioiden eli olemassa olevan tiedon ja uuden tiedon rajapinta enemmänkin hämärtyy. Valmistella kohtaamaan asia on hieno ilmaus, joka sisältää ajan.

On selkeä tarkoitus myös sillä, kuinka olen tarvinnut lukuisia näennäisesti toisistaan poikkeavia tieteenaloja tällä retkelläni. Ne tukevat toisiaan siinä pyrkimyksessä, joka

itselläni on ollut. Kuten eräässä Dan Brownin elokuvassa näppärästi todetaan useammalla kielellä ”etsi ja löydä”.

Jos esimerkiksi tuon esille liian vähäisellä valmistelulla, kuinka ihmisen tuleminen (ilmestyminen) maapallolle on ollut väistämätöntä viitaten suunnitelmallisuuteen, miten ajatus kyseisestä olevaisesta on ollut jo olemassa ennen paikallisen maailmankaikkeuden ja paikallisen aurinkokunnan syntymistä, saa kyseinen informaatio suurella todennäköisyydellä jumala-uskovaiset liki hurmostilaan, kun tiede-uskovaiset enemmänkin toteavat asian kaavojensa, teorioitensa ja luonnonlakiensa kautta. Kyllähän raha-uskovaisiakin tarvitaan jossain määrin, mutta kenelle tai mille tämä maapallo on tarkoitus liioitellusti myydä saadakseen riittävän voiton? Taas se, mitä kaikkea olen tehnyt ja kokenut, saa melkoisella varmuudella psykologia-uskovaiset hypäämään korkealle, olipa heillä sitten lääkärikoulutusta tai ei ehdottaen samalla hentoista vuokranmaksukyvyyn alenemaa. Kuten huomata saattaa, olen kohdannut lukuisia uskontoja, uskovaisia, lahkoja, mutta lopulta usein ihmisiä matkani varrella ammentaen heidän esille tuomastaan viisaudesta sitä, mitä olen katsonut tarpeelliseksi hyvin monimuotoisella tavalla.

Miksi käytän tässä sanaa uskonto liki liioitellusti?

Harrastamani energiahoito- ja itsetuntemuksen menetelmä nimeltä Rei-Ki tuodaan ajoittain esille termin uskonto kautta, jota se siis ei ole. Mutta, koskapa sitä yritetään ilmeisesti merkittävien ihmisten toimesta hinata kyseisen kategorian alle, tulee nähdäkseni tuolloin olla tasapuolinen myös muiden menetelmien ja keinojen suhteen, joilla on

tarkoitus kartoittaa maaperää ihmisen ja aineen tuntemuksesta saati omaehtoisesta hyvinvoinnin ylläpitämisestä.

Haluan myös tuoda esille jokaisessa uskonnossa sekä uskomusopissa olevan nurjan puolen, sillä näen, kuinka mentäessä liiaksi vain yhden asian taakse – vertaa fanaattisuus – nousee esille tuhon siemen. Fysiikka kehitti atomipommin, lääketiede omat joukkotuhoaseet kaasuineen sekä viruksineen, raha eriarvoisuuden ja yhteiskuntaluokat, vaikkakin jokaisessa luetellussa koulukunnassa on paljon hyväkin, joiden kautta nousee esiin liki pesun ja linkouksen kestävät perusteet miksi kyseinen asia on ollut hyvä ja tarpeellinen. Otan näin myös omalle kohdalle.

On ehkä rankkaa ajatella, kuinka ankea lapsuus tai tietyt vaikutteet sopivassa iässä tai piilotettu erityisherkkyyks voivat saada aikaan liki koko ihmisen tuhon. Liiksi käännyttäessä sisäänpäin, ihminen saattaa tuhota itsensä, kun taas liiksi ulospäin projisoitaessa lähimmäiset helposti lakoon-tuvat.

Ravistellakseni sokeria pohjalle, huomaan kuinka:

Ennen kuin **väistämätön** tapahtuu, on paljon tehtävissä!

Mikä asia on lopulta väistämätön? Sekö, joka rymisteli havaintomaailmaani kuin norsulauma? Mikä sen säilytti?

Kuka tai mikä tämän on lopulta sanomaan?

*

Maan ihminen on täysin varma, kuinka maapallo tulee tuhoutumaan paikallisen tähden kosmisen kierron mukaan noin 4,5 miljardin vuoden kuluttua, koska niin on tapah-

tunut ennenkin ja siksi suunnittelee kovasti siirtymistä lähiplaneettoihin tai avaruuteen. Tällaisen siirtokunnan perustaminen kestäväälle pohjalle tarvitsee lukuisia tällä hetkellä jännitettä muodostavien asioiden ratkaisua eli ihmisen egojen kasvua eli avautumista. Avaruusaluksen tai avaruusaseman räjäyttäminen vaikkapa uskonnon tai politiikan nimissä on seurauksiltaan aivan toista kuin täällä maapallolla vastaava mielipiteen ilmaisu, olkoonpa näkemys-opillisen suuntauksen nimi mikä tahansa. Hyvin harva yhteistyö toimii kärjistämällä asioita tai tietämättömyyden pohjalta.

Näkymä ja totuus sen takana?

On maaliskuun ensimmäinen päivä. Mietin vain, kuinka usein olen itse jäänyt tässäkin tekstissä tuijottamaan näkymää eli sitä, millaisena jokin asia näyttäytyy minulle kykenemättä menemään sen taakse eli etsimään totuutta. Samoin mietin, kuinka usein tässä koko maailmassa tehdään tuota samaa, jolloin asioiden korjaava toimenpide kohdistuu näkymään kuin että siihen, mikä sen lopulta aiheuttaa.

Aikoinaan, kun kuviteltiin sielun asuvan ruumiissa, sanottiin: terve sielu terveessä ruumiissa. Minusta nk. sielu on suurempi kokonaisuus kuin ruumis, joten A ja B tarvitsee vaihtaa keskenään. Joten, miten terve sielu voi ilmaista itseään sairaan ruumiin kautta? Viitataan sairaudella suppeisiin, rajoitettuihin ja puutteellisiin käsitteisiin, jotka usein opetetaan sekä rajoitettuun kykyyn tai mahdollisuuteen tuoda itseään esille, joka taas puolestaan on seurausta hyvin monesta asiasta, kuten esim. normeista?

Kysymys: miksi yksikään terve sielu haluaisi vahingoittaa toista sielua olkoonpa kyseessä sitten sielu itse tai sen aistinsolu (ihminen)?

Viittaan kysymykselläni suoraan siihen, kuinka tämän maailman vahingollisuudenhakuisuus löytyy jostain muualta kuin siitä, mistä sen väitetään löytyvän. Avustavana kysymyksenä voin esittää: Miksi kaikkeus kävisi kauppaa itsensä kanssa?

Kiitos

Minun tahtotilani on ollut kokea asioita, sillä mielestäni kokeminen on havainnoinnin sangen konkreettinen ja opettavainen tapa tietoisien ajattelun havainnoinnin ollessa aavistuksen abstraktimpi.

Toisella tavalla ilmaistuna nämä kahdeksan kirjoitusta ovat egosentrinen ilmentymä Suuresta Suunnitelmastani – yhdessä mm. Teidän kanssanne, jossa olen esitellyt itseni näköisen Maailmankaikkeuden, jos nyt ei aivan Pähkinänkuoressa, paperikansissa nyt kuitenkin ollen samalla kuvaus henkilökohtaisesta Ajan Lyhyestä Historiastani. Siksi yhdessä Teidän kanssanne, sillä nähdäkseni tuon esille lukuisia vuorovaikutustilanteita ja niistä kumpuavia ajatuksia, asioita ja tilanteita tässä Jatulintarhassa, jota aineellinen maapallo energioineen on ja edustaa, itseni mukaan lukien.

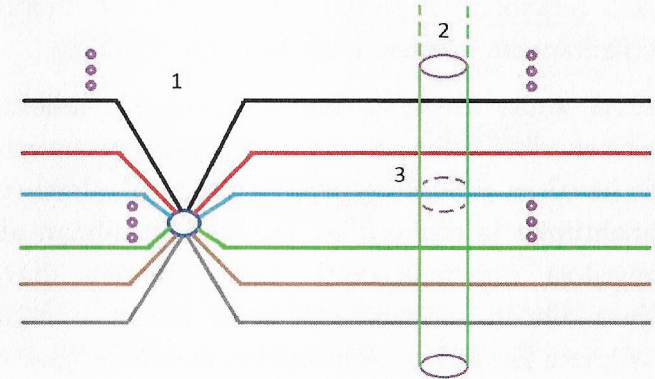
Valtava kiitos Teille kaikille.

Voikaa hyvin – tehkää hyvin.

LIITTEET

Kuvaaja

Kuva 1: Ulottuvuuskuvaja:



Yllä olevassa kuvassa vaakaviivat ovat eri ulottuvuuksia.

Kohdassa 1 oleva tarkkailija

a) romahduttaa lukuisat ulottuvuudet (kvanttisuperpositiotilat) yhteen pisteeseen havaiten mahdollisesti vain kolme itselleen primääristä ulottuvuutta ajan lisäksi kutsuen tätä todellisuudeksi. Muut ulottuvuudet ovat romahtaneet singulariteeteiksi.

b) kaareuttaa tietoisien energiatyöskentelyn avulla paikallista ulottuvuuksien joukkoa kyetäkseen havaitsemaan useita ulottuvuuksia ja vaikuttaakseen niissä tietoisena muotona samanaikaisesti.

Kohdassa 2 oleva tarkkailija kykenee pitämään yllä kaikki yhtenäisellä viivalla kuvatun sylinterin alueella olevat ulottuvuudet havaiten niitä enemmän tai vähemmän samanaikaisesti primääristen eli maallisen ihmisen ulottuvuuksien

kanssa. Ylöspäin menevä katkoviiva kuvaa havaintomahdollisuutta oman muodon ulkopuolisiin ulottuvuuksiin Vrt: ihminen havaitsee maailmaa muotonsa kautta. Tällä ulottuvuusalueella on mahdollista tarvita muodon ylläpitäviä energioita (eräänlainen suoja). Tämä tarvitsee tietoisuutta kyetä ylläpitämään lukuisia kvantisuperpositiotiloja.

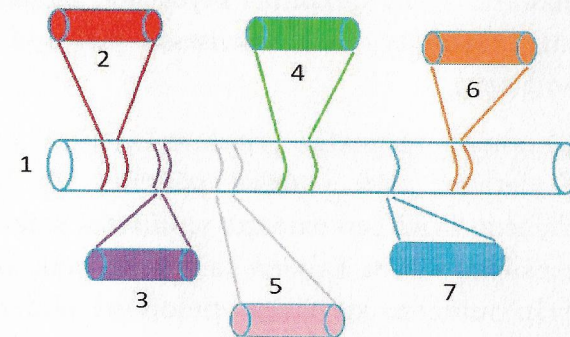
Tämä antaa kuvausta myös tilanteesta, jolloin olen irronnut kehostani ollen kuitenkin tietoisena muotona maan pinnalla havaiten paikallisen todellisuuden tilaulottuvuuksia sekä tapahtumia ja esimerkiksi ns. henkimaailman alimpia värähtelytiloja samanaikaisesti. Toisin sanoen, havaitsen paikallisen aineen ulottuvuudet sekä joitain energiauottuvuuksia, jota jotkut kutsuvat sanalla astraalienergiat.

Kohdassa 3 tarkkailija sen sijaan, että romahduttaa muiden ulottuvuuksien tiloja (vrt. aaltofunktio), on yksinkertaisesti havaitsematta niitä (väli 2 → 3 katkoviiva).

Mikäli haluaa sijoittaa ajan yllä olevaan kuvaajaan, on se mahdollista olla vaakasuuntainen.

Kolme pystysuunnassa olevaa pistettä tarkoittavat kuvausta, kuinka piirros esittää vain pientä ulottuvuuksien joukkoa.

Kuva 2: Aikajana



Yllä olevassa kuvassa numeron 1 vaakasynteri on ihmisen elämän aikainen aikajana (vrt. säie) syntymästä kuolemaan. Tämän voi ajatella olevan myös aikaikkuna. Luvut 2-7 ovat eri ulottuvuuksissa vietettyä aikaa (vrt. säikeitä), joka voi vaihdella paljonkin muutamasta kokemuksesta tunnistaa useisiin kuukausiin. On merkkejä pantavaa, kuinka eri ulottuvuuksissa vietetty aika, vaikka voi olla pitkäkin, on usein maan eli fyysisen kehon aikaan nähden mahdollisesti hyvinkin lyhyt. Varsinkin kohdassa 7, jossa on maallisesti mennyt vain hetki, kun taas toisessa todellisuudessa esimerkiksi useita kuukausia.

Kuvassa värit kuvaavat vain toisistaan poikkeavia todellisuuksia, jotka ovat usein itsessään vähintään kolme eli neliulotteisia huomioituna aika yhdeksi ulottuvuudeksi.

Kuvasta puuttuvat sellaiset hetket, jolloin olen tietoisesti paikallisen ajan ulkopuolella eli ollessani still-kuvassa.

Matkaaminen ajasta sekä paikasta (ulottuvuudesta) suoraan toiseen on mahdollista kuvata tavalla, kuinka siirryn suoraan esimerkiksi aikajanasta ja samalla ulottuvuudesta 2

vaikka janaan 5, josta edelleen vaikka janaan 6, ilman käyntiä janassa 1. Tämä tarkoittaa myös sitä, kuinka maailmankaikkeus näyttäytyy sen jokaisessa pisteessä tietyllä tapaa samanlaiselta.

Olen huomannut mielen yritykset ”sulattaa” eri todellisuuksissa vietetyn ajan yhdeksi pötköksi eli häivyttää rakenteellisuutta. Tämä luo painetta ymmärtää paikallista eli maapallon aikajanaa esim. kahden kalenterin mukaan peräkkäisen päivän suhteen, jos vietän tietoisesti niiden välissä useamman kuukauden jossain muualla.

Kirjoitukseni:

Itseäni Etsimässä (2009), uudistettu painos (2014)

Elämä Jatkuu (2010)

Uusi Aika (2012)

Lohikäärmeen vuosi (2013)

Elixir (2015)

Non Quo Sed Quomodo (2017)

Afterlife (2018)

Jatulintarhassa (2019)

Nettisivuosoitteeni:

www.anitapistemaa.simplesite.com

Tämän kirjoituksen eräänä innoittajana on toiminut Stephen Hawkingin kirja Suuri Suunnitelma, yhdessä Ajan lyhyen historian sekä Maailmankaikkeus pähkinänkuoressa kanssa.

Samalla tämä on jatko-osa kirjalleni After-life kuvaten kotoutumistani maapallolle ihmiseksi, kuin myös eräänlaista asioiden aktiiviseen muistiini palauttamista, jossa on auttanut suuresti Etelä-Korealainen sarja W-Two Worlds kertoen kahden todellisuuden välisestä elämästä.

Kotoutuessani ihmiseksi ihmisten ilmoille kohtaan myös aikoinaan sivuuttamiani haasteellisia energioita. On selkeä opipaikka kyetä erottamaan näkymä ja usein sen takana piilevä totuus, sillä näkymä on usein vain itseilmaisukeino siinä missä muotokin.

15.9



9 789528 008071